

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJARNICA

37 173

COBISS O

37173, VIII, F, c

Molitvenik
in
pouk o pobožnosti
presvetega
Srca Jezusovega.

Izdal in založil
dr. Anton Bonaventura Jeglič
knezoškof ljubljanski.

V Ljubljani, 1904.
Tiskala Katoliška tiskarna.

030013512

I.

Poprej križeva zastava, nato šele zastava presv. Srca s križem.¹⁾

1. Sploh po svetu, pa tudi med nami Slovenci, se bñje ljut boj med dvojnim kraljestvom. Božja previdnost uravnava vse tako, da bi nad nami vsemi zavladal edini Gospod naš Jezus Kristus; peklo pa temu nasprotuje, razširjevanje kraljestva Jezusovega zavira, in si prizadeva vse ljudi potegniti na stran Bogu upornih angelov. Geslo podložnikov Jezusovih je zatrjevanje sv. apostola Pavla v I. listu do Korinčanov: „On, namreč Gospod Jezus, mora nad nami vladati!“ (Kor. 15, 25.)

¹⁾ Pastirski list ljubljanskega knezoškofa
13. januarja 1902.

Geslo sovražnikov tega božanskega kralja je pa klic zaslepljenih Judov, ki so Gospoda Jezusa zavrgli: „Nečemo, da On nad nami vlada!“ (Luk. 19, 14.)

Konečno zmaga prav gotovo vojska našega Gospoda Jezusa Kristusa; saj je On svojim podložnikom tako zatrdil rekoč: „Zaupajte, jaz sem svet premagal!“ (Jan. 16, 33.) Vendar, dokler borba še traja, se zdi včasih, da vojska za Gospoda Jezusa omaguje, da bo skoraj popolnoma premagana, že se čuje zmago-slavni krik njegovih nasprotnikov. Toda v najnevarnejšem času poseže božja previdnost vmes, in podeli zmago zastavi Onega, ki se imenuje: „Kralj kraljev, Gospod gospodov.“

2. Poznani so vam strahoviti boji v prvih treh stoletjih. Poganstvo je zbralo vso moč, da uniči krščansko vero, da zatara kraljestvo Jezusovo. Ko je bila v početku četrtega stoletja nevarnost največja, pošlje Bog cesarja Konstatina, ki še ni bil katoličan, pa je katoliško vero visoko cenil. Cesarju Maksenciju, nasil-

nemu preganjevacu katoliške vere, napove vojsko. S peščico vojakov udari iz Galije naravnost pred Rim. Tu ga čaka Maksencij z veliko večjo armado. V obeh taborih se je čutilo, da bo bitka odločilna za eno in drugo stran, odločilna za poganstvo in krščanstvo. Posebno za cesarja Konstantina, torej za krščanstvo je bila nevarnost prav velika, ker je z majhno četo stal v sredi sovražne zemlje; toda on zaupa na pomoč od zgoraj.

In glej, 27. oktobra 312. se pokaže Konstantinu in vsej njegovi vojski svetel križ na nebu z napisom: „V tem znamenju boš zmagal!“ Konstantin osupne in premišljuje, kaj bi to pomenilo. Po noči pa se mu prikaže Gospod Jezus sam in mu naroči, naj znamenje svetega križa napravi na zastavo, ki jo bo uporabil v odločilni bitki. Cesar uboga, dá napraviti več zastav z znamenjem svetega križa, isto znamenje zaukaže načrtati na ščite vojakov, tudi sam si ga naredi na ščit in na čelado. Ko je vse gotovo, udari na mogočnega sovražnika

ter ga popolnoma potolče; Maksencij sam utone v reki Tiberi. Rimljani hočejo zmagovavcu postaviti trajen spomenik; on zaukaže, naj se predstavi z velikim križem v roki in na podnožje kipa naj se napišejo besede: „Po tem zveličavnem znamenju sem vaše mesto oslobodil jarma nasilstva, ter sem narod in senat povzdignil na stari sijaj.“

Križ je torej zmagal in sveti križ je bil od tedaj do 17. stoletja zastava kraljestva božjega; pod to zveličavno zastavo so se zvesti vojaki Gospodovi vojskovali proti napadom njegovih sovražnikov.

Sveti križ se je od tega časa posebno častil. Cesar Konstantin je prepovedal porabljevati ga za smrtno kazen. Cerkev je pa češčenje sv. križa uredila. Vse se je delalo v imenu sv. križa; verniki so ga nosili na svojih prsih, vsako delo so začenjali in vsako nehavali z znakom svetega križa. Družine so sv. križ postavljale na častno mesto, videl se je nad javnimi hišami; bandera vseh narodov

je kinčal sv. križ, in v verskih vojskah je bil sveti križ vernim vojakom značilen znak, po katerem so se spoznavali. Vsa služba božja se je nekako sukala okoli sv. križa, vpeljali so se prazniki sv. križa, na oltarjih v cerkvi je sv. križ zavzemal prvo mesto.

In kake zmage je v teku stoletij slavil sv. križ kot zastava kraljestva božjega na zemlji. Te zmage obsegajo vse pokrajine, vse narode, vse čase, in se bodo končale z ono popolno zmago koncem sveta, ko se bo pri zadnji sodbi sv. križ prikazal na oblakih neba. Med tem je sveti križ premagal svet; saj je on z ljudmi napolnil puščave; premagal je poželenje oči: poglej tisoče zadovoljnih siromakov, ki so se proste volje odpovedali vsakemu imetku; premagal je poželenje mesa: saj se je v njegovi senci vzcvetelo sveto devištvo ne le v samostanih, ampak tudi med svetom; saj se je iz njega rodilo brezbroj svetnikov; premagal v apostolstvu, le glej blagovestnikov po vseh, tudi najbolj nevarnih in zapuščenih pokrajinah

sveta; premagal je duše, ki so se posvetile pomoči dušnih in telesnih siromakov.

Tako je bila zastava svetega križa, kot zastava kraljestva božjega na zemlji, zmagonosna proti peklu, proti svetu, proti grehu; da, sv. križ je premagal premagovavce sveta: ali ni sveti križ podjarmil narodov, besnečih nad razvalinami rimskega cesarstva, da so se vsi njemu klanjali in pod njegovim varstvom postali olikani evropejski narodi?

Satan ni miroval. Večkrat je poizkušal odstraniti sv. križ. V sedmem stoletju je vzbudil borivce zoper svete podobe, ktere so povsod preganjali, uničevali, požigali. Poizkus se ni posrečil. Pač je bil večega uspeha poizkus v 16. stoletju po luteranih. Še katoličani so se začeli svetega križa sramovati; izginil je z zastav krščanskih narodov; družine in posamezniki se niso več upali pokazati ga javno; odstranili so ga iz javnih poslopij, le na cerkvah je še ostal.

Kaj bo sedaj storil naš Odrešenik? Ali bo nehvaležnike kaznoval? Ne, le

postopanje spremeni. V svoji neskončni dobroti jim odkrije svoje Srce in vso njegovo ljubezen, ki naj bi narode vnemala in pridobivala zanj.

II.

Kdo je že prej častil presv. Srce, predno se je isto razodelo blaženi Marjeti Alakok?

1. Kristjani so že od nekdaj Zveli-čarja visoko častili v svojih molitvah. Tega so jih že apostoli naučili. Posebno sv. Pavel se je trudil, da bi ga vsi ljubili, kakor on sam, ki je sam o sebi Galačanom pisal: „S Kristusom sem na križ pribit. Živim, toda ne jaz; živi pa v meni Kristus. Da pa zdaj živim v mesu, živim v veri Sinu božjega, ki me je ljubil in dal samega sebe zame.“ (Gal. 2, 19 in 20.) To je ljubezen! Pa apostolu še ni bila zadostna. Neprenehoma je hotel še bolj in bolj ljubiti njega, ki ga je milostno zase izpreobrn timer. „Ne kakor bi

bil že dosegel“, tako je pisal Filipljanom, „ali da bi bil že popoln; ženem se pa, da bi kako dosegel, v čemer sem bil tudi dosežen po Kristusu Jezusu.“ (Filip. 3, 12.) Take ljubezni je prosil v goreči molitvi tudi vsem drugim. Čujte, kako piše takratnim kristjanom v Efez: „Zavoljo tega pripogujem svoja kolena pred Očetom Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki je Oče vsemu, kar je v nebesih in na zemlji, da vam dá po bogastvu svoje časti, močno se utrditi po njegovem Duhu v notranjem človeku, da prebiva Kristus po veri v vaših srcih, da, v ljubezni ukoreninjeni in utrjeni, morete umeti z vsemi svetimi, kakšna je širokost in dolgost, višočina in globočina; tudi spoznati ljubezen Kristusovo, ki (vsak) um presega.“ (Ef. 3, 14—19.)

2. Sveta cerkev, ki je izšla iz prebode strani Zveličarjeve, je vsekdar imela njega za središče vse molitve. Častila je na njem tudi nekatere dele njegovega svetega človeštva; tako njegovo dragoceno kri, svete petere rane in še po-

sebno prebodeno desno stran. Pa globočje kakor samo do vrat božjega Srca je prišlo le malo izvoljenih duš. Tako sta svetnici Gertruda in Mehtilda iz reda sv. Benedikta presv. Srce sámo pobožno častili in zato mnogo milosti prejeli. Sveta Gertruda je poprašala sv. Janeza Evangelista, ki je slonel Jezusu na prsih, zakaj ni kaj več zapisal o presv. Srcu. Prikazal se ji je in rekel, da je bilo razodenje presladkega Srca Jezusovega prihranjeno za mlačna srca poznejših časov.

Za njima so molili božje Srce svetniki Bonaventura, Kanizij, Alojzij in posebno Frančišek Saleški, ki je ustanovil red Marijinega obiskovanja ter mu je sam za grb in pečat narisal srce, obdano s trnjevo krono, in križec nad njim. Hotel je tako, da ta ženski red v tistem življenju posnema čednosti božjega Srca. Tudi je že malo na to mislil, da bi red imenoval po najsvetejšem Srcu. Zdi se, kakor da bi bil pri ustanovitvi tega reda sv. Frančišek že nekako čutil, da bo božja previdnost isti red porabila za zibelko

pobožnosti do presvetega Srca, ki naj se potem razširi po vsej katoliški cerkvi. Tako se je nekako pripravila pot k ustanovitvi češčenja, o katerem pišem.

3. V 13. stoletju se je prikazala blažena Devica Marija sv. Dominiku in ga je naučila novo molitev, ki je veliko koristila in je zdaj povsod znana. Sveti rožnivenec je ta molitev, ki jo je Marija prinesla iz nebes. Štiri stoletja pozneje je pa božji Sin Marijin naučil ponižno nuno novo sladko pobožnost, katero spremlja povsod obilen blagoslov. Češčenje svojega presvetega Srca ji je priporočil.

Tako Bog sv. cerkvi pomaga vselej z najpripravnejšimi pripomočki. Ob času sv. Dominika je imela katoliška cerkev veliko notranjih in zunanjih sovražnikov. Huda je bila stiska; pa pomoč je bila blizu. Marija je pomagala, in sv. rožnivenec se je izkazal kot mogočno orožje, ki je ponižalo sovražnike. — Štiri sto let pozneje je bilo zopet treba, da se poživi krščanski duh. Ljubezen je takrat

v mnogih srcih le tlela; notranja gorečnost, ki je jedro krščanstvu, je bila skoro povsod zamrznila. To pot je pa ljubi Zveličar sam prinesel zdravilo bolnim, mrzlim človeškim srcem; to zdravilo je samo božje Srce in njegovo češčenje.

III.

Češčenje se prične.

1. Tako je prišel čas, da je ljubi Jezus odprl zakladnico svojega presv. Srca, da bi ljudje v njem dobivali obilnih milosti, da bi uvideli veliko njegovo ljubezen in ledenost svojih nehvaležnih src, da bi se tu ogreli in vedno bolj ugrevali ter neskončni ljubezni jeli vsaj nekoliko povračevati ljubezen. Pa kako je ljubi Zveličar to stvar začel? Ali se je prikazal, svojemu namestniku papežu in mu ukazal naj ustanovi češčenje presv. Srca? Vse drugače. Revno, ponižno redovnico Marjeto Marijo Alakók si je odbral v ta namen.

Saj se prej, ko je hotel vpeljati praznik sv. Rešnjega Telesa, Jezus tudi ni obrnil

na takratne učenjake, na svetega Tomaža Akvinčana ali na sv. Bonaventuro; ne, ponižni samostanski sestri Julijani je v Litihu povedal, da tega praznika želi. V obeh slučajih je vidno potrdil besede apostola Pavla: „Ne veliko modrih po mesu, ne veliko mogočnih, ne veliko imenitnih, ampak, kar je nespametno pred svetom, je izvolil Bog, da bi osramotil modre; in kar je slabo pred svetom, je izvolil Bog, da bi osramotil, kar je mogočnega; in kar je neimenitno in zaničljivo pred svetom, je izvolil Bog, in kar nič ni, da bi razdejal, kar je.“ (Kor. 1, 26—28.)

2. Tako malenkostno orodje v rokah božjega Zveličarja je bila Marjeta. Bila je to Francozinja. Na svet je prišla l. 1647. Marija in Jezus sta ji že v otročjih letih naklanjala posebnih milosti, da bi jo bolj pripravila na to, za kar so jo nebesa odbrala. Pa tudi veliko križev in težav sta ji pošiljala, da se je v šoli trpljenja vedno bolj privajala zatajevanju, da se je v bridkostih še bolj poniževala, da

je v najlepših in najnevarnejših letih med trnjem zapeljevanja ostala neomadeževano bela lilija.

Štiriindvajset let se je zatajevala med svetom. Nato jo je angelj varih rešil in jo je pripeljal v varnejše zavetje v samostan v Parè-le Moniàl. Ko je tu že več let zmir bolj sebi odmirala in Kristusu živela, jo je ta spoznal za pripravno orodje svojih naklepov. Utopljena v molitev je klečala pred tabernakljem. Kar stopi takorekoč iz sv. Rešnjega Telesa pred njo Gospod Jezus Kristus. Desna stran mu je odprta, da more srce natančno ogledati. Bilo je pa isto obdano s plamenom in odprto vsled globoke rane; trnjeva krona ga je venčala; nad njim samim se je pa svetil križ. Kaj pomenja vse to, ji je Gospod razodel s sledečimi besedami: „Moje srce navdaja tolika ljubezen do ljudi, da ne more več v sebi zadrževati žarkov velike ljubezni. Treba je, da se razodene ljudem in jih obogati s svojimi zakladi; ti boš pa pri tem posredovala. Če prav si nevredna

in neučena, vendar sem tebe odbral v ta namen, da bo tako tem očitnejše, da je to res moje lastno delo.“ Tako je bilo, ko se je prvič prikazal.

3. Druga prikazen je bila podobna. To pot ji je Jezus potožil, kako žalostno mu ljudje ljubezen povračajo. Nekateri se še ne menijo ne zanj, veliko je mlačnih; nekateri so pa celo tako hudobni, da ga naravnost zaničujejo. Naročil ji je, naj ona nekoliko nadomesti, kar pogreša v drugih srcih.

Najimenitnejša prikazen je bila 16. junija leta 1675. na nedeljo v osmini praznika sv. Rešnjega Telesa. Marjeta je na moč pristrčno molila pred tabernakljem in močno želela, da bi mogla ljubezen prav vračati z ljubeznijo. Kar zagleda pred seboj Zveličarja, ki ji slovesno govori: „Glej tu tole Srce, ki je ljudi tako zelo ljubilo, da si je vse prizadejalo, da se je kar celoma darovalo in povžilo zanje. Večina ljudi mi je pa zato nehvaležna; za ljubezen mi vrača zaničevanje, nespodobno vedenje, božje rope

in mlačnost, ko se bliža meni, pričujočemu tu v zakramentu ljubezni. Najbolj bolešno pa občutim, da me žalijo celo duše, ki so mi posebno posvečene. Zato zahtevam, da se prvi petek po tejle osmini praznuje in posveti češčenju mojega Srca; ta dan naj se v slovesnih molitvah prosi moje Srce odpuščenja; prejema naj se sveto obhajilo, da se ž njim popravljajo žalitve, ki jih je trpelo to Srce, izpostavljeno na oltarjih. Velikosrčno obljubim, da bodo rosile obilne dobrote nanje, ki bodo sami na tak način častili moje Srce in se trudili, da je časte tudi drugi.“

Plašljiva redovnica se je zopet izgovarjala: „O Gospod, na koga se pa obračaš? na tako slabo stvar, na tako revno grešnico, da bi njena nevrednost celó mogla onemogočiti izpolnitev tvojih namenov.“ „Ali ne veš,“ ji odgovori Gospod, „da si izberem slabe ter osramotim mogočne, da se pri malih in pri v duhu revnih moja mogočnost najsijajnejše razodene?“ „Daj mi torej sredstvo,“ odvrne Marjeta, „da dovršim, kar za-

htevaš! Gospod ji reče: „Idi k mojemu služabniku, očetu de la Kolombiéru, ki sem ti ga poslal, in povej mu v mojem imenu, naj vse mogoče stori, da to pobožnost vpelje in moje Srce razveseli. Naj ne izgubi poguma zavljo težav, ki bo naletel nanje, pomisli naj, da je tisti vseomogočen, ki ne zaupa vase, marveč vse zaupanje name stavi.“

Marjeta vse to o. Kolombiéru pove. Ta se koj posveti poklicu Gospodovemu in najpoprej samega sebe nepreklicno posveti presv. Srcu. Marjeta in o. Kolombiér sta si odslej z vso silo prizadevala, da kraljestvo Srca Jezusovega utemeljita, učvrstita in razširita.

4. V tem prizadevanju sta oba počasi napredovala. Saj je naš Gospod sam Marjeti povedal, da se bode silovito nasprotovalo kraljestvu njegovega Srca. On pravi, da se bo satan raztoготil videč, da se mu bo po tem božjem Srcu mnogo duš iztrgalo iz rok in bo zato pripravil velik odpor. Toda težave ne smejo nikogar prestrašiti, saj so ravno težave in

nasprotovanja najbolji dokaz, da ta stvar pride od Boga, ki se bo v kraljestvu presvetega Srca Jezusovega neizrečeno povelical.

Vkljub besnemu nasprotovanju se bo pa kraljestvo Jezusovo vendarle utemeljilo. Rekel je namreč Gospod Marjeti večkrat, naj se nič ne boji, saj je On ž njo in zavlado bo to kraljestvo vkljub satanu in njegovim privržencem. Blažena Marjeta je kar vzkliknila: „Res, vladalo bo to božje Srce, ta gotovost mi srce veselja napolnjuje, toda sedaj moram delati in molčé trpeti, kakor je tudi božje Srce Jezusovo delalo in molčé trpelo iz ljubezni do nas!“

Mora pa kraljestvo Srca Jezusovega postati splošno, vladati hoče po vsem svetu, saj so mu vsi narodi dani v dediščino. Blažena je trdila, da hoče presveto Srce Jezusovo kraljestvo čiste svoje ljubezni utemeljiti v srcih vseh in kraljestvo satanovo v njih popolnoma porušiti.

Kakšna sredstva bo pa to presveto Srce upotrebljevalo? Blažena piše: „Pre-

pričana sem, da presv. Srce Zveličarjevo hoče svoje kraljestvo utemeljiti z milino in ljubeznijo, ne pa z ostrostjo in prestrogo pravico To srce bi moglo hipoma vse sovražnike na tla podreti, a noče, Ono bo že v pravem času vse izpeljalo, saj milost njegova deluje milo in sladkostno, akoravno odločno in uspešno.

5. In res, koliko se je kraljestvu božjega Srca Jezusovega nasprotovalo. Blaženo Marjeto so v samostanu preganjali, zasramovali, poniževali. Tudi cerkvena oblast je po svoji navadi neizrečeno oprezno in modro postopala, ko so se ji začele pošiljati prošnje, naj pobožnost presvetelega Srca Jezusovega odobri, dotični praznik in cerkvene molitve dovoli. — Razni papeži so dotične prošnje odbijali, — ker niso radi novega praznika upeljevali, ker se prikazanja Srca Jezusovega in govorjenja Jezusova Marjeti še niso cerkveno preiskala, in ker se ni še točno poznala zveza med človeškim srcem in raznimi občutki. Šele skoraj sto let pozneje, namreč leta 1765. je papež

Klemen XIII. dovolil posebno mašo na čast presv. Srcu Jezusovemu in posebne duhovne molitve, toda ne za vso cerkev, ampak samo za one cerkve, ki bi za to milost posebej prosile.

Sredi 18. stoletja je bila pobožnost že močno razširjena in zdelo se je, da si bo kmalu osvojila vse dežele in vse narode. Toda začelo se je divje preganjanje te pobožnosti; krivoverci in tudi zaslepljeni katoličani so jo zaničevali, zasmehovali in s pomočjo držav zabranjevali. Očetje iz družbe Jezusove ¹⁾ so jo ustmeno in pismeno zagovarjali in branili; ali kaj, ker se je red na pritisk raznih vlad razdružil, in se s tem obramba od strani jezuitov znatno izmanjšala.

¹⁾ Tirolce so jezuiti tako navdušili za to češčenje, da so že 1. junija 1796 vso deželo posvetili presv. Srcu. Na tirolskih vojnih zastavah se je že takrat svetila podoba tega svetega Srca, in Tirolci so premagali pod njimi vse sovražnike in, kar je več, ohranili so v hudih časih sveto katoliško vero čisto svojim potomcem.

Šele potem, ko so bili očetje jezuitje zopet pripuščeni, posebno pa za papeža Pija IX., se je pobožnost iznova poživila in se je kraljestvo božjega Srca Jezusovega zopet razširjevalo. Na prošnjo francoskih škofov so Pij IX. leta 1856. praznik presvetega Srca za celo cerkev zapovedali.

Leta 1864. so Marjeto Alakok blaženo proglasili, kar je pobožnost presv. Srca močno pospešilo; l. 1875. pa, ob dvestoletnici glavnega razodenja Marjeti danega, so Pij IX. dopustili, da so se posamezni ljudje temu svetemu Srcu posvetili.

Vse to je pospeševalo pobožnost presvetega Srca, toda slovesno se pa vendarle zastava presvetega Srca, kot nova značilna zastava njegovega kraljestva, ni še razvila. Leta 1878. so papež Leon XIII. sedli na stol sv. Petra. Negovali so sicer to pobožnost in so l. 1889. praznik presvetega Srca povzdignili na praznik prvega reda; ali pri tem je ostalo do l. 1899. Pač je bilo tudi v teh 22. letih vladanje papeža Leona slavno, saj so v svojih okrožnicah razdrli premnogo zmot našega časa, po-

kazali nam resnico in pot rešitve, navduševali nas za molitev, posebno za molitev sv. rožnega venca. Pri teh mnogostranskih opravilih se je dozdevalo, da tudi oni še ne bodo izrekli one besede, s katero bi razvili zastavo presvetega Srca kot novo zastavo kraljestva božjega, okoli katere naj bi se zbirali vsi, ki se hočejo rešiti.

6. Zgodilo se je pa to vendarle in sicer 25. maja 1899. v okrožnici, ki so jo papež Leon XIII. poslali katoliškemu svetu, ko so po dolgi in nevarni bolezni zopet ozdraveli.

Da je to preimenitna okrožnica, se vidi že iz besedi sv. Očeta v začetku, ko pravijo: „Danes . . . vpeljujemo in svetujemo prevzvišeno dejanje, od katerega pričakujemo ne brez vzroka izvrstnih in sicer trajnih plodov najprej za krščanstvo, potem za vso človeško družbo.“ Kmalu po teh besedah nadaljujejo: „Že večkrat smo se potrudili, tako preskušeno pobožnost, kakor je češčenje presvetega Jezusovega Srca, vestno ohraniti in po-

jasniti po zgledu naših prednikov . . . sedaj pa zremo v duhu še poseben način te pobožnosti, s katerim bi se pravzaprav izpopolnilo in na vrhunec povzdignilo vse češčenje presv. Srca Jezusovega.“

Kaj ne, vidi se, da sv. Oče nekaj novega, nekaj posebnega nameravajo. Želé namreč in hočejo, da se posvetimo vsi božjemu Srcu Jezusa, našega kralja in vladarja. Da se to vseobsežno češčenje in ta najvišja vdanost Jezusu Kristusu popolnoma spodobi, sveti Oče tudi dokazujejo. Pišejo namreč:

Ves človeški rod je v Kristusovi oblasti. Tisti namreč, ki je edinorojeni Sin Boga Očeta, ki ima isto bitnost ž njim, ki je „odsvit njegove slave in podoba njegovega bitja“¹⁾, mora imeti vse skupno z Očetom, torej tudi vrhovno oblast nad vsemi stvarmi. Zato pravi Sin božji sam o sebi po preroku: „Jaz pa sem od njega kralj postavljen čez Sion, njegovo sveto goro . . . Gospod mi je rekel:

¹⁾ Hebr. 1, 3.

Moj Sin si ti . . . zahtevaj in dal ti bom narode v delež in pokrajine zemlje v tvojo lastnino.“¹⁾ S tem spoznava, „da je prejel od Očeta vso oblast, ne le nad vesoljno cerkvijo, kar pomeni gora Sion, ampak tudi nad vsem svetom, kakor daleč segajo njegove meje . . .“

Posebnega pomisleka vredno pa je to, kar je Jezus Kristus . . . sam s svojimi besedami rekel o svoji oblasti. Na vprašanje rimskega oblastnika: Tedaj si ti kralj? je odgovoril takoj: Ti praviš, da sem jaz kralj.²⁾ — Velikost te moči in neskončnost njegovega kraljestva potrjujejo besede, ki jih je govoril apostolom: Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji.³⁾ Če ima Kristus vso oblast, sledi nujno, da je njegovo vladarstvo najvišje, neodvisno, nobeni tuji volji podvrženo, vladarstvo, kateremu ni nič enakega ali podobnega . . . podložna mu morata biti nebo in zemlja.“

¹⁾ Ps. 2.

²⁾ Jan. 18, 37.

³⁾ Mat. 28, 18.

„Toda . . . Kristus ne vlada le s prirojeno pravico, kot edinorojeni Sin božji, ampak si je tudi pridobil to pravico. „Otel nas je namreč oblasti teme“,¹⁾ in je „dal sam sebe odkupnino za vse.“²⁾ Torej so postali njegovo v „last pridobljeno ljudstvo“³⁾ ne le katoličani in vsi, ki so veljavno krščeni, ampak vsi ljudje in vsak posamezen človek.“

Tako sveti Oče o kraljevi oblasti in neomejenem lastništvu Gospoda Jezusa nad nami. To lastništvo in to oblast moramo pa mi priznati, priznati skupno in javno. Posvetimo se, pravijo sveti Oče, presvetemu Srcu Jezusovemu, ker s tem ravno priznamo in sprejmemo njegovo neomejeno gospodstvo nad nami.

Mi smo sv. Očeta ubogali, in še se spominjate, kako slovesno smo se l. 1900 posvetili božjemu Srcu Jezusovemu in s tem očitno pred nebom in zemljo spo-

¹⁾ Kol. 1, 13.

²⁾ I. Tim. 2, 6.

³⁾ I. Pet. 2, 9.

znali, da je Jezus Kristus naš vrhovni Gospod in kralj. Vsako prvo nedeljo v mesecu pa to posvetbo ponavljamo in s tem sebe v kraljestvu Jezusovem utrjujemo.

Kakšna je pa zastava tega kraljestva, okoli katere se zbiramo, na katero pri-segamo? Čujte sv. Očeta, ki govore:

„Ko je cerkev v prvih časih vzdihovala pod jarmom poganskih cesarjev, se je mlademu cesarju Konstantinu prikazal križ v višavi kot znamenje in močno poroštvo skorajšnje velike zmage. Danes pa se prikazuje našim očem drugo božje znamenje: presveto Srce Jezusovo s križem, blesteče med plameni v najsvetlejšem žaru. To znamenje bodi vse naše upanje, od njega prosimo in pričakujmo rešenja.“

To so preznamenite besede, ki živo spominjajo na dejanje papeža Melhiada, ki je l. 312. razvil sveti križ kot zastavo kraljestva Jezusovega. Sveti Oče Leon XIII., omenivši sveti križ kot znamenje zmage, slovesno priznajo in razglasé, da imamo

sedaj novo znamenje zveličanja in vsega upanja, namreč presveto, ognja ljubezni žareče Srce Jezusovo. Pod to novo zastavo kraljestva Jezusovega se bodo bili zadnji boji, se bodo izvojskovale zadnje slavne zmage cerkve Jezusove nad peklom. „Dà, vladalo bo božje Srce Jezusovo“, je rada zatrjevala blažena Marjeta, „vladalo bo, tako mi je Ono samo reklo; o to me napolnjuje s pristrčno radostjo, satan pa bo osramočen in premagan.“

7. Zberimo se torej pod to zastavo in ostanimo ji zvesti! To pa ni želja samo papeževa, to je želja presv. Srca samega, kakor si spoznal iz zgoraj navedenih besedi, ki jih je Zveličar govoril blaženi redovnici. Če bi Kristus tudi kaj težkega želel, bi mu ne smel odreči. Tu pa želi lahko stvar, da namreč Srce Njegovo častiš. Ali mu ne boš te želje izpolnil? — Pa poglejva dalje!

IV.

Kaj častimo, če častimo presveto Srce?

1. Prvič častimo telesno Srce Jezusa, ki je bilo v njem, ko je ležal v jaslicah, ko je jokal nad Jeruzalemom, ko je molil v smrtnih bridkostih na Oljski gori, ko je v testamentu izročal Marijo Janezu in nam za mater. Častimo Srce, ki je 33 let ljubeče bilo za človeka ter je v krvavi daritvi na Kalvarijski gori dalo zadnjo kapljico krvi za nas, ko je isto že mrtvo prebodla vojakova sulica. To ob vstajenju zopet oživljeno Srce, Srce iz mesa vze-tega iz Marije Device, častimo — in še molimo ga; izkazujemo mu božjo čast, ker je to Srce tistega, ki ni samo človek ampak tudi Bog. To Srce je tako last-nina druge božje osebe, kakor je tvoje srce tvoja last. Zato mu pravimo božje Srce. Sicer po naravi res le človeško Srce, po osebi pa, ki ji pripada, je pa božje in mu pristojna zato božja čast.

Človeška natura je v Kristusu tako tesno združena z božjo v eno božjo osebo, da se zavoljo zadnje mora tudi prva moliti — pa ne le v celoti — tudi posamne njene dele molimo. Tako molimo v Kristusu: dušo, telo, rane in tudi Srce. V teh delih pa molimo seve sámo drugo osebo božjo. To naj se Ti ne zdi tako čudno; saj se podobno godi v navadnem življenju: ti poljubiš mašniku le roko, pa izkažeš s tem čast celi osebi namestnika božjega. Podobno, če poljubljamo škofu prstan in papežu celó nogo. Ko opravljamo pobožnost presvetega Srca, častimo torej prvič pravo njegovo telesno Srce in posredno celega Jezusa.

2. Srce Zveličarjevo ima torej kakor drugi deli njegove človeške narave vred pravico do najvišjega češčenja; je pa še vzrok, da prav Srce še posebno častimo:

Srce je namreč poleg glave najimennitnejši telesni del. Glavo imamo za sedež razuma ali pameti, srce je pa sedež čustvovanju in hotenju. Srce čuti vse,

kar se godi v volji. Ne morem ne sovražiti, ne ljubiti, ne žalovati, ne se radostiti, da bi mi srce ne vedelo za to. Ker človek iz srca zaznava vse čustvovanje, zato se pri vseh narodih pogosto rabi mesto besede čustvovanje beseda srce.

Rekli smo glava in srce sta najimenitnejša dela človeškega telesa. Pa smemo celo trditi, da je srce še imenitnejše kakor glava, zakaj srce odločuje, da je človek dober ali slab, značajan ali omahljiv. Srce je torej zares važen del človeškega telesa; zato je kaj primerno, da v svetem telesu Gospodovem posebno častimo njegovo presveto Srce in ž njim vsa sveta čustvovanja, ki ga navdajajo.

3. Srce pa pomenja tudi ljubezen. Besede: „Tebi darujem srce“, pomenijo povsod toliko kakor: „Tebi darujem svojo ljubezen.“ Povsod prosijo za ljubezen z besedami: „Daruj mi svoje srce!“

Pri Jezusu torej častimo posebno presveto Srce zato, ker nam isto kaže ne-

izrekljivo ljubezen njegovo do nas — in sicer najprej ljubezen, ki jo je imel in jo še ima kot človek, drugič pa tudi ljubezen, s katero nas je od vekomaj ljubil tudi še kot neučlovečeni Sin božji. Zveličar vsakemu izmed nas govori: „Z večno ljubeznijo sem te ljubil!“ (Jer. 31, 3.) Presveto Srce pripada drugi božji osebi in je torej pripravno, da nam vidno pred-očuje vso ljubezen, ki jo ima ta božja oseba do nas bodisi kot Bog bodisi kot človek. Zveličar je vpeljavši pobožnost do svojega Srca posebno hotel, da bi mi v istem posebno častili njegovo ljubezen; zato je kazal na svitle žarke, ki so Srce obdajali in rekel: „Glej to Srce, ki je tako zelo ljubilo ljudi.“ — Skratka, ko častimo Jezusovo Srce, častimo tudi njegovo ljubezen.

4. Ljubezen božjega Srca se pa more zopet različno častiti. Lahko občuduješ, zahvaljuješ, poveličuješ . . . Vendar Jezus pred vsem želi, da zadostuješ za tiste, ki so mu nehvaležni, in da ga ti mesto njih bolj ljubiš. Saj je ljubi Zveličar bla-

ženi Marjeti posebno poudarjal, kako zelo se razločuje njegova in človeška ljubezen, in ji je rekel, da hoče nadomestila. Žarki krog Srca, križ nad njim, rana v njem, vse glasno oznanjuje ljubezen, in sicer žaljeno ljubezen tega Srca. V gorki ljubezni je to Srce pozdravilo še željnejše težki križ, kakor pa pozneje srce svetega apostola Andreja enako smrtno posteljo. Vse to iz ljubezni do tistih, ki so ga mu krivično pripravili. Vsa križeva pot se je poškopila z dragoceno krvjo, ki se je ogrevala v tem Srcu. Še nekaj kapljic je v ravnokar umrlem Srcu. Ljubezen, ki ni umrla, naredi rano, naredi vrata, da izteče iz Srca po križu na zemljo tudi zadnja kapljica. Vsako srce ljubi svojo kri ter jo vedno in vedno zopet sprejema nazaj, da se v njegovi sredini ogreva; in vendar je božje Srce hotelo popolnoma izkrvaveti, da nam le duše reši, opere, napoji. In mi? Kako nehvaležno, mlačno, grešno je naše srce! O sveta rana božjega Srca, skozi katero prihajajo nebeške milosti, odpri naša srca

s pušico ljubezni, rani jih s sunkom pravega kesanja!

V prikazni je bilo presv. Srce venčano s trnjem. Kaj nam hoče ta trnjeva krona povedati? Tole: Kakor so nekdanj razbičanega Jezusa, ogrnjenega z raztrganim škrlatom, norčevaje kronali s trnjem v judovskega kralja, tako dandanes tega kralja v tabernakljih svet še vedno žali, zasramuje in onečaščuje.

Vse, kar je blažena v prikazni videla in slišala, kaže, da je Jezus hotel svet opomniti na veliko ljubezen svojega Srca, ki živi v tabernaklju, pa na ljubezen, ki je svet ne priznava ter jo celo plačuje z nehvaležnostjo. Hotel je, da se uživi češčenje njegovega Srca in sicer v spravo, zadostilo in nadomeščanje.

Zato nas tudi ljubljanski škof uče, da molimo najprej v spravo: „O presveto Srce, po rokah prečiste Device Marije darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva, prvič tebi v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v svetem Rešnjem Telesu . . .“

5. Povedali smo, kaj častimo v pobožnosti, katere začetnik je Jezus sam. Častimo živo telesno Srce Zveličarjevo, ki ga je sveti Duh upodobil v blaženi Devici Mariji. Častimo sveta čutila, neizrekljivo ljubezen in druge čednosti tega presvetega Srca; častimo posebno njegovo občudovalno potrpežljivost, ki jo ima v tolikih tabernakljih s svojimi žalivci; prav posebno želimo, da bi vsaj nekoliko zadostili za vsa razžaljenja, ki jih presveto Srce trpi v sv. Rešnjem Telesu.

V.

Kaj obljublja presv. Srce svojim častivcem?

Ljubi bravec! Gotovo si že večkrat obsojal neprijaznost Betlehemčanov, ki niso hoteli Marijo in Jožefa pod streho. Če bi se tebi prikazala Marija ali sveti Jožef in bi te kaj prosila, kajne, da bi jih ti zelo rad uslišal. Vse bi jima rad zastonj ustregel. Kaj šele, če bi ti Jezus sam naznanil, da kaj želi od tebe? Oh

kako hitro bi mu izpolnil! — Ali res? Čuj! Jezus ti po blaženi Marjeti naznanja, da moraš njegovo Srce spoznati, častiti, ljubiti. No, ali boš izpolnil to željo — Jezusu, svojemu Bogu? Vsak bi moral to storiti, tudi če bi mu ne bilo zato nič plačila pričakovati. Kaj šele, ko je ljubi Jezus za češčenje presvetega Srca toliko plačila obljubil! Preglejva posamič Jezusove obljube, da boš videl koliko dobrot lahko nakloniš duši in telesu, če postaneš častivec presvetega Srca Jezusovega. Čuj, kaj obljublja Gospod častivcem!

1. Dal jim bom vse milosti, ki jih potrebujejo v svojem stanu.

Dobro vem, da Bog nikomur ne krati potrebnih milosti; vem pa tudi, da je treba iskati, prositi, trkati, da se dobe. Pameten človek tam išče, kjer se najde, tam prosi, kjer bo najgotovejše uslišan, tam trka, kjer se mu bo najrajše odprlo. No, povej, kje boš milosti najlažje našel? Gotovo tam, kjer so! Presveto Srce jih

je zaslužilo in kupilo. Iz njega so tekle in teko. Daje jih častivcem prav po ceni. Tu išči in boš našel, tu prosi in boš uslišan, tu trkaj in se ti bo odprlo — ne bo se, vsaj je že kar odprto! Odkar je sulica odprla vrata v to Srce, jih Gospod nič več ne zapre, marveč hoče, da neprenehoma teko milosti skoznje. Kaj ne, da ti je zdaj jasno, da bo pobožni častivec presv. Srca najlaže dobival milosti, ki jih potrebuje v različnih okoliščinah v poklicu! Pa ne samo, kolikor jih prav potrebuje, še več! Na njem se bo dopolnila obljuba dobrega Pastirja: „Jaz sem vrata. Ako kdo skozme notri gre, bo zveličan, in bo noter in vun hodil, in bo pašo dobival.“ (Jan. 10, 9.)

2. Njihovim družinam bom dajal mir.

Mir, zlati mir! Koliko si vreden, več ko denar! Boljši je žlica soka v miru, kakor pa pečena gos v prepiru. Srečnejša je složna družina pod slamnato streho, kakor najimenitnejša družina v veliki pa-

lači, če ne vlada mir v isti. Če se tudi bolezen priplazi v hišo, čeprav hudo zunanje nesreče družino tlačijo, da je le še medsebojna ljubezen, že gre. Če se je pa mir izgubil, izgubilo se je vse dobro z njim. Vse veselje, vsa tolažba, vsa zadovoljnost izgine iz take hiše. Če je pa mir v hiši toliko vreden, in se isti vrhutega tako lahko izgubi, pri kateri zavarovalnici se boš pa zagotovil, da ga svoji hiši obvaruješ? Najzanesljivejša je zavarovalnica presv. Srca Jezusovega.

2. Jezus je mirovni knez. Pri njegovem rojstvu so peli nebeški duhovi pozabljeno pesem: „Mir ljudem na zemlji.“ On je spravil človeka z Bogom. On je apostole pozdravljal z besedami: „Mir vam bodi!“ On bo družinam svojih častivcev govoril: „Svoj mir vam dam!“ Skrbel bo, da mir ostane. In če ga bo kaka stvar začasno kalila, bo poskrbel, da se kmalu povrne v obilni meri. Vrhutega tu priporočano češčenje že kar samo na sebi pospešuje mir, ker vodi k čednostim, katerim je neljub slednji prepir.

Take čednosti so: ponižnost, krotkost, ljubezen, pokorščina, usmiljenost, požrtvovalnost in premagovanje. Kjer te čednosti gospodujejo, tam ni mogoče, da bi vladalo sovraštvo. Torej ni čuda, da se s širjenjem češčenja presv. Srca širi in utrja tudi sladki mir. Z drugo obljubo je v tesni zvezi tretja:

3. Še celo stanovanja jim bom blagoslovil, če bodo imeli in častili v njih podobo mojega Srca.

1. Zveličar želi, da bi bila v vsakem stanovanju podoba presv. Srca, da bi ljudi spominjala na njegovo ljubezen. Takim bivališčem obljubuje, da jih bo posebno varoval in osrečeval. — V starem zakonu je bila skrinja zaveze nekaj časa shranjena v hiši Obededomovi in je osrečila njegovo družino. Kar je bila skrinja zaveze za Obededoma, to bo podoba presvetega Srca zate. Seveda ni še dovolj, če podoba v kakem kotu pozabljena visi. Treba je, da se časti, tudi skupno časti,

kjer je mogoče. Treba, da se v stiskah skupno in zaupno pred njo moli.

2. Kar smo rekli tu o hišah, to velja tudi o srenjah, župnijah, deželah, državah. Da si je tirolska dežela podobo presvetega Srca izbrala za svoje vojne zastave, in da je tako žela zmago in blagoslov, smo že povedali. Podobno je 25. marca 1874 posvetil plemeniti ekvadorski predsednik sebe in svojo republiko — in ni obžaloval. Francoski kralj Ludvik XIV. pa tega ni hotel storiti. Marjeta mu je naznanila, kaj vse Gospod obljublja, če se z ljudstvom vred pokloni in posveti presv. Srcu. Pa je bil preposveten, da bi se menil za želje božjega Srca. Kaj je sledilo? Krvava prekucija, strašna morija. Krono in glavo je moral dati, ker ni hotel žaljenemu Srcu božjemu zadostiti s priporočenim češčenjem.

3. V novejših časih se je veliko svetnih in duhovnih zvez izročilo varstvu presvetega Srca. Papež Leon XIII. so pa v juniju leta 1899. kar vse človeštvo slovesno posvetili presv. Srcu in so vse

ljudi pozvali, da se tudi vsak sam istemu daruje. Ta knjižica menda zdaj že gotovo nobenemu več ne bo prišla v roke, ki bi te papeževe želje že ne bil izpolnil. Slovenski škofje so si namreč vse prizadejali, da bi se slednja duša vdano poklonila najboljšemu Srcu.

4. Da je leta 1899 avstrijski cesar v cerkvi sv. Štefana na Dunaju posvetil sebe in državo božjemu Srcu, to vam je znano iz navdušenih pastirskih listov ljubljanskega knezoškofa, ki so tudi na praznik presv. Jezusovega Srca l. 1900 slovesno posvetili vso škofijo presv. Srcu in so provzročili, da so se enake slovesnosti izvršile po celem Kranjskem. Odredili so tudi, da se zdaj posvetilna molitev v vsaki župni cerkvi ponavlja vsako prvo nedeljo v mesecu.

O da bi pač naše hiše, pa tudi hiše naših src ostale trajno posvečene najsvetejšemu Srcu!

4. V trpljenju jih bom tolažil.

Božje Srce Jezusovo je bilo v trpljenju brez vse tolažbe. Iz njegove globočine je prihajal vzdihljaj: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ Ljudje so ga pa mučili in zraven so še presv. Srce zbadali z žaljivimi besedami. Tudi iz nebes ni bilo nobene tolažbe. Presv. Srce je hotelo biti v trpljenju brez tolažil, da bi tem več tolažbe zaslužilo za naše trpljenje. Žalostno srce potrebuje bolj tolažila, kakor lačen jedila ali žejen hladnega krepila. Pa do smrti žalostno Jezusovo Srce pozabi sebe, ter vso tolažbo hrani za nas. Kolikor več je kdo sam trpel, toliko boljše zna navadno tolažiti. In kdo je več trpel, kakor prebodeno Srce Zveličarjevo? Zdaj veš, kje boš iskal v bridkostih in stiskah, v križih in težavah zdravila svoji žalostni duši!

5. Varno zavetje jim bom v življenju in posebno ob smrtni uri.

Kako varuje presv. Srce v življenju svoje častivce, smo že pri 3. obljubi

omenjali. Tu nekoliko o tisti uri, ko je človek najbolj potreben zanesljivega varuha. To je bridka smrtna ura, ob kateri so človeške moči tako majhne, prizadevanje peklenkega sovražnika pa najbolj silno. Srečen, kdor si je že ob življenju zbral presv. Srce za zaveznika, ter ga je zvesto častil, srečen! Presv. Srce svojih ne zapusti; to stori svet svojim pristašem ob ločitveni uri. Srce pa, ki je tako zvesto ljubilo, da je izkrvavelo na trdem križu, bo v odločilni uri častivčevi duši zvesto priskočilo na pomoč ter jo rešilo. Oh če nam bo ob smrti presv. Srce na strani, česa se nam bo potem še bati? „Če mi je iti tudi sredi skozi smrtno senco, se ne bom ničesar bal, ker si ti z menoj.“ (Ps. 22, 4.) Če se zaklenemo v to presveto Srce, kdo nam pa še kaj more? Če se tudi cel pekel zaganja proti naši duši, nič ne bo opravil! Zakaj Gospodovo Srce je trdnjava, ki je odprta pač vsem dušam, pa prav tako trdno zaprta peklenkim silam. Zveličar je obljubil zvestim ovčicam: „Dam jim večno živ-

ljenje, in vekomaj se ne bodo izgubile, in nihče jih mi ne iztrga iz roke.“ (Jan. 10, 28.) Ta obljuba velja gotovo v najvišji meri častivcem njegovega Srca. Zakaj, če dobremu Pastirju nihče ne more iztrgati zveste ovčice iz roke, jo bo toliko manj mogel vzeti iz njegovega vsemogočnega Srca. Vidiš, ljubi kristjan, ti bi rad srečno umrl in v vesela nebesa prišel. To ti je prav lahko doseči; le presv. Srce časti, in srečen bo tvoj konec. Če je pa konec dober, je vse dobro. „O kako sladko je umirati“, tako piše blažena Marjeta, „če smo poprej stano- vitno častili Srce njega, ki nas bo sodil.“

6. Vsa dela in podjetja jim bom zelo blagoslavljal.

1. Imenitna obljuba! Na božjem blagoslovu je vse ležeče. Brez njega je vse narobe. Blagoslova božjega vsi potrebujemo. Potrebuje ga kmet, da ne seje zastonj; potrebujeta ga rokodelec in trgovec, da jima gre po sreči, potrebujejo ga starši in učitelji, da bi otroke prav

vzgojili, kar je gotovo največja umetnost. Potrebujejo ga posebno tudi duhovniki v svojem svetem poklicu. So ljudje, o katerih lahko rečemo, kar pravi sv. pismo o egiptovskem Jožefu, namreč: „To je bil mož, ki se mu je vse posrečilo.“ (1. Moz. b. 39, 2.) In zakaj je bil Jožef v vsem srečen? „Ker je bil Gospod ž njim.“ Prav tako bo šlo tudi tebi zmeraj prav, če bo Srce božje s teboj. Zakaj to presv. Srce vlada celi svet. Vse mora biti, kakor ono hoče. Vse, tudi človeška srca so v njegovi oblasti. Če je to Srce tvoj zaveznik, potem ti pomaga začeti, nadaljevati in dovršiti tvoja dela. Pripravi ti pot, da boš laže delo izpeljal. Nagiblje srca drugih, da se ti vdajo . . . Vidiš, da mora srečo imeti pri svojih delih, kdor si s češčenjem nakloni presveto Srce. Bodi še ti goreč častivec, da boš imel srečo na polju, v hlevu, v delavnici in povsod!

2. Če smo pa potrebni božje pomoči pri slednjem dejanju in nehanju, tudi pri skrbi za časno srečo, koliko

bolj šele takrat, ko delujemo za zveličanje duš. Tri vrste dušnih pastirjev imenujem: starši, učitelji, duhovniki. Koliko se vsi ti pritožujejo, kako malo dosežejo, če se prav toliko trudijo. Naj vsi premislijo tole obljubo presv. Srca, ki ne obljublja samo, marveč bo tudi zvesto izpolnilo. To Srce pravi, da častivce obilno, zelo blagoslavlja pri vsakem delu. Najvažnejša dela so pa dela vzgojiteljev. Če bodo ti častili presv. Srce, bodo ž njegovo pomočjo želi večjih uspehov. — Ljubi starši, tako radi bi videli, da bi bili vaši otroci dobri in srečni. Vse si prizadevate. Še najbolj izdatni pripomoček začnite rabiti. Častite vsak dan sami in z otroci presv. Srce! — Ta obljuba naj bi bila vidno zapisana na vseh učilnicah; no, ni treba tega, da bi bila le v srcih vseh slovenskih učiteljev . . . „Ako Gospod ne zida hiše, zastonj se trudijo“, ki izkušajo dovršiti umetno stavbo vzgoje. Kaj drugega je suho srce in kaj drugega vneto srce, ki dobiva moč iz samega vseмогоčnega božjega Srca. Če

dva delata isto, ni isto! — Najbolj pa potrebujejo nebeškega blagoslova dela mašnikova. Saj sama človeška moč istim kar nič ni primerna. Kogar je Bog poklical v duhovniški stan, ga je naredil za prijatelja in variha presv. Srcu. Mašnik ima živo presveto Srce vsak dan v rokah; srečen je kakor Marija, ki je Jezuščka pestovala. Vsak dan se pri sv. obhajilu božje Srce združi z mašnikovim. Že za- voljo tega bi moralo mašnikovo srce kar plamteti same ljubezni do najsvetejšega Srca. Mašnik mora sam vneto častiti Zve- ličarjevo Srce; mora pa tudi z apostolsko gorečnostjo to češčenje širiti; to dvoje pa posebno tudi zato, da ga bo sprem- ljal obljubljeni blagoslov pri imenitnih delih njegove službe. Cerkev popravljati ali celo novo zidati, grešnika omečiti, sovražnike spraviti in pridobiti, otročičem nedolžnost varovati in jih dobro pripra- viti za sv. zakramente, s pridigo srca za Jezusa pridobiti . . . to so važna in težka dela. Pa častilcu presv. Srca Jezusovega se bodo posrečila.

*7. Grešniki bodo našli v mojem Srcu
mir in neizmerno morje usmiljenja.*

Tukaj se obrača presv. Srce do posebne vrste kristjanov, do njih, katerih duše so v največji revščini — namreč v smrtnem grehu. Presv. Srce torej tudi grešnikov ne zametuje; marveč jih usmiljeno k sebi vabi. Saj je pač to Srce še prav tisto, ki je bilo na zemlji proti grešnikom tako prizanesljivo in usmiljeno. Saj je to Srce dobrega Pastirja, ki išče izgubljene ovce, dokler jih ne najde in jih ne zadene na rame ter ne prinese vesel nazaj domov. Saj je to najsvetejše Srce; kolikor je pa kdo bolj svet, kolikor bolj kdo greh sovraži, toliko bolj prizanesljiv je grešniku samemu. — Če boš torej kdaj tako nesrečen, da boš zašel v smrtni greh, ali da boš storil celo več njih, hiti, hiti k usmiljenemu presv. Srcu. Zakaj če bi te zavoljo grehov tudi cel svet zaničeval in zapustil, to Srce tega ne bo storilo, če se le ponižno, skesano in spokorno k njemu vrneš. To

Srce je samo zatrdilo, da biva v njem studenec in še več, kar morje, neizmerno morje usmiljenja. Studenec ali vir usmiljenja, ker vse usmiljenje izvira v tem Srcu; neizmerno morje usmiljenja, — ker se usmiljenje tega Srca ne dá merit, ker je neizkončno, brez konca in kraja, ker je to Srce še usmiljeno, če so grehi še tako veliki, še tako številni. Če skesan prineseš grehe k temu Srcu, bodo isti utonili v brezmejnem morju usmiljenja ter bodo za vselej izginili. V bukvah preroka Miheja (7, 19) berem: „On se nas bo zopet usmilil, odvzel nam bo hudobije in v morsko globoko bo pogreznil vse naše grehe.“ Globoko je morje; kar pade vanje na dno, se težko zopet pokaže. Še bolj globoko je usmiljenje božjega Srca; vanje pokopani grehi so izginili za večno!

8. *Mlačne duše postanejo goreče.*

1. Vsi pobožni pisatelji se zlagajo v trditvi, da je mlačnost nevarna dušna bolezen. Mlačnim dušam še zmir preti

Gospod: „Ker si pa mlačen in ne mrzel in ne gorak, te bom izpljunil iz svojih ust.“ (Skriv. raz. 3, 16.) Pa ta pogubna dušna bolezen ni redka. Morda tudi ti bolehaš na njej? Le pomisli, če nisi len in površen pri molitvah, če ne moliš le bolj iz navade kakor pa iz gorečnosti, če ne izpustiš včasih kake pobožnosti, ker se ti ne ljubi jo opraviti. Izprašaj se, koliko se vojskuješ zoper vsakdanje napake in zoper male grehe. Morda malo ali nič! Da bi se vsak dan kaj poboljšal, koliko se pa trudiš za to? Ali se ne kratkočasiš rajši s svetom, kakor pa da bi dragi čas duši v prid porabljal? Ali imaš kaj veselja, da bi svete reči premišljeval? Morda ti je celo pred tabernakljem dolgčas? Kajne marsikaj v tebi diši po mlačnosti?

2. Če se moraš šteti med bolne duše mlačnih, kje boš pa iskal zdravila svoji mrzloti? Kje? Pojdi se gret k njemu, ki pravi: „Prišel sem prineset ogenj na zemljo in kaj drugega hočem kakor da gorí?“ (Luk. 12, 49.) Kje pa gori ta ogenj?

Blažena Marjeta je videla, da v njegovem Srcu, iz katerega na vse strani plamen šviga. Če bi tudi le iskrica tega ognja skočila v mlačno srce, zgorela bi mlačnost in umaknila bi se gorečnosti. Ali priznavaš zdaj, da je prav češčenje presvetega Srca res pripravno zdravilo za mlačne duše? Če se takile bolniki zopet verno in zaupno bližajo ognju božjega Srca, bo gotovo zdaj in zdaj kaka vroča iskrica švignila iz tabernaklja, se naselila v hladnem srcu ter bo v njem prižgala ljubezen do dobrega in ogenj gorečnosti.

Zahvalimo se mi mlačneži presv. Srcu, da nam hoče ogreti mrzla srca in nemudoma hitimo k najboljšemu Zdravniku, da bomo zopet enkrat veselega srca!

9. Goreče duše se bodo povspele prav hitro do velike popolnosti.

Kaj je popolnost, bo „Bogoljub“ bolj obširno učil. Tu le kratko povem, da zares popolen, neskončno popolen, je samo Bog, in sicer zato, ker ima samo

Bog vse dobre lastnosti v najvišji meri. Zelo popolni so angeli, ker imajo veliko lepih lastnosti v visoki meri. Tudi popolen je tak človek, ki nima slabih lastnosti, pač pa dobre v precejšnji meri. Dobre lastnosti imenujemo čednosti, slabe pa napake. Kolikor manj napak in kolikor več čednosti ima kdo, toliko popolnejši je. V toliko raseš v popolnosti, v kolikor se ti napake manjšajo in čednosti večajo. Čednosti so vse v srcu doma; torej ima tudi popolnost tam svoj sedež. Vse čednosti našega ljubega Zveličarja se tudi zrcalijo prav v njegovem božjem Srcu, ki je najpopolnejše.

Sveto pismo pravi: „Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popolen!“ In: „Kdor je svet, bodi še svetejši; kdor je pravičen, bodi še pravičnejši!“ Da nam je treba v popolnosti rasti, nam svetuje tudi lastna pamet; zakaj kolikor popolnejši bomo umrli, toliko veselejša nam bo večnost. Popolnosti nam je treba, ter je tudi sami želimo; pa laže je govoriti ali pisati o popolnosti, kakor pa po-

polen postati. Kam pa moramo v šolo, da bomo znali popolnost tudi pridobiti? Zopet k presv. Srcu, ki je vzor vseh božjih in človeških čednosti. Kdor s častjo premišluje lepe lastnosti Jezusovega Srca, se mu bodo tako priljubile, da jih bo tudi hotel posnemati. Jezus ga bo pa v tem močno podpiral; saj ni zastonj obljubil, da se bodo častivci njegovega Srca prav hitro povzpenjali do zmeraj večje stopinje v popolnosti. Blažena Marjeta je sama izkusila, kar zatrja: „To češčenje je najbolj zanesljiva pot do popolnosti, pa tudi najlažja in najprijetnejša.“ — Poizkusimo še mi!

10. Duhovnikom bom delil milost, da bodo ganili tudi najbolj zakrknjena srca.

Ena glavnih duhovniških nalog je ta, da morajo grešnike izpreobračati. To pa ni lahka reč. Človekovo srce ni koj pripravljeno, da bi kar naenkrat jelo ljubiti, kar je poprej preziralo, da bi naenkrat jelo sovražiti, kar je doslej ljubilo. Strasti so

močne, posebno če se jim je srce že dolgo vdajalo. Koliko duš je tako navezanih na greh, da bi bilo treba Samsonove moči, da bi se raztrgale grešne vezi! Če si je hudobni duh dušo enkrat osvojil, je ne spusti kar tako iz svoje oblasti. Prebri-sano zna tako dušo slepiti, da ne vidi, kako blizu ji je poguba. Poskrbí, da je duša gluha za dobrohotna svarila. Pri-studi ji vse dobro, nagnjenje v greh pa ji večja in posladkava. Satanovo priza-devanje pa podpira velikrat grešnikova prevzetnost in trma, ki bi se morala ob izpreobrnjenju ponižno ukloniti, ponižati se pa ni prijetno; zato grešnik rajši sluša satana kakor izpreobračevavca ter hoče ostati trdovratno zakrknjenega in nespo-kornega srca.

2. Da se tako kamenito srce gane, je treba večje moči, kakor jo ima samo človeško prigovarjanje. Tu mora vmes poseči tisti, ki gospoduje vsem srcem, ki more napraviti iz preganjavca Savla vnetega apostola Pavla. Le milost božja more tako srce razsvetliti, le milost more

prevzetnost takega srca upogniti, le milost more strasti ukrotiti, grešno navado prelomiti in srcu dati moč, da grehu dá za vselej slovo. Šele s tako milostjo spremljan, ima mašnikov glas ves drug vpliv. Zdaj ne govori samo mašnik, zdaj govori obenem tudi božje Srce srcu grešnikovemu; ta glas milo rani, ljubko mehča in izvabi potok izpokornih solza iz srca, ki je bilo podobno skali, iz katere je Mojze-sova palica vodo pritolkla. Na tak način pomaga presv. Srce mašnikom izpreobračati, če ga ti časte. To čudovito pomoč sta med drugimi dobivala posebno blaženi Klemen M. Hofbauer in častitljivi Janez Vianej.

3. Pa še veliko drugih milosti deli presv. Srce pobožnim častivcem duhovskega stanu. Za zgled naj navedem, kako je oblagodarilo v septembru l. 1549. v cerkvi sv. Petra v Rimu blaženega Petra Kanizija, ko je pred tabernakljem molil. On sam piše:

„Približal sem se tvojemu Rešnjemu Telesu. Moja duša je bila do tál poni-

žana zavoljo pomankljive čistosti, lenobe in drugih madežev, ki so izvirali iz slabih navad. Sv. angel je vse to gledal ter je obrnjen proti prestolu tvojega veličastva našteval moje napake po velikosti in številu, da bi jaz spoznal, kako nevreden sem slovesne samostanske obljube, na katero sem se pripravljaj. — Potem si mi ti odprl svoje najsv. Srce in sem smel vanje gledati; ti si me tako povabil, da naj zajamem zveličanske vode iz tvojih studencev. — Jaz sem silno želel, da bi tri božje čednosti od tod prišle meni v srce. Tudi me je zažejalo po čednostih radovoljne revščine, devištva in pokorščine. Zakoprnel sem, da me ti popolnoma opereš, oblečeš in okrašiš. Ko sem si upal tvojega Srca se dotakniti in si žejo ugasiti, si mi obljubil za borno dušo oblačilo iz treh delov, ki so najbolj primerni duši takega, ki dela slovesne obljube. To troje je: Mir, ljubezen, stanovitnost. Tako zveličavno oblečen, sem prav trdno zaupal, da meni ne bo nič manjkalo ter se bo vse iztekalo tebi v čast, “

Kajne, kakšne milosti je prejel ta pobožni jezuitski mašnik, ki je bil že v onih časih goreč častivec presv. Srca! Tudi zate ima presv. Srce pripravljenih dragocenih zakladov. Čaka pa, da prideš ponje in da pripelješ tudi druge k presveti zakladnici njegovega bogatega Srca.

11. Vsi tisti, ki bodo širili to pobožnost, bodo vpisani v mojem Srcu in se ne bodo nikdar več iz njega izbrisali.

1. Tale obljuba mi je pa največ vredna. — Jezus je učence razposlal, da so tudi sami že ob njegovem življenju šli opravljat telesna in dušna dela krščanskega usmiljenja. To so se veseli vračali, ker so veliko dobrega storili. Pohvalili so se Jezusu, da so jim celo hudobni duhovi podložni. Gospod jim je pa rekel: „Tega se ne smete veseliti, da so vam hudiči pokorni, pač pa tega, da so vaša imena zapisana v bukvah življenja.“ (Luk. 10. 20.) Res, to je veselja vredno za učence, da so bili med tistimi srečnimi,

ki so zapisani v bukvah večnega življenja. Prav toliko srečen je pa tisti, ki je zapisan v presv. Jezusovem Srcu, ker tudi ta je zapisan v bukve izvoljencev, tudi njegovo ime je med tistimi, ki bodo zveličani. Pa še več! Ali ni presv. Srce več, kakor bukve življenja? Kogar Jezus v svoje božje Srce vpiše, ta mu je poseben ljubljeneček še izmed onih, katerih imena se svetijo vknjižena v bukve življenja. V tej obljubi je torej izrečeno, da bodo razširjevalci te pobožnosti neizbrisno zapisani v presvetem Srcu, da bodo do smrti stanovitni v dobrem, da bodo navekomaj v nebesih med izvoljenci božjimi ter da bodo prav zavoljo razširjevanja te pobožnosti tam gori — še bliže presv. Srcu. Kaj večega bi mogel Jezus še obljubiti?

2. Kajne, kako vesela obluba! Ali ne bomo zdaj vsi širili češčenja presv. Srca? Hočemo, moramo!

Morda pa misliš, da so v to poklicani le duhovniki in učitelji, k večemu še očetje v svojih družinah! Kaj še! — Ali

je bila blažena alakoška Marjeta mašnik? Neučeno dekle, slabotna devica, v samostansko zidovje zaprta nuna je bila. Na videz res to ni bila pripravna stvar, da bi to pobožnost širila. Pa Jezus je vendar njo izvolil, in je že na njej pokazal, da bodo res pospeševavci tega češčenja neizbrisno njemu v Srce vpisani. To veš, da se časte Marjetine podobe že na oltarjih; nebeško plačilo tudi že davno uživa; kakor zavselej zapisana v presv. Srce, tako je tudi neizbrisno zabeležena v imeniku izvoljenk božjih. Če si tudi le revna gospodinja, samo dekla, tovarniška delavka, v svoji hiši, v družini prijateljic lahko precej dosežeš. Morda imaš lastne otroke ali imaš tuje v varstvu — oh kako srečna boš, če pridobiš ta srčeca za Srce tistega, ki je rekel: „Pustite male k meni!“ Gotovo so na Kranjskem za češčenje presvetega Srca in posebno za razširjanje prvi poklicani škof, potem mašniki, potem pa med drugimi tudi ti! Škof so nam poslali že veliko pastirskih listov, da bi nas pridobili za presv. Srce. Slišali smo

jih, rekli smo: „Lepi so“, — potem smo jih pa pozabili. Zdaj so pa dali spisat tole knjigo in hočejo, da to, kar je v njej, preide v vsa srca, kar jih bije v celi škofiji. Pa sami ne morejo poiskati po obširni škofiji vseh tistih src, ki tudi potrebujejo milosti, ki jih presv. Srce ponuja svojim častivcem. Ali jim hočeš ti kaj pomagati? Tebi je tale knjižica k sreči že došla v roke. Tolikokrat več bo vredna, kolikor več ljudi jo prebere ali sliši brati. „Pa mi jo bodo umazali, če jo posojujem!“ Res, pa še strgali! Izposojenih bukev res ljudje ne varujejo veliko. Vendar vedi, da bo toliko lepše zapisano tvoje ime v presv. Srcu, kolikor manj lepa se ti bo vračala ta knjiga. Pobožnost razširjaš tudi, če poveš, kje je knjiga na prodaj, če pomagaš naročiti, če poskrbiš, da kdo drugi v tvojem kraju knjigo razširja.

Poskrbi, da se bo širilo branje o presv. Srcu, s katerim se obenem širi tudi češčenje, potem bo tvoje ime zapisano v istem presv. Srcu, v katerem

se sveti ime srečne Marije Marjete, ime velikega Leona XIII., ki so vse človeštvo posvetili božjemu Srcu, in imena vseh vnetih razširjevavcev češčenja do božjega Srca Jezusovega.

3. Širi se pa češčenje tudi s tem, da moliš za razširjanje in da z lepim zgledom druge pridobiš za isto. Če temu češčenju odpreš le svoje srce, si že češčenje razširil. To je prvo potrebno. Ko se ti je pobožnost utrdila v lastnem srcu, boš z zgledom in besedo tudi v drugih srcih zmeraj laže vnemal ljubezen do nje.

Nakratko sem razložil važnejše obljube. Najimenitnejšo, ki naj jo po želji Zveličarjevi tudi vsi zvedo, podam zato kar brez razlage, da si vsaj obljubo zapomniš. Glasi se:

12. Tistim, ki bodo v mojem Srcu iskali milosti in darov, jih bom delil z neomejeno mero.

VI.

**Koliko ti še manjka, da postaneš
pravi častivec presv. Srca?**

Češčenje presv. Srca ima pa več stopinj. Tudi tisti je častivec, ki rad moli litanije presv. Srca, ki prejema prve petke vsakega meseca sv. zakramente, ki prižiga lučiko pred podobo božjega Srca, ki se zapiše v bratovščino presv. Srca ... Tudi ta časti, pa ta častivec je še na nizki stopinji; ta časti bolj zunanje. Sicer tudi takega češčenja Jezus ne zametava, marveč ga je še sam v mnogoterem ukazal; vendar popolna pobožnost do presv. Srca pa to še ni. Tista je notranja ter si osvaja celo dušo in srce. Pravi častivec daruje celo svoje srce božjemu Srcu. Da se pa more celo srce nepridržno darovati, je pa treba velike ljubezni, ki se pa ne more kar na mah pridobiti; v to je treba stanovitnega vajskovanja in s trpljenjem združenega očiščevanja.

Če na ogenj vržeš šele posekan, neposušeni les, ti bo dal namesto svita le dim. Tako je s človeškim srcem: Dokler se ne posuše v njem huda nagnjenja vsaj v precejšnji meri, dokler ne izhlapi naveznost na posvetne stvari, dokler je v njem dovolj vlage za rast zložnega življenja, tako dolgo se v njem ne more zasvetiti žar te pobožnosti. Dokler človek preveč streže telesnim počutkom, nebeških reči ne more ne umeti, ne se jih veseliti. Dokler se srce ni očistilo in navadilo samopremagovanja, bo moglo le kaj zunanjega storiti za presv. Srce. To pa ni posebne vrednosti. Zato je Zveličar tudi blaženi Marjeti najprej srce z različnim trpljenjem očistil in z mnogo-vrstnim poniževanjem pripravil, da je odmrlo svetu in sebi, ter je jelo bítí le Zanj; potem šele jo je storil za apostola te pobožnosti.

1. Da boš prišel na višavo prave pobožnosti do presv. Srca, moraš iti po treh stopnicah. Na vrh prvih stopnic si dospel, če si dal slovo vsem grehom, če sovražiš

tudi male odpustljive grehe. Kajne, če hočeš, da boš kakemu človeku posebno dober prijatelj, je predvsem treba, da se ga varuješ žaliti. Da boš z Jezusovim Srcem v prijateljstvu, moraš biti najprej brez greha, ker greh je temu Srcu neskončno neljub, in sicer prav zato, ker je to Srce neskončno sveto.

Zavoljo grehov je presv. Srce toliko trpelo, greh ga je prebodel; zato je prvi pogoj za pravo češčenje, da se odpoveš grehom in radovoljnim strastem, da si neomadeževan na duši in telesu. Kolikor čistejše bo tvoje srce, kolikor nedolžnejše boš živel, toliko višje si se povspel v bližino k božjemu Srcu. Če ti pa kdaj v izkušnji izpodleti, da zopet grešiš ter tako zopet zapustiš višavo prvih stopnic, poprimi se takoj za držaj popolnega kesanja in za odvezujočo roko izpovednikovo, da pohitiš nazaj. V grehu ostati pa ne, ker greh je ograja, ki ti ne pusti do božjega Srca.

2. Ko si pometel grehe iz srca, si prišel na prag, kjer se začno druge stop-

nice. Pa naprej ne moreš, si še preveč težak; obložen si s posvetnimi skrbmi in željami; odlagaj jih drugo za drugo; kolikor jih odložiš, toliko lažji boš, za toliko stopinj više boš mogel. To veš, da duh Kristusov in duh tega sveta sta dva. Zato svet sovraži tiste, ki so duha Kristusovega; in tisti, ki so posvetnega duha, nimajo ne smisla, ne veselja do tega, kar je po ukusu božjega Srca. Svet išče časti in priznanja, bogastva in razveseljevanja. Presv. Srce si je pa izvolilo ponižnost in zaničevanje, revščino in zatajevanje.

Kako pa je z nama? Kakšnega duha pa sva midva danes? Oh kako nama še posvetnost kipi iz src! Koliko rajši sva hvaljena in češčena, kakor grajana in poniževana, čeprav sva nevredna grešna človeka. In še zavoljo Jezusovega Imena, zavoljo ljubezni do katoliške cerkve, zavoljo širjenja tele pobožnosti bi žela rajši priznanje, kakor preganjanje in zaničevanje. In koliko še drugih posvetnih nagnjenj je v najinih srcih! In kako močno so

še ukoreninjena! Ljubi bravec, kajne, koliko je še pleti, puliti — in še s silo trgati. To ni lahko, to ne bo delo enega dne. Treba bo še dolgega prizadevanja, vojskovanja in premagovanja, da bova postajala zmeraj manj posvetna, da bova v mišljenju zmeraj bolj podobna Kristusu; šele tako doseževa višino drugih stopnic. Toliko bolj so si ljudje prijatelji, kolikor bolj so si enaki v mislih in nazorih. Toliko bolj tesno bo prijateljstvo najino s presv. Srcem, kolikor bolj bova naredila v njih prostor za duha Kristusovega; torej vun s smetmi posvetnosti!

3. Kdor je zavoljo Jezusa zapustil vse posvetno, je zapustil veliko, vendar še ne vsega. Kdor zapusti še sebe, ta je zapustil več in vse. Ta se je dvignil na tretje stopnice. Kolikor je kdo bolj sebe premagoval in lastno voljo zatajeval, toliko višje je že. Blažena Marjeta je dosegla z večletnim premagovanjem, da ni poznala več lastnih želja; kar želi božje Srce, to edino so bile želje Marjetinega srca.

Vidiš, ljubi kristjan, tudi sebe, tudi samoljubje, je treba zapustiti. Dokler tudi tega ne storiš, bo tvoja pobožnost še zmeraj nekako piškava in bolehava. Če si pa zavolj Srca, ki je zate vse, tudi Sebe, darovalo, tudi ti vse daroval, potem je vez med teboj in med presv. Srcem zares trdna, tesna, zaupna in sladka.

Da se pa povzpneš na višino teh trojnih stopnic, se ti bo treba stanovitno vojskovati, prvič zoper grešna nagnjenja, drugič zoper posvetnega duha in tretjič zoper neurejeno ljubezen do samega sebe. To je sicer težko delo; pa presveto Srce ti bo pomagalo; le resno začni, neomahljivo nadaljuj ter stanovitno prosi razsvetljenja in pomoči pri vratih božjega Srca.

Ko smo povedali, kaj je že poprej potrebno, predno je kako srce sposobno za to pobožnost, bomo razložili:

VII.

V čem obstoji pobožnost do presvetega Srca?

V besedi „pobožen“ tiči beseda „Bog“. Po Bogu in po božji volji se izkuša ravnati pobožni. Pobožnost je nekaj notranjega in ima kakor vse čednosti svoj dom v srcu. Pa kakor iz solnčne notranjščine prihajajoči žarek v mavrici kaže več barv, tako prihaja tudi notranja pobožnost na več načinov iz srca. Boga in njegovo presv. Srce morem: 1. moliti in poveličevati, 2. zahvaljevati in ljubiti, 3. prositi odpuščenja ter mu zadoščevati.

1. Češčenje.

Jezusovo Srce je tako tesno združeno z drugo Božjo osebo, da se imenuje Božje Srce, in se zato tudi po Božje časti in moli, to smo že povedali. Molijo ga vsi nebeški duhovi. Kakor se pripogibajo že samemu Imenu Jezusovemu vsa kolena nebeških trum, tako vsi nebeščani molijo Njegovo presv. Srce.

Ker je pa Jezusovo Srce tudi človeško, je istemu posebno drago, da ga molimo tudi ljudje. Povečujemo ga torej združeni z angeli in svetniki, ter se radujemo, da je eno človeških src doseglo najvišjo čast, čast božjo.

2. Pa to Srce je tako sveto! Naša srca pa tako nevredna, slaba, polna grehov, prazna dobrih del. Bližajmo se torej presv. Srcu le s svetim strahom in globokim spoštovanjem. Moje srce je le črna, umazana pika v primeri z neizmernim sijajem svetlega Srca božjega. O, da bi jaz večkrat razmišljal, kaj je presv. Srce v tabernaklju in kaj je moje srce. Kako ponižno in spoštljivo bi se obnašal v cerkvi in še v Njegovi bližini!

Sv. Anton Padovanski je enkrat pridigoval krivovercem, ki niso hoteli verovati, da Jezus res živi kot pravi Bog in človek v najsv. Zakramentu. Pridiga se jim je vsem lepa zdela. Nobeden ni znal dokazovanja svetnikovega ovreči. Vendar vdati in izpreobrniti se večidelj niso hoteli; eden je prišel celo k svetniku ter

mu je rekel: „Drugače ne verujem, če storiš takle čudež. Jaz bom eno žival tri dni imel zaprto brez jedi. Potem jo bom pa v cerkev pripeljal; jaz ji bom kazal jed, ti pa prav takrat posvečeno hostijo. Če se žival ne bo menila za jed ter bo izkazovala rajši čast sv. Hostiji, potem bom pa verjel, da imaš ti prav.“ Svetnik je v Boga zaupal in je rekel: „Tako naj bo, kakor si zdaj predlagal.“ Ko so ti trije dnevi potekali, so šla na vse strani vabila, naj pridejo v cerkev vsi, ki verujejo in ne verujejo. Nato je svetnik maševal, spremenil kruh in vino v Jezusovo Telo in Kri. Krivoverec je pripeljal sestradanega mezga ter mu pokazal jed, sv. Anton pa prav takrat sv. Hostijo. Živinče je lepo pogledovalo v sv. Rešnje Telo, glavo primerno priklonilo, počasi spoštljivo korakalo od jedi proč proti Najsvetejšemu ter je pokleknilo prednje. Katoličani so veseli s celim srcem jeli poveličevati Njega, ki je tako čudežno dokazal, da je resnično pričujoč v najsv. Zakramentu. Krivoverci so pa zdaj tudi vsi gi-

njeni verovali in se povrnili v pravo Kristusovo cerkev. — Prerok pravi: „Ne bodite kakor konj ali mezeg, ki nimata pameti“; (ps. 31.) tu pa je vendar mezeg lepše počastil presveto Srce Jezusovo v sv. Hostiji, kakor to store mnogi ljudje, ki imajo pamet in vero, pa se vendar malo spoštljivo obnašajo v hiši Božji. Žal, ima tudi dandanes presv. Srce v tabernaklju več žalivcev kakor pravih častivcev. Ljubi kristjan, jenjajva žaliti, začniva prav in vedno bolj častiti.

3. Pa presveto Srce ni naročilo alakokški blaženki, naj Ga časte le mašniki in ženske. Kogar časte vse nebeške moči, Tisti zasluži, da se tudi moško koleno spoštljivo pred njim pripogiblje. Tudi ti, ljubi mladenič, tudi ti, krščanski mož, postani častivec Božjega Srca, da boš tudi ti začutil ljubke dobrote, ki jih to Srce naklanja svojim molivcem. Le ponižno začni; za kolikor bolj nevrednega se imaš, toliko milostnejše se ti bo izkazovalo presv. Srce. Božje Srce najrajše deli ponižnim dušam svoje milosti.

2. *Hvaležnost in ljubezen.*

Če je kako srce koga prav zelo ljubilo in mu veliko dobrega storilo, potem za plačilo najbolj gotovo pričakuje hvaležnosti in povračujoče ljubezni. Kar srce boli človeka, ki je veliko dobrot izkazal bližnjemu, če ta na vse to pozabi ali dobrotnika celo nehvaležno žali. Morda si že sam kaj takega bridkega poizkusil? Potem me še laže razumeš in to potrdiš. Že po naravni postavi pričakuje vsako dobrodelno in ljubeče srce hvaležnosti in ljubezni; nehvaležnost ga pa bridko zadeva. Nehvaležnost seka rane tudi Božjemu Sinu, in tvoja nehvaležnost ga boli toliko bolj, kolikor več je to Srce zate darovalo in trpelo, kolikor več ljubezni ti je že izkazalo. S kolikimi milostmi te je že presv. Srce oblagodarilo, to naj ti rajše samo našteva. Jaz tega ne zmorem. Samo naj se ti odpre, da boš z blaženo Marjeto vanje gledal in bral, kaj je to Srce zate trpelo, storilo, kako te ljubilo, varovalo in kar obsipalo z dobrotami.

Privoščil bi ti, da bi tudi tebi kakor nekdam blaženi Marjeti Gospod sam povedal že večkrat v tej knjigi zapisane besede: „Glej, tu to Srce, ki se je v veliki ljubezni darovalo tudi zate!“ Naj ti raniho te besede nehvaležno srce, odpro naj ti ga, in skozi to odprtino naj ti odlazi iz srca vsa posvetnost, kolikor je še prebiva v njem. Potem bo v njem prostor za hvaležnost in ljubezen. — Ljubi Jezus je te besede govoril samo eni osebi, pa govoril za vse ljudi, tudi zate. Sprejmi jih tako, kakor bi jih bil izgovoril naravnost tebi, ter si jih zopet in zopet kliči v spomin.

2. Pa Zveličar je takrat rekel še malo več; bridko tožeč je še pristavil: „V povračilo za to ljubezen prejemam od večine nehvaležnost, ker Me v ljubezni-polnem Zakramentu zaničujejo ter Me žalijo z nespodobnim vedenjem, božjimi ropi in mlačnostjo.“ Torej ne samo hvaležnosti ni, marveč še obilno nehvaležnosti uživa za ljubezen. Ne samo, da mnogi pozabijo Nanj v sv. Rešnjem Telesu, ne, mnogi Ga vrhtega še žalijo,

sramote, onečaščajo. Tako se mu vrača v Zakramentu, ki hrani najbolj ljubeče Srce, v Zakramentu, ki je dar in najlepši dokaz neskončne ljubezni. Ko sv. Janez (13, 1.) piše o zadnji večerji, pravi: „Ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jih je ljubil do konca.“ S tem hoče reči: „Neskončna ljubezen je postavila ta Zakrament.“ Mi pa to neskončno ljubezen in presv. Srce, iz katerega izhaja ta ljubezen, v presv. Rešnjem Telesu nehvaležno pozabljamo in še žalimo jo.

3. Tu se nekoliko zadrživa, ljubi kristijan! Preudari, vkoliko si tudi ti pozabil na ljubeče presv. Srce. Velikrat si se malo menil Zanje, včasih pa nič. Zgodilo se je celo, da si Ga kar naravnost žalil. Stvari si ljubil, kar zapravljal si ljubezen svojega srca pri njih. Za Božje Srce, ki se je celoma darovalo zate, se pa nisi menil. Zanj ti je manjkalo ljubezni. Pa pri vsem tem se presv. Srce ni še obrnilo od tebe, marveč je čakalo, če morda napoči dan, pride ura ali trenutek, da izpregledaš. Premisli, če ni uprav zdajle

prišel tak milostni trenutek za tvoje srce; ne pusti ga naprej, dokler ne urediš ljubezni svojega srca. „Če bi meni ljudje le ljubezen plačevali z ljubeznijo, bi bilo v Mojih očeh le malenkost vse, kar sem storil zanje“, tako je enkrat zatrdil Zveličar odbranki Marjeti. Oh, ali že čuti tvoje srce česa zahteva Srce Božje — tudi od tebe?

4. Res je, da so mašniki, redovniki in redovnice še v tesnejši zvezi s presvetim Rešnjim Telesom in z Božjim Srcem, ki je v njem. Res, ti morajo zato še posebno hvaležno vračati njegovo ljubezen. Vendar pa ni nobenega človeškega srca, ki bi se moglo te dolžnosti oprostiti. „Glej tu to Srce, ki je tako močno ljubilo ljudi“, pravi Jezus. „Ljudi“, pravi, torej vse ljudi; torej morajo bili vsi hvaležni, morajo vsi ljubezen ljubiti.

Hvaležnost je lepa v kateremkoli srcu, nehvaležnost je pa vsakemu srcu v sramoto. Tudi mladeničevo in moževo srce nista izvzeti. Še najmanj! Tu se gre za hvaležnost ali nehvaležnost nasproti naj-

boljšemu bratu ali očetu in rešeniku in prijatelju in zdravniku. Nobenega plemenitega moškega srca ni, ki bi bilo nehvaležno Mariji. Kaj naj mislim o srcu, ki bi bilo brez hvaležnosti in ljubezni do najvišjega in največjega Dobrotnika Jezusa! Vsako, tudi moško srce, je ustvarjeno za ljubezen. Srce brez ljubezni je takorekoč mrtvo. In so li moška srca brez ljubezni? Nikakor, marveč le prevečkrat slabo gospodarijo z ljubeznijo. Ljubijo to, kar ni ljubezni vredno. Stvar jim je več kakor Stvarnik. Z lepo kožico obdana prihodnja mrtvaška glava lepe ženske, deset s tolščo obdanih živinskih src v hlevu, številna srca razvijajočega se zelja na njivi . . . tako in enako pobira velikrat celo ljubezen moškim in mladeniškim srcem. Kako bolj vredno je človeške ljubezni Božje Srce, ki je šlo s tolikim pogumom za nas v bridko smrt.

Možje in mladeniči bi pa morali še posebno zato častiti in ljubiti to Srce, ker je to Srce najlepši vzor mladeniškim in moškim srcem. Kar je Marijino Srce

ženskemu spolu, to in več je presv. Jezusovo Srce možakom. V vsakem blagem moškem srcu morajo biti čednosti: srčnost in pogumnost, odločnost in značajnost, resnoba in milina, zvestoba in dobrotnost, strah pred grehom in pred nikomer drugim, tudi pred smrtjo ne . . . Te in druge kreposti so v najlepšem cvetu v vrtu presv. Srca doma. Kdor si hoče ž njimi okrasiti srce, mora imeti ključ do presv. Srca; ta ključ je pa ljubezen do presv. Srca. Pri ljubezni do Boga in do presv. Srca Božjega se vrh tega ni treba bati, da bi zašel kdo v preveč. Tu velja: Kolikor zmoreš, le kar ljubi, nikdar pa ne bo preveč!

5. „Kdor ne ljubi, ostane v smrti“, (1. Jan. 3, 19.) teh besedi ni zapisal apostol ljubezni le za kak odbran stan ali samo za en spol. Veljajo vsem. Kdor ne ljubi svojega bližnjega, je v smrti, nima v sebi življenja, nima v sebi pravice do večnega življenja. In če velja to za vse bližnje, vse brate, v koliki meri šele za najboljšega brata, čigar predobro Srce

nas je zopet storilo otroke nebeškega Očeta! Kdor ne ljubi tega najplemenitejšega Brata in njegovega Srca, ta ostane v smrti, tu v smrtni temi zaslepljenosti, tam v žalostnem prognanstvu iz kraljestva večnega življenja. Posebno možje vedo, kaj je potni list ali pos. Ljubezen pa je nebeški potni list. Kdor ima ljubezen, posebno, kdor ima ljubezen do presvetega Srca, ta ima pos za v nebesa.

V nebesih vsi ljubijo presv. Srce. Ljubezen je pa vsak že seboj tjakaj prinesel. Kdor že prej ne zna ljubiti, se tudi v nebesih tega ne bo naučil. Tam ni nič šol. Kdor zna ljubiti vsaj nepopolno, sme še v šolo v vica, da si tam ljubezen izpopolni. Kdor pa še „i“ in pa „u“ ne pozna iz bukev ljubezni, ta pa še za v vica ne bo napravil sprejemne izkušnje, marveč bo šel tja, kjer vsi znajo — sovražiti.

Čuješ, mladenič, slišiš mož! Tudi tvoje srce je ustvarjeno za ljubezen. Samo ljubiš pa lahko tako, kar pelje v pekel, ali tako, kar pelje v nebesa. Če greš v

šolo k presv. Srcu, boš znal tako ljubiti, kakor morajo znati tisti, ki vekomaj v nebesih ljubijo. Če pa — — — —

Sv. Pavel je bil učen, tudi jezikov je več prav dobro znal. Pa na to ni bil ponosen. Marveč je rekel: „Če bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni bi pa ne imel, bi bil kakor bučeč bron ali zvoneč zvonec. In ko bi znal prerokovati, ter bi vedel vse skrivnosti, in imel vso učenost; in ko bi imel vso vero, tako da bi gore prestavljal, ljubezni bi pa ne imel, nič nisem.“ (1. Kor. 1—2) Krščanski mož, če ti bolj znaš hebrejsko in grško in latinsko ali kak drug jezik kakor sv. Pavel; če tudi vse jezike znaš, ljubezni pa nimaš, boš tako v nebesa prišel, kakor zvonček in zvon, ki jih slišiš, če ne v cerkvi pa zunaj kje.

Sv. Pavel pa še pravi: „In ko bi razdal ubogim v živež vse svoje premoženje, in ko bi svoje telo dal tako, da bi gôrel, ljubezni bi pa ne imel, mi nič ne pomaga.“ — Torej edini zanesljivi pos za nebesa je ljubezen.

Sv. pismo pravi: „Ako kdo reče: ‚Ljubim Boga‘ — sovraži pa svojega brata, je lažnik. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga vidi, kako more ljubiti Boga, ki ga ne vidi?“ (1. Jan. 4, 20.) V teh besedah je povedano, da človek laže ljubi kaj vidnega, kakor nevidnega Boga. Presveto Srce je nekaj, kar bomo v nebesih gledali tudi s telesnimi očmi, je nekaj, kar v podobah že zdaj gledamo; prišlo je torej presv. Srce v pomoč nam slabim, ki se težko dvignemo do ljubezni nevidnega Boga in nam je pokazalo nevidno ljubezen Božjo v vidni podobi. Laže in prej bomo ljubili presv. Srce in potem posredno po njem šele nevidnega Boga, kakor pa Boga kar naravnost. Kdor torej pravi, da ljubi Boga, pa še ne ljubi presvetega Božjega Srca, je skoro gotovo v zmoti! Kdor pa ljubi presv. Srce, ljubi v njem Boga in izpolnjuje prvo in največjo zapoved.

3. Prošnja za odpuščanje in pokora.

Pa kar smo doslej dokazovali, je samo-
obsebi umevno, ljubezen gotovo zasluži
biti ljubljena, in dobrota je vredna hva-
ležnosti. To dvoje so jima dolžna vsa
srca, tudi tista, ki jih niso nikdar žalila.
Kdor je pa dobroto in ljubezen presve-
tega Srca celo žalil, ta mora prositi od-
puščanja in dati zadoščenja ali delati
pokoro.

1. Odpuščanja moramo prositi za vse
ure, dneve in leta, ki smo jih preživeli,
ne da bi se bili spomnili presv. Srca, ne
da bi ga vsaj malo ljubili. Odpuščanja
moramo prositi pri presv. Srcu, ker smo
tolikrat grešili in ga tako zelo žalostili.
Naši grehi so krivi, da je prišel iz pre-
svetega Srca bridki vzdih: „Moja duša
je žalostna do smrti!“ Naši mnogoštevilni
grehi so tako obteževali Zveličarja, da je
kri presv. Srca pri vseh kožinih luknjicah
solzela kot smrtni pot na površje. In sled-
njič so naši grehi dobrotno Srce Božje
celo prebodli. Pa naj ti mesto mene rajši

to prebodeno Srce samo našteje tvoje krivde. Poklekni pred Tabernakelj ter premišljuj, ali ne govori po pravici tudi tebi odprto Srce Jezusovo to, kar poje stara pesem:

O, kaj sem ti storil, zdaj povej,
Predrago ljudstvo moje!
In kolikokrat, grešnik, štej,
Sem žalil srce tvoje?
O, kaj sem na tebi zagrešil,
Da siliš, pribijaš na križ?

Ta očitanja velikega petka veljajo sicer v prvi vrsti nehvaležnemu judovskemu ljudstvu. Veljajo pa tudi tvojemu malo-hvaležnemu srcu, in sicer toliko bolj, kolikor več si že grešil. Oh, ne hodi prej od tabernaklja, dokler ne prosiš prav prisrčno odpuščanja. In ker si žalil pogosto, moraš tudi prošnjo za odpuščenje večkrat ponavljati.

Ko si pa enkrat zase že večkrat lepo prosil odpuščanja, ponudi se presv. Srcu, da hočeš prositi tudi za druge grešnike, ki tega sami nočejo storiti. To mu bo

zelo všeč. Ljubo mu je, če kdo moli, kakor je pisano v molitveni uri za veliki petek: „O, ko bi imel srca vseh ljudi v rokah, da bi jih položil pred oltar (tvojega presv. Srca); da bi pač mogel nagniti vse ljudi k pravemu kesanju in k pokori, da bi Tebe poznali, ljubili in molili!“

2. Ko si skesano prosil odpuščanja, je pa še potrebno, da se za grehe pokoriš in presvetemu Srcu zanje zadoščaš. Presv. Srce je kar samo določilo, kako naj se zadošča za tiste žalitve, ki jih mora trpeti isto izpostavljeno v osmini praznika sv. Rešnjega Telesa; naročilo je, da se je vpeljal praznik presv. Srca, da se isti dan v spravo in nadomestilo prosi odpuščanja in prejema sv. obhajilo. Vrhtega je ukazalo presv. Srce blaženi Marjeti, naj vse prve petke v mesecih v enako nadomestilo in zadostilo prejema sv. obhajilo. Tudi je po njegovem naročilu ta blaženka vsak četrtek zvečer od enajstih do polnoči ležala na tleh ter je v molitvi svoje srce družila z njegovim Božjim Srcem.

Še več! Celo naslednje življenje te odbranke je bilo na željo Zveličarjevo stalno zadoščevanje za nehvaležne žalivce najboljšega Srca.

Pa toliko tolažbe, kakor izvoljena blaženka, ti ne moreš pripravljati presvetemu Srcu. Nekoliko po močeh in razmerah boš pa storil. Rad boš mislil na to Srce; rad ga boš častil in molil; prav pobožno se boš pripravil vsako leto na prelepi praznik presv. Srca in tisti dan veselo obhajal. Če le moč, boš pristopil prvi petek ali prvo nedeljo vsakega meseca k sv. Obhajilu. Tako ustrežeš izrečni želji samega presv. Srca; vendar glavno pa je in ostane, da celo svoje življenje daruješ in posvetiš presv. Srcu. Rekel boš: „Tako pa že ravnam; vsako jutro in še večkrat čez dan pobožno molim: „O presv. Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva . . . Tebi v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v svetem Rešnjem Telesu . . .“ Prav tako! Tako so vse tvoje molitve v za-

dostilo žaljenemu božjemu Srcu. In tvoja vsakdanja, čeprav posvetna, dela dobe vrednost molitve in zadoščajo žaljenemu presv. Srcu. Najlepše pa zadoščaš, ker tudi trpljenje, ki ti ga kakor nobenemu ne manjka, daruješ v spravo Božjemu Srcu. Ker zjutraj daruješ molitve, dela, trpljenja najljubšemu Srcu, moraš pa čez dan res paziti, da bo to presveto Srce vreden dar. Potem glej, da boš res kaj molil in pošteno! Slabe molitve so slab dar. Glej, da boš res z veseljem delal. Če mi šolar pravi, da daruje vsako jutro svoja dela Bogu, pa se noče učiti katekizma ali ga le z največjo nevoljo prebira — kakšen dar pa so ta dela? Ker se ne spodobi takemu Srcu kaj slabega darovati, glej, da boš delal dobro in z veseljem. Le veselega darovavca ima Bog rad! Najbolj pa velja to zadnje o trpljenju. Morda je pri tebi več godrnjanja in mrmranja zoper trpljenje, kakor pa voljnega trpljenja. Kaj boš rekel o človeku, ki tebi kaj obljubi, potem ti pa le z največjo nevoljo dá ali stori, kar

je obljubil. Ti si zjutraj vsa trpljenja celega dneva, kar jih naprej vidiš, in kar jih bo prišlo kar tako vmes, obljubil v dar presv. Srcu; potem pa dar opravljaš s tako tesnim srcem. Pa ravno premagovanje samega sebe, potrpežljivost in poniževanje samega sebe — to sprejema presv. Srce najrajše v spravo. Le poslušaj! Enkrat se je Jezus prikazal blaženi Marjeti ter ji je pokazal tri globoko zadrte trne. Rekel je: „Kdor se bo najbolj poniževal, ta mi bo najbolj pomagal te trne izdreti.“ Blaženka je to brž povedala samostanskim sosestram. Nune so se kar izkušale, katera se bo bolj ponižala. Pa vsa ta poniževanja niso zadostovala; trni so ostali še v skelečih ranah, ker ponižnost ni bila še dovolj popolna. Le Marjeta je sčasoma dosegla toliko popolno ponižnost, da je trne premagala. Tako ji je naznanil Jezus. — Povedal sem ti tole, da boš še bolj spoznal, kaj je glavna stvar pri pobožnosti do presvetega Srca. Kaj? Ker je presv. Srce za nas vse voljno pretrpelo ter vse daro-

valo, žrtvovalo za nas, mora tudi naše srce ljubiti življenje polno trpljenja, žrtvovanja in ponižanja.

Kolikorkratkoli te sreča neljub križ ali še tako neprijetno poniževanje, vselej vsaj v duhu poklekni pred tabernakelj ter ponovi notranje darovanje: „O presveto Srce . . . darujem Tebi v spravo!“

— Za Jezusa se boš pa naučil živeti in trpeti, če boš posnemal čednosti njegovega presv. Srca. Tega te uče naslednje strani.

VIII.

Posnemajmo čednosti presvetega Srca!¹⁾

„Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz Srca ponižen!“ tako nas vabi Zveličar sam, da naj premišljujemo njegove lepe lastnosti, ter jih posnemamo.

¹⁾ Odbrali smo šest čednosti, da se vadiš v njih posebno šest tednov pri šestnedeljski pobožnosti.

Kakor smo že slišali, imajo čednosti svoj dom v srcu — Jezusove v presvetem Srcu. Poglejmo:

1. Ponižnost presvetega Srca.

1. Ponižnost Jezusovo lepo hvali sv. Pavel v pismu do Filipljanov. Spominja jih, da tisti, ki je bil odvekomaj neskončno imeniten Gospod, je v času ponižno prevzel revno človeško dušo in še revnejše človeško telo; Bog je postal človek in Gospod hlapec. Ponižal je sam sebe in je bil pokoren do smrti, do smrti na križu. (Filip 2, 5—8.) Kakor daleč so nebesa od zemlje, tak in neskončno večji razloček je med Bogom in človekom. Vendar se je Gospod nebes in zemlje tako ponižal, da je postal človek in služabnik. Stregel je celo apostolom ter jim je na tleh klečeč umival noge. In še več! Sprejel je celo vrsto najhujših zasramovanj ter si je odbral za takrat najbolj poniževalno smrt — smrt na križu; umrl je celo sredi dveh roparskih razbojnikov.

Pa to ponižanje, kakršnega še ni doživel noben človek, Zveličarju še ni zadostovalo. Po zaničevani smrti je „šel še v spodnje kraje zemlje“. (Ef. 4, 9.) Duša je šla v predpekel, Telo pa v grob. Šel je torej v skrajno ponižanje. Apostol pa pravi dalje: „Kateri je doli šel, ravno tisti je tudi gori šel čez vsa nebesa.“ (Ef. 4, 10.) To je pot ponižnosti, ki nam jo je zarisalo presv. Srce. Na to pot nas vabi z zgledom in obljubo: „Vsak, ki se ponižuje, bo povišan!“ Te besede so se izpolnile na Zveličarju ter se uresničujejo na vsakem, ki posnema najponižnejše Srce.

2. Tudi ti bi bil rad ponižen. Pa ta dar bi ti rad kar naenkrat z nebes dobil. Da sam o sebi ponižno misliš, da se ne povzdiguješ nad druge, da te le drugi ne ponižujejo in zasramujejo, toliko ponižnosti že skoro imaš. Pa to še ni ponižnost po zgledu presv. Srca. Ne pot časti in hvale in uspehov — pot mnogoterih poniževanj pelje k pravi ponižnosti. Če boš grenko čašo poniževanj

enkrat rad pil, potem boš okusil sladkost prave ponižnosti. Stopi odločno in pogumno na to pot ter obenem prosi presveto Srce, naj ti dá vsaj nekoliko brezmejne svoje ponižnosti. Če boš enkrat le malo prave ponižnosti okusil, potem se za vsa poniževanja še zmenil več ne boš.

Sv. Avguštin je rekel: „Gospod, če bi jaz poznal Tebe in sebe!“ Tudi ti reci takole: „O presveto Srce, daj mi, da spoznam Tebe in sebe! Ti si vse, jaz nič. Ti tako ponižno, jaz pa še o pravi ponižnosti prav poučen nisem. O presveto Srce, uči me te čednosti, ki je podlaga vsem drugim!“

2. *Krotkost.*

Krotkost je tista čednost, s katero premagujemo vse želje po maščevanju ter krotimo vsako krivično jezo in nevoljo. Krotkost je nasprotna šestemu poglavitnemu grehu — jezi. Poleg drugih hudih nagnjenj je v nas tudi to, da bi

radi ravnali zoper nauk svetega Pavla, ki piše: „Nikomur ne vračujte hudega s hudim!“ (Rimlj. 12, 17.) Krotek in pohleven je bil kralj David, ki se ni hotel maščevati nad preganjavcem Savlom in preklinjavcem Abisajem. Krotek je bil prvi mučenec sv. Štefan, ki je molil za svoje morivce. Pohlevni so bili učenci Jezusovi, ker jih je imenoval ovce rekši: „Glejte, pošljem vas kakor ovce med volkove.“ (Mat 10, 16.) Posebno slovi krotkost škofa Frančiška Salezija. Ta čednost mu je pomagala, da je izpreobrnil 72.000 krivovercev. Pa kaj je krotkost vseh src v primeri s krotkostjo najsvejšega Srca! O Zveličarju veljajo preokrove besede: „Ne bo vpil“, kakršno navado imajo jezni, „in upognjenega trsta ne bo zlomil.“ (Iz. 42, 2—3.) Njegovi učenci so imeli različne napake, pa jih je pohlevno prenašal. Sovražniki so ga hoteli kamenjati, Jezus se jim je pa kar na tihem umaknil. Ljudje so drli za Njim ter so Mu še po noči komaj dali miru, a ni se pritoževal nad nadležnostjo.

Matere so Mu nekdam že na večer pri-
našale otrok skupaj; Jezus je bil ves
truden, zato so učenci godrnjali nad
materami, On sam je pa prijazno rekel:
„Pustite male k meni priti in nikar jim
ne branite!“ Potem Si jih je pritiskal na
presv. Srce ter jih je blagoslavljal. Po-
sebnost je pokazal milino svojega
Srca, ko je nekdam hotel potovati v Je-
ruzalem. Hotel je iti po najbližji poti.
Prenočiti bi mu bilo v nekem Samarijskem
mestu. Samarijani ga pa niso hoteli spre-
jeti, da je ves utrujen moral iti drugam in
tako po daljši poti proti svetemu mestu.
Ko se je to zgodilo, je še v srcu sicer
tako pohlevnega sv. Janeza zavrelo. Z
bratom Jakopom je predlagal Gospodu:
„Hočeš, da rečeva, da naj ogenj pride
z neba in jih pokonča?“ Kaj je pa mili
Jezus na to rekel? Obrnil se je k njima ter
ju je posvaril: „Vidva ne vesta, čigavega
duha sta! Sin človekov ni prišel duš po-
gubljat ampak rešiti!“ (Luk. 9, 51—56.)
Judež ga je izdajalsko poljubil. Ali si mo-
rete misliti večje poizkušnje za krotkost

presv. Srca, ki je Judežu toliko dobrot naklonilo? Pa kakšen odgovor je dobil izdajavec? „Prijatelj, čemu si prišel?“

— Vojaki so Jezusu pljuvali v obraz, bili so ga s pestmi ter ga zasmehovali, vendar Mu ni prišla žal beseda iz ust. Sto ust je krivo pričalo, Jezus je pa molčal. Pismarji in farizeji so ga še na križu visečega zasramovali, Jezus je pa v smrtnih bridkostih molil zanje: „Oče odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.“ Izaija je res po vsej pravici primerjal Zveličarja krotkemu jagnjetu, pohlevni ovci. (Iz. 53, 7.) Najmilejše Srce njegovo pa vabi tudi nas na pot krotkosti, ker nam kliče: „Učite se od mene, zakaj jaz sem krotak in srčno ponižen.“ (Mat. 11, 29.)

2. Sv. Frančišek Salezij je bil po svoji naravi zelo nagnjen k nagli jezi. Povedali smo pa, da si je prilastil polagoma toliko milobo, da je prav s krotkostjo izpreobrnil 72.000 krivovercev. Kako se je tako izpopolnil? Bravcem te knjige je že znano, da je sv. Frančišek ustanovitelj tistega reda, v katerem je živela

blažena Marjeta, znano tudi, da je bil ta svetnik častivec presv. Srca. Torej jim bo jasno, da je zajemal to čednost iz Božjega Srca Jezusovega. Storiva še midva tako, ljubi bravec! Tudi nama govori presveto Srce: „Učita se od mene, ker jaz sem krotko!“ In čutila bova sama sladki mir v svojih srcih. Saj Jezus pri- stavlja besedam: „Učite se od mene“, še sladko obljubo: „In boste pokoj našli svojim dušam!“ Kako srečno srce, ki čuti notranji mir! Tako srce je zadovoljno s seboj; to sladko zadovoljnost pa čutijo tudi njegovi bližnji. Zdaj še bolj umeš obljubo presv. Srca, ki jo je izreklo isto: „Njihovim družinam bom dajalo mir.“ Le pojdiva v šolo k presvetemu Srcu, da se učiva pohlevnosti, da dobiva miru zase in za ljudi, med katerim prebivava. In če nama bodo leti tudi kaj hudega prizadejali, naju bo Jezus tolažil. Saj veš, kaj obeta svojim častivcem: „V trpljenju jih bom tolažil!“ Če bova pa imela takega tolažnika, potem ni moč, da bi naju jeza premagala.

3. *Gorečnost.*

1. Kakor krotko je prenašalo ljubeznivo Srce Jezusovo, če je kdo žalil Njega samega, tako goreče se je na drugi strani potegovalo za čast božjo in zveličanje duš. Sveta gorečnost tega Srca je odkrito očitala zmote zapeljivim farizejem. Sicer tako krotki Jezus je prijel celo za vrv, da je izgnal templjeve skrunitelje. V tem presv. Srcu so bile vse čednosti v najlepšem soglasju. Človeško srce postane kaj lahko enostransko; krotkost se razvije v malomarno popustljivost, gorečnost pa v nevarno neprevidnost in prenapetost. V božjem Srcu so pa vse kreposti lepo urejene. Lepo se svita v njem tudi ogenj gorečnosti. Kaj pa je gorečnost? Naj odgovori katekizem: „Gorečnost je tista čednost, ki nas nagiblje, da voljno storimo vse, kar pospešuje božjo čast in naše dušno zveličanje.“ Presveto Srce je vneto molilo včasih kar cele noči v ta dvojen namen; moli pa še zdaj v vseh tabernakljih noč in dan. Iz tega vnetega Srca so prihajali najlepši zveličanski

nauki. Kar gorelo je to Srce svete vneme; v njem je bil ogenj, ki ga je prinesel na svet tisti, ki pravi: „Ogenj sem prišel na zemljo prineset, in kaj drugega hočem, kakor da se vname in gori!“ (Luk. 12, 49.) Tako je gorelo presv. Srce za zveličanje naših duš, da je komaj čakalo krvave smrti. Poslušajmo, kakšne besede so prišle iz tega Srca: S (krvavim) krstom imam krščen biti, in kako mi je bridko, dokler se ne dopolni!“ (Luk. 12, 50.)

2. Bodimo še mi znanaprej vneti in goreči za čast božjo in zveličanje duš! „Ne bodite leni v skrbi, bodite goreči v duhu; služite Gospodu.“ Tako naroča sv. Pavel Rimljanom (12, 11.). „Vse delajte k časti božji“, piše isti Korinčanom (1. Kor. 30, 31.). „Iščite najprej božje kraljestvo“, ukazuje svojim poslušavcem Kristus. Vse to velja tudi nam! Pa naša srca so še tako mrzla za vse dobro. O Jezus, kako

Hladen nam veter
V srcih še veje!
Naj jih ogreje
Tvoje Srce!

Iskra ljubezni
Vanje naj šine
Iz globočine
Tvoj'ga Srca!

Saj si obljubil, o Gospod, da mlačne duše postanejo goreče, če se s častjo bližajo plamenu Tvojega presv. Srca. Tudi jaz hočem to storiti. Najprej hočem sam postati častivec Tvojega Božjega Srca, potem bodem pa tudi pri drugih goreče širil to češčenje.

4. Pokorščina.

1. Nebeški Oče noče darov temveč pokorščino. Najpopolnejše v tej čednosti je zopet presveto Srce. Iz pokorščine je začelo in jenjalo bítí. Začelo! „Glej, pridem, da izpolnim tvojo voljo. Moj Bog, to hočem, in Tvoja volja je v sredi mojega Srca.“ Te besede psalmistove veljajo o Sinu Božjem, ki je hotel sprejeti človeško Srce in postati tista daritev, katero so vse prejšnje daritve napovedovale. „Glej, pridem“, je rekla druga

Božja oseba, učlovečila se je, in njeno Srce je jelo bítí — začelo je reči: „Pridem se darovat na Kalvarijo.“ In na Kalvariji je pokorno jenjalo biti. „Bilo je pokorno do smrti, do smrti na križu.“ (Filip 2, 8.)

— Kaj pa vmes? Tudi sama pokorščina! Nobene stvari Zveličar ni tolikokrat povdarjal kakor to, da ni prišel, da bi izpolnjeval lastno voljo, ampak voljo Njega, ki ga je poslal. Rekel je: „Moja jed je to, da ustrezam volji Svojega Očeta.“ In ko je Njegovo Božje Srce na Oljiski gori naprej gledalo vse bridko trpljenje in vedelo, da bo v vseh časih dovolj ljudi, ki se vseeno ne bodo hoteli zveličati, čeprav vse to trpi, še tu je govorilo: „Ne moja volja se zgôdi, temveč Tvoja!“

2. Pa boš rekel: „No, če bi Bog meni naravnost razodel Svojo voljo, saj bi ji tudi jaz rad ugodil.“ Ali misliš, da se ti Božja volja ne razodeva dovolj jasno, če ti mesto Boga govore starši in predstojniki? In ali ni tudi Jezus ubogal Marije in sv. Jožefa? Kaj pravi evangelij?

„In jima je bil pokoren.“ (Luk. 2, 51.) Adamova nepokorščina nam je veliko dobrega odvzela; pokorščina Jezusova nam je pa zopet zaslužila vse dobro. Ker nam je uprav ta čednost presvetega Srca odprla nebesa in zaklad potrebnih milosti, da nebesa zadobimo, zato jo moramo posebno ljubiti v presv. Srcu, in jo tudi svojemu srcu pridobiti. Ne smemo pozabiti, da Boga ubogamo, če smo pokorni njegovim namestnikom. Pa lastno voljo zapustiti ter se klanjati volji drugih, to ni nič lahkega. Treba je zatajevanja in premagovanja, ki pa našim srcem ni prijetno. Pomoči moramo iskati zopet pri presv. Srcu, ki je s svojo pokornostjo zaslužilo obilo milosti za nas. Zaslužilo nam je tudi milost, ki naj nam zlajšuje pokorščino. Prosimo ga za rast v tej čednosti in recimo: O Jezus,

Daj, da posnemam
Zmiraj vzorno,
Zmiraj pokorno
Tvoje Srce!

5. *Ljubezen.*

1. Pesniki veliko pojo o ljubezni človeških src. Pa kaj je ljubezen vseh drugih src proti nad vse vzvišeni ljubezni Božjega Srca! Ljubezen tega Srca nam pričajo vsi trenutki njegovega zemeljskega življenja. Kjerkoli je bivalo, povsod je izkazovalo dušne in telesne dobrote. Iz ljubezni je nastopilo težko križevo pot. Dalo je iz ljubezni samo Sebe v smrt. Več ko samega sebe ne more nikdo dati za prijatelja. Jezusovo Srce je pa storilo čudež, da more dati še več — ali da se more dati vsaj večkrat. Njegova ljubezen je postavila zakrament, ki se po pravici imenuje Zakrament ljubezni; takó se presv. Srce vsak dan na tolikih oltarjih iznova daruje zame in v sv. Obhajilih se mi zopet in zopet celoma podari. Ko je šlo po vstajenju presv. Srce v nebesa, ni hotelo mene zapustiti; hotelo je ostati tudi v tabernaklju. V tej mali ječici je zaprto noč in dan ter ljubeznivo moli zame.

2. Da bi bil pa jaz ljubezni presv. tega Srca še bolj deležen, se mi je raz-

odelo po blaženi Marjeti. Povedalo mi je, kaj vse bo dalo, če Ga častim, ljubim, posnemam. Dobro, da vem. Pokazalo se je v podobi, ki je živa slika same ljubezni. Za mene čutnega človeka je to zelo koristno. Zdaj na podobi presvetega Srca berem pravo nevidno ljubezen, ki je v tabernaklju, katere bi sicer ne poznal veliko. Vesel sem, da mi je Božja previdnost to knjižico poslala v roke. „Glej, to Srce, ki je tako zelo ljubilo ljudi“, te razodete besede mi ne gredo več iz srca. Želja po ljubezni se mi je vzbudila. Toliko ljubezen ne sme neljubljena biti! Ljubiti moram jaz, ljubiti morajo tudi vsi drugi presveto Srce. Ljubiti moram zavoljo presv. Srca tudi vse bližnje, zakaj kogar ljubi to Srce, tega moram ljubiti tudi jaz. Ko bi imel tisoč src, želel bi ž njimi vsemi prav ljubiti. Za zdaj, ljubi Jezus, pa še to edino moje srce ne zna prav ljubiti. Pokleknil bom pred tabernakelj, pred Srce, ki je sama najlepša ljubezen, ter porečem! „O Jezus, rad bi, pa ne znam!“

6. Svetost.

1. Presv. Srce je čistejše od nebeških duhov. V njem ni bilo nikdar nobenega tudi najmanjšega greha, pa tudi nikakega grešnega nagnjenja ne! Saj je to Srce Srce Božje, Srce druge Božje Osebe, ki v njem hoče in čuti, ljubi in sovraži. Zato je to Srce neskončno čisto in nespremenljivo sveto, ker sama Božja svetost biva v njem. To Srce brezmejno sovraži vse hudo in ljubi vse dobro, vse krepstno. Sicer tudi v brezmadežnem Srcu Marijinem ni bilo nikdar še semena greha ne in tudi ne hudega poželenja, vendar Jezusovo Srce je še lepše, še svetejše! Marijino Srce je pa za Njim prvo in je najpopolnejša podoba Božjega Srca.

2. Pa tudi mi si moramo prizadevati, da bodo naša srca zmeraj bolj podobna najsv. Srcu. To se bo zgodilo, če bodo brez greha. Očistimo jih v zakramentu sv. pokore in potem jih varujmo novih madežev! Sicer tako čista naša srca ne bodo nikdar, kakor sta brezgrešni naj-

čistejši Srci. Grehe, tudi male, pa lahko zmeraj bolj sovražimo; hudo nagnjenje in poželenje tudi moremo in moramo zmeraj bolj zatirati v srcih. — Celoma seve ne bomo nikoli iztrgali grešnih nagnjenj. Strasti tudi ne moremo popolno zadušiti, in poželjivost pred smrtjo tudi nejenja tleti. Pa da le radi nimamo, potem ni greha, če so strasti še bolj nadležne! Če mi nočemo, ne more noben greh v srce. Vsi peklenški duhovi nam ne morejo spraviti greha v srce, če ga ne maramo. Dokler pa greha ni v srcu, če je še toliko izkušnjav, je pa srce čisto. — Da pa greh moramo sovražiti, to pa ponovljeno povem. Dokler pa tega ni, nista Božje in naše srce prijatelja, ni naše srce še odprto za pravo pobožnost do presvetega Srca Jezusovega. Gotovo! Greh mora iz srca na vsak način! Naj si je že te ali one vrste, naj se še tako brani, naj je še tako udomačen v srcu, tudi če je imel že trideset let svoj dom v njem; tu ne velja pravica zastaranja in priposestvanja! Moje srce je stvar Božja,

last Božja; samo Bog je po pravici njemu gospodar, drug nobeden. Da bo pa Bog kraljeval v srcu, mora greh iz njega! Če ne gre brez vojske pa z vojsko! Iti pa mora! In naj je vojska še daljša! — Pred vsem pa mora iz srca vse, kar količkaj diši po nečistosti. Ves nesramežljivi plevel mora iti vun, vun pa z vsemi tudi najmanjšimi koreninicami! Mora! Tudi če je malo skeleče rane! Mora! Saj je tudi Božje Srce ranjeno iz ljubezni do mojega srca. Mora! Le deviške duše pojó najlepšo pesem v nebesih čast presvetemu poveličanemu Srcu. Le te ga gledajo v blaženejši bližini. Tudi na svetu se umejo najbolj s presv. Srcem čisto deviške in pa popolnoma očiščene duše. Le med enakimi srci je zaupno prijateljstvo. Vrata najčistejšega Srca so odprta na stežaj le čistim srcem.

Da je pa kdo celoma čist, pa ni dovolj, da je čisto vse, kar misli in želi, kar govori in dela, čist, svet mora biti v vsem dejanju in nehanju tudi njegov namen. Najčistejši so nameni presvetega

Srca. Zdaj naj vam tele bukve še v te namene posvetijo; potem bo pa treba zopet presajati. Presadili bomo namene Božjega Srca v grede svojih src. Vsemogočno Srce naj pa vmes pošlje na njive naših src primerno vlago.

IX.

Nameni presvetega Srca in tvoji nameni.

1. Ko je naš Zveličar triintrideset let na zemlji delal, trpel, govoril, je imel v svoji duši, v svojem srcu zmeraj najsvetejše misli, želje, namene. Vse v čast Božjo, vse v prid dušam! To sta bila glavna namena, ki sta spremljala vsa njegova dejanja in nehanja. Ko se je Jezus poslavljal s sveta je lahko rekel: „Jaz sem Te poveličal na zemlji; in zdaj Ti, Oče, mene poveličaj sam pri Sebi z veličastvom, ki sem ga pri Tebi imel, predno je bil svet.“ Poleg tega, da je Boga poveličeval, je pa zmeraj še posebno

želel, da bi bile poveličane tudi vse duše naše. „Sin človekov je prišel iskat in rešit, kar je bilo izgubljenega.“ Saj pravi: „Prišel sem, da bi imeli življenje in da bi ga v obilici imeli.“ Tudi na tvojo dušo je Jezus takrat mislil in želel je, da bi imela življenje posvečujoče milosti Božje; zato je postavil sv. krst in sv. pokoro. Pa hotel je celo, da bi življenje v obilici imela, zato je postavil še druge zakramente, ki življenje posvečujoče milosti v duši še množe. Iz tega sv. namena je postavil tudi najsvetejši Zakrament. Ali vidiš, kakšne namene je imel Jezus pri vsem dejanju in nehanju na zemlji. Vse molitve, dela, trpljenja je že takrat daroval za srečo prihodnje sv. cerkve, za zveličanje vseh ljudi. Mislil je tudi nate, na tvoje izkušnjave, slabosti, potrebe . . . Ali zdaj veš, kdaj že si bil zapisan v presv. Srcu?

2. Presveto Srce Jezusovo je pa šlo po triintridesetletnem delovanju z zemlje. Poveličano v poveličanem Telesu se je sredi angelov dvignilo v nebeško slavo.

Zdaj bije na desnici Očetovi. Pa tisti sveti nameni, ki so kraljevali prej na zemlji, v tem Srcu, tisti Ga navdajajo tudi v rajski domovini. Iste namene ima pa presv. Srce tudi v vseh tabernakljih. Tam, kjer Ga svetniki gledajo, in tu, kjer Ga podoba kruhova prikriva, povsod je isto Srce, isti nameni; tu in tam želi presveto Srce izpreobrnjenja grešnikom, nedolžnim in pravičnim stanovitnosti in vsem zveličanja. Tu in tam želi, da se kraljestvo Božje utrjuje v vseh srcih, tudi v tvojem. Želi pa tudi, da bi bile v tvojem srcu enake želje, enaki nameni.

3. Čast Bogu, dušam pa zveličanjet to hoče presv. Srce. Tega so iskali njegovi apostoli po zemlji, dokler jih smr, ni prestavila v sveti raj. Zdaj jih pa tam navdajajo želje, kakršne so v presvetem Srcu. Na zemlji pa delujejo na namen presv. Srca papež, škofje, duhovniki, — posebno tudi misijonarji, ki gredo duš iskat tudi v kraje, kjer še nič ne vedo o Jezusu in njegovem presv. Srcu. Ti sam ne moreš ž njimi. Storil si pa go-

tovo že kaj v te namene. Gotovo si že kaj daroval za razširjanje svete vere, za sveto „Detinstvo“, za misijone ... Tako si z denarjem pomagal misijonarjem, ki so apostoli današnjega časa, da so laže izvršili to, kar je namen presv. Srca. Po-vedati ti pa hočem, kako še lahko pomagaš misijonarjem.

4. Sv. Alfonz Rodriguez ni sam šel med zamorce misijonarit. Sv. Peter Klaver je to storil; ta se je trudil med njimi ter jih je veliko izpreobrn timer. Da se mu je pa to tako zelo posrečilo, pa misijonar ne pripisuje sebi marveč sv. Alfonzu, ki je doma ostal — pa pobožno molil za ta misijon. Vidiš, to pa lahko tudi ti storiš; tudi ti lahko daruješ vse svoje molitve in dela in trpljenja za posrečenje misijonov. Potem boš tudi enkrat delil plačilo z misijonarji in apostoli. Da me boš bolj razumel, ti povem zgled.

Neki misijonar je tole doživel. V kraju, kjer je deloval, so videli večkrat samostansko oblečenega dekleta, ki je misijonarju veliko pomagala. Kar prišla

je, pa nihče ni vedel, od kod; pa se je zopet izgubila, pa zopet niso vedeli, kam. Vmes je pa lepo učila, svarila, tolažila, stregla. Čez več časa je pa ta misijonar prišel v Evropo in obiskal neki samostan. Tu so imele redovnice prav popolno tako obleko, kakor tista prikazen. Takoj se je misijonar nanjo spomnil in začel redovnicam o njej praviti. Ko je ravno imel končati s pripovedovanjem, pa zagleda eno, ki se je hotela za drugimi skriti, in pravi: „Prav tale je tista!“ Nune so se vse začudene obrnile proti boječi sestri, ki je nato rekla, da ni nič drugega storila, kakor da je vsak dan darovala vse molitve in dela, trpljenja in premagovanja za tisti misijon. Tu je Bog pokazal s čudežem, da moremo postati misijonarji, če darujemo svoja dobra dela v prospeh sv. misijonov, če molimo za razširjanje sv. vere, za zveličanje duš. Kdor moli na ta namen, je apostol molitve in ima v svojem dobrem srcu namene in zadeve najboljšega presv. Srca. Tak molitveni apostol moraš postati tudi

ti, da boš presv. Srcu posebno drag. To si lahko tudi kar sam, čeprav nisi v nobeno družbo vpisan. Popolnejše in z večjim uspehom, boš pa to izvajal, če se vpišeš v apostolstvo molitve, ki je obdarovano z obilnimi odpustki.

X.

Kaj je apostolstvo molitve?

Apostolstvo molitve.

Jezus Kristus, naš edini in večni veliki duhovnik in posredovavec, „živi vedno, da za nas prosi“. (Hebr. 7, 25.) Neprenehoma moli božje Srce Jezusovo v nebesih in na naših oltarjih za zveličanje neumrljivih duš, izpreobrnjenje grešnikov, ohranitev nedolžnih, varstvo sv. cerkve; skratka, presveto Srce moli za ohranjenje in razširjanje božjega kraljestva na zemlji. — Te najsvetejše in najblažje zadeve presvetega Srca imajo apostoli molitve za svoje zadeve; s tem Srcem in po njegovem zgledu

molijo za zveličanje duš. In tako je apostolstvo molitve izmed najboljših in najpopolnejših pobožnih vaj v čast presvetemu Srcu Jezusovemu.

Da bi namreč to sveto in plemenito delo molitve bolj pospeševali, so l. 1844. ustanovili posebno družbo, ki se imenuje „Apostolstvo molitve združeno s Srcem Jezusovim“. Papež Pij IX. je leta 1866. potrdil družbo in jo obdaril z mnogimi odpustki. Sv. oče Leon XIII. pa je l. 1879. dal družbi nova pravila, katera je potem l. 1897. še izpopolnil. Po teh pravilih so v družbi trije razredi ali tri vrste udov.

Kdor hoče biti ud, se mora oglasiti pri pooblaščenem mašniku, da ga sprejme v družbo.

Pobožne vaje in odpustki
v družbi „apostolstva molitve“.

Pobožnim vajam molitvenega apostolstva prištevamo ne samo molitev, ampak vsako dobro delo, zlasti pa po-

gosto prejemanje sv. Zakramentov, natančno izpolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi; skratka, vse to, kar pospešuje razširjanje slave božje in zveličanje neumrljivih duš.

Ima pa družba tudi tri svoje posebne pobožne vaje, katere je dovolila in potrdila sveta rimska stolica. Te tri pobožne vaje ločijo ude v tri razrede ali vrste.

V prvi vrsti so tisti, ki združeni s Srcem Jezusovim darujejo vsak dan vse svoje molitve, delo in trpljenje svoje v one namene, za katere naš Gospod neprenehoma moli in za katere se vsak dan daruje na naših oltarjih.

Dasi za to darovanje ni potrebna kaka določena molitev, vendar je dobro, če rabiš tole molitev:

„O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva prvič Tebi v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v svetem Rešnjem Telesu, in

drugič s Teboj Bogu Očetu na vse tiste namene, ki jih imaš Ti na naših oltarjih. Tvoji smo in Tvoji hočemo biti, ter se Ti danes zopet radovoljno posvetimo.“

Posebno pa ti jih darujem za Tvojo sveto cerkev in nje poglavarja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.“

(100 dni odp. enkrat na dan; 19. dec. 1885.)

To vsakdanje darovanje je ukazano za vse tri vrste molitvenega apostolstva; kdor bi to opuščal, ne bi bil več živ in delaven ud v družbi „apostolstva molitve“.

Kdor je v posvečujoči milosti Božji, pa daruje svoje delo in trpljenje v namen presv. Srca: ta podeli svojemu življenju največo notranjo vrednost, z vsakim opraviлом dobiva zase novih zaslug, ob enem pa pomaga reševati neumrljive duše. Vsako dobro delo, vsako zatajevanje, telesno ali duhovno delo usmiljenja, vsaka stanovska dolžnost, da, celo pošteno, bogoljubno razvedrilo, posvečeno z dobrim namenom, pomaga pri zveličanju duš.

Saj je bilo zaslužno in za nas milostipolno tudi vsako najmanjše delo, ki ga je opravil naš Odrešenik v hišici Nazareški; zaslužne in za nas zveličavne so bile vse njegove molitve in težave: zato ker je vse posvečeval z najboljšim namenom Svojega Srca.

Odpustki za vsakdanje darovanje.

1. Popolni odpustek v dan sprejema. Pogoji: izpoved in sveto obhajilo.
(26. februarja 1861.)

2. Popolni odpustek v praznik presv. Srca Jezusovega in brezmadežnega spočetja Marijinega. — Pogoji: izpoved, sv. obhajilo, obiskanje javne cerkve in molitev po namenu sv. očeta; cerkev se lahko obišče že popoldne pred praznikom.
(26. februarja 1861.)

3. Popolni odpustek en petek vsakega meseca (razen velikega petka) — in še en drugi dan vsacega meseca; oba dneva si sme vsak sam po svoji volji izbrati. Pogoji: izpoved, sv. obhajilo, obiskanje javne cerkve in molitev po namenu svetega očeta; cerkev pa se mora v ta namen

obiskati prav tisti dan, in ne že prejšnje popoldne. (26. februarja 1861.)

4. Popolni odpustek dobé tisti udje, kateri od solnčnega zahoda v četrtek do solnčnega izhoda v petek eno uro molijo v čast trpljenju Jezusovemu ali premišlujejo Jezusove smrtne težave na gori ali kako drugo skrivnost iz trpljenja Gospodovega. Za odpustek te tako imenovane „sv. ure“ je potrebna izpoved, sv. obhajilo v četrtek ali petek in molitev po namenu sv. očeta. (13. maja 1875.)

Ta odpustek se dobi tudi katerikoli dan v tednu in ob katerikoli uri, če voditelj molitvenega apostolstva določi dan in uro in udje tedaj skupaj v cerkvi ali kapeli opravijo „sveto uro“. (30. marca 1886.)

5. Popolni odpustek v dan tistega svetnika, katerega predstojniki udom molitvenega apostolstva odločijo kot mesečnega posebnega patrona. Pogoji: izpoved in sveto obhajilo. Kdor pa tisti dan ne more k izpovedi in sv. obhajilu, dobi popolni odpustek katerikoli drugi dan, ko prejme Zakrament sv. pokore in sv. Reš. Telesa. (30. marca 1886.)

6. Nepopolni odpustek sto dni za vsako molitev in vsako dobro delo, katero udje opravijo v oni namen, ki ga glavno vodstvo napove za vsak mesec. (26. februarja 1861.) (Ta namen naznanja „Bogoljub“ in glasnik molitvenega apostolstva: „Sendbote des göttlichen Herzens Jesu.“)

7. Nepopolni odpustek sto dni vsakokrat, kadarkoli udje, ki nosijo na prsih podobo ali škapulir Božjega Srca z napisom: „Pridi k nam tvoje kraljestvo“, to prošnjo ustno ali vsaj v srcu ponové. (14. junija 1877.)

V drugi vrsti so tisti, ki molijo, kakor oni v prvi vrsti, „molitev vsakdanjega darovanja“, razen tega pa si izberó prečisto devico Marijo za svojo pomočnico pri apostolskem delu za zveličanje duš in molijo nji v čast vsak dan en „očenaš“ in pa deset „češčenamarij“ v tisti namen, ki ga sveti oče za vsak mesec posebe določi. Ni pa treba, da bi kakor udje družbe „živega rožnega venca“ pri desetih češčenamarijah premišljevali kako skrivnost svetega rožnega venca; zakaj, če je kdo ud molitvenega apostolstva, s tem še ni ud „živega rožnega venca“.

Odpustki za pobožno vajo druge vrste.

1. Nepopolni odpustek 100 dni, kadar odmolijo očenaš in deset češčenamarij v omenjeni namen. (24. avg. 1884.)

2. Popolni odpustek:

a) v praznik „molitve našega Gospoda Jezusa Kristusa na Oljski gori“ (torek po 3. nedelji pred pepelnico);

b) v praznik „Srca Marijinega“ (nedelja po osmini Velikega Šmarna);

c) v praznik „Varstva sv. Jožefa“ (tretja nedelja po Veliki noči). (24. avgusta 1884.)

Za te popolne odpustke je potrebna izpoved, obhajilo, obiskanje farne ali družbene cerkve in molitev po namenu sv. očeta.

V tretji vrsti so tisti, ki opravljajo pobožno vajo prve vrste, poleg tega pa enkrat na mesec ali enkrat na teden prejmo zadostilno sveto obhajilo v ta namen, da tolažijo presveto Srce, ki ga ljudje neprenehoma žalijo s tolikimi in tako velikimi grehi. Združi se med seboj po 7 udov in vsak prejme en dan v tednu zadostilno sv. obhajilo; ali pa se jih združi 30 in vsak prejme en dan v mesecu zadostilno sv. obhajilo. Oni, ki se tako združijo, so s tem tudi že udje „družbe zadostilnega svetega obhajila“ in morejo dobiti vse odpustke te družbe,

Odpustki za pobožno vajo tretje vrste.

1. Popolni odpustek na dan, ko je kdo uvrščen s sedmimi ali tridesetimi za zadostilno sv. obhajilo, ako opravi izpoved in prejme sv. obhajilo.

2. Popolni odpustek ob smrtni uri, ako po opravljeni izpovedi in prejetem svetem obhajilu ali pa vsaj s skesanim srcem, z usti, in ako bi to ne bilo mogoče, vsaj v srcu izgovori presveto ime Jezusovo.

3. Popolni odpustek tisti dan tedna ali meseca, ko po skesani spovedi prejme zadostilno sv. obhajilo, ako se drži vrste. Če je pa kdo ta dan zadržan, velja odpustek tudi za drugi dan, katerega si sam izvoli, s tem pogojem, da obišče javno cerkev ali kapelo ter pobožno moli po namenu papeževem. (10. febr. 1882.)

4. Popolni odpustek o velikonočnem času, če udje po opravljeni velikonočni dolžnosti še enkrat prejmo sveto obhajilo in sicer da zadosté — Bogu bodi potoženo! — tako obilnemu zanemarjanju te dolžnosti. (27. julija 1880.)

5. Popolni odpustek en dan v mesecu, katerega voditelj določi za skupno sveto obhajilo udov molitvenega apostolstva. (14. junija 1877.)

Ljubljanski škof so naročili v sinodalni knjigi dušnim pastirjem, naj se sami vpišejo v družbo molitvenih apostolov in naj pridno vabijo tudi vernike vanjo. Glej, da boš ti med prvimi!

XI.

Bratovščina presvetega Srca Jezusovega.

Ko je bilo že veliko častivcev presvetega Srca, so se združili v posebno bratovščino. Na Francoskem se je ustanovila ena taka bratovščina že l. 1688., ko je še živela izvoljena častivka presvetega Srca. Kakor častivci tako so se poslej tudi bratovščine presvetega Srca hitro širile po katoliškem svetu; da bi pa vladala v njih večja edinost, se je v Rimu ustanovila nadbratovščina, druge so se pa povabile, naj se le tej pridružijo, da bodo deležne obilnih odpustkov, ki jih je sveta cerkev isti podelila. Tudi po Slovenskem so se te bratovščine že davno

širile; bili so pa žal tudi časi, ko so bile preganjane. Danes je na Kranjskem gotovo največja te vrste bratovščina ona, ki je kanonično ustanovljena v cerkvi presvetega Srca Jezusovega v Ljubljani; ista je seve tudi pridružena rimski nadbratovščini, ki druži milijone častivcev presvetega Srca. Kdor je torej pravilno sprejet ud bratovščine presvetega Srca, je vojščak v veliki armadi, ki se bori pod zastavo presvetega Srca ter se bo enkrat v veliki družini veselil slavne zmage, ki jo gotovo doseže ta zastava.

Kaj pa namerava ta bratovščina? To hoče izpolniti, kar je Gospod naročil blaženi redovnici alakokški. Častiti, ljubiti, zahvaljevati hoče presveto Srce, ki dobrotno bije za nas v tabernaklju. Združeni Ga udje hočejo poveličevati, združeni Mu zadostovati, da bodo združeni tu deležni velikih milosti, ki jih je Jezus obljubil častivcem Svojega Srca, da bodo enkrat združeni tam uživali srečo tistih, ki bodo vekomaj smeli gledati v vidno presveto Srce.

Ali bi bila ta bratovščina tudi tebi koristna? Preudari prvič dolžnosti in drugič koristi! Potem pa sam odloči.

1. Dolžnosti.

1. Udje naj vsako leto praznik presvetega Srca Jezusovega s posebno pobožnostjo obhajajo in — ako mogoče — takrat svete Zakramente prejmejo. Obhaja se pa ta praznik v petek po osmini svetega Rešnjega Telesa ali naslednjo nedeljo.

2. Udje naj prvi petek ali prvo nedeljo vsakega meseca prejemajo svete Zakramente ter se raznih pobožnosti pridno udeležujejo, ki se med letom Jezusovemu Srcu na čast obhajajo.

3. Naj molijo vsak dan: Oče naš ... Češčena ... in Verujem ... s pristavkom: Sladko Srce mojega Jezusa, daj, naj te ljubim vedno bolj in bolj. (300 dni odpustka vsakokrat.)

4. Naj molijo, ne le drug za drugega, ampak tudi za umrle ude te bratovščine.

Opombe. 1. Tu je pomniti, da udje nimajo nobenega greha zato, ako zgoraj omenjene molitve opusté ali pozabijo, — le če se hočejo odpustkov udeležiti, ki so z * zaznamovani, morajo tudi pod št. 3 imenovane molitve opraviti. — 2. Da se z * zaznamovanih odpustkov udeležiš, — moraš a) svete Zakramente vredno prejeti in b) molitev v papežev namen opraviti in sicer kjerkoli.

2. Koristi — Odpustki.

A. Popolni.

a) 1. * Ta dan, ko se daš vpisati v bratovščino. — 2. * Na praznik Jezusovega Srca ali naslednjo nedeljo. — 3. * Prvi petek ali prvo nedeljo vsakega meseca — 4. * Še enkrat v mesecu, kadar hočeš. — 5. * Ob smrtni uri, ako s skesanim srcem imeni „Jezus in Marija“ zakličeš — saj v srcu, ako z ustmi ni mogoče. — 6. Tiste dni, ko vedno češčenje opravljaš.

b) 1. Prvi božični dan. — 2. Veliki četrtek. — 3. Velikonočno nedeljo. — 4. V praznik Kristusovega vnebohoda. — 5. Vsako tistih 6 nedelj ali petkov, ki so pred praznikom Jezusovega Srca.

c) V praznikih: čistega spočetja — rojstva — oznanjenja — očiščevanja in vnebovzetja Marije Device.

d) 1. V praznik vseh svetnikov. — 2. Vernih duš dan. — 3. God sv. Gregorija (12. sušca). — 4. Praznik sv. Jožefa. — 5. God sv. Pija V. (5. maja). — 6. Praznik sv. apostolov Petra in Pavla. — in 7. God sv. apostola Janeza (27. decembra.)

Opomba. Če se hočeš udeležiti odpustkov, ki nimajo *, moraš sv. Zakramente prejeti, družbeno cerkev obiskati in tam v papežev namen moliti.

Pri odpustkih pod številko b) 5 je treba družbeno cerkev obiskati le, kadar se tam ravno ta dan praznik Jezusovega Srca obhaja.

B. Nepopolni.

a) odpustki rimskih postaj:

1. Odpustek 30 let in 30 kvadragen (to je 30 let in 1200 dnij, ker ena kvadradena je 40 dni), zadobiš prve 3 dni po božiču — novega leta dan, — v praznik svetih treh kraljev, — 3 nedelje pred pepelnično sredo, — veliki petek, — velikonočno soboto, — vsak dan v velikonočnem tednu (vštevši belo nedeljo), — sv. Marka dan, — prve 3 dni prošnjega tedna, — binkoštno nedeljo — in vsak dan binkoštnega tedna.

2. Odpustek 25 let in 25 kvadragen: na cvetno nedeljo.

3. Odpustek 15 let in 15 kvadragen: tretjo adventno nedeljo, — dan pred božičem, — sveto noč, — pri drugi sveti maši božičnega praznika, — pepelnično sredo — in 4. nedeljo v postu.

4. Odpustek 10 let in 20 kvadragen: prvo, drugo in četrto adventno nedeljo, — vsak dan sv. postnega časa, izvzemši dneve, ki so zgoraj že omenjeni, binkoštno soboto — in vse kvatrne dni celega leta.

b) drugi nepopolni odpustki:

1. odpustek 7 let in 7 kvadragen ob vseh Marijinih praznikih, ki zgoraj še niso omenjeni, ravno tako v vseh godovih sv. apostolov. —

Ako cerkev obiščeš, v kateri se praznik Jezusovega Srca obhaja in pred tem praznikom devetdnevnicu opravljaš, zadobiš te odpustke vsak dan devetdnevne pobožnosti. — Ravno tako vselej, kadar s skesanim srcem v češčenje izpostavljeno podobo Jezusovega Srca obiščeš in tam v papežev namen moliš. — Tako tudi tiste štiri nedelje, ki so pred praznikom Jezusovega Srca, ako moliš na papežev namen.

2. Odpustek 300 dni, če zjutraj, opoldne in zvečer trikrat moliš: Čast bodi . . . in s tem presveto Trojico zahvaljuješ za milosti in prednosti, s katerimi je olepšala blaženo Devico Marijo.

Ako cel mesec omenjeno trikratno češčenje opravljaš, zadobiš popolni odpustek; 100 dni pa, če ga samo zjutraj, samo opoldne ali samo zvečer opraviš.

3. 60 dni odpustka za vsako dobro delo, ki ga kak ud čez dan opravi.

Opombe. 1. Tudi tisti, ki so pravično zadržani, in ne morejo cerkve obiskati, dobé zgoraj omenjene odpustke, ako jim izpovednik kako drugo pokoro naloži.

2. Vsi ti odpustki se morejo vernim dušam v vicah nakloniti.

Vidiš, koliko več milosti boš zaslužil sebi in dušam v vicah, če si v bratovščini. Tudi boš še bolj neizbrisno zapisan v presvetem Srcu. Deležen boš vseh molitev, vseh dobrih del cele skupine, vseh

bratovščin te vrste zdaj in po smrti. Tudi se za umrle ude v Rimu beró vsak mesec tri svete maše; pa tudi drugod se opravljajo v ta namen.

XII.

Častna straža.

Po Slovenskem je zelo razširjena bratovščina presv. Rešnjega Telesa. Udje te bratovščine vsak mesec eno odbrano uro premolijo pred tabernakljem. Jaz ti pa tukajle popišem še eno drugo bratovščino, ki pa zahteva, da udje darujejo vsak dan eno uro presv. Srcu; samo, da tisto uro lahko ostanejo pri delu doma ali na polju; so lahko v postelji ali kjerkoli. Če bi ti hotel storiti tisto, kar delajo udje častne straže, bi takole začel: Najprej bi premislil, katera dnevna ura bi bila pripravna, da bi moglo tvoje srce nemotljeno govoriti samo z Jezusovim Srcem. Ko se tista ura približa, pohitiš v duhu v cerkev in poklekneš pred tabernakelj. Potem rečeš takole ali podobno: „O presveto Srce

Jezusovo! po rokah prečiste Device Marije darujem vse vzdihljaje, vse delo, vse premagovanje tele ure, prvič Tebi v čast, v zahvalo, spravo, in drugič s Teboj Bogu Očetu na vse tiste namene, ki jih imaš Ti na naših oltarjih. Tvoj sem, Tvoj hočem biti posebno tole uro. Darujem Ti celoma svoje srce. Želim, da bi Te ljubil, kakor so Te ljubili Marija, sveti Jožef, in vsi pravični, ki so še na zemlji ali pa že v nebesih gledajo Tvoje Srce. Želim Te častiti, kakor Te časte deveteri angelski kori . . .“ Tvoje roke vmes lahko pridno delajo; tvoja duša, tvoje srce je pa pri Jezusu. Je pa tudi Jezus s svojo milostjo pri Tebi. Ko se ura bliža koncu, prosiš Jezusa za blagoslov, ga zahvališ za milosti, obžaluješ, če si bil premalo zbran, skleneš, da boš prihodnji dan pobožnejši. Pa tudi, ko je ura odbila, tvoje srce ne sme jenjati bítí za Jezusa. Tudi druge dnevne ure misli večkrat na presveto Srce.

Vidiš, tole je prav lepa pobožnost; poizkusi ž njo. In ko si se že nekaj časa

vadil v njej, se pa še v bratovščino daj vpisati, da boš dobival odpustke. Je pa častna straža obdarjena s prav istimi odpustki, kakor bratovščina presv. Srca. Tiste odpustke smo pa že našteli.

Sprejema pa v častno stražo častiti gospod rektor uršulinske cerkve v Ljubljani in č. gospod urednik „Bogoljubov“.

XIII.

Praznik presv. Srca.

Na praznik presv. Srca se pripravi z devet- ali vsaj s tridnevnicco! Tridnevnice se slovesno obhajajo tudi v cerkvah. Če ne moreš v cerkev, pa doma moli tiste dni litanije presv. Srca in posvečenje, ki jim sledi. Prav lepo se boš pripravil za praznik, če prejšnjih devet dni prebiraš to, kar smo doslej zapisali o presvetem Srcu v tej knjigi.

Na praznik sam boš prejel sv. obhajilo ter se boš zopet prav prisrčno čuteče posvetil najsv. Srcu. V to lahko porabiš posvečenje, ki ga je blažena Marjeta francoski takole zapisala:

„Jaz izročam in posvečujem najsvetejšemu Srcu našega Gospoda Jezusa Kristusa svojo osebo in svoje življenje, svoja dela, svoje težave in bridkosti, da bom samo Njega ljubila in vse rabila le Njemu v čast. Trdno in nepreklicljivo sklenem, da bom celoma Njegova, da bom delala vse iz ljubezni do Njega; tudi se popolno odpovem vsemu, kar bi Božjemu Srcu ne bilo všeč. — Zato izvolim Tebe, o presveto Srce, za edinega, ki mu bo veljala moja ljubezen, za variha svojemu življenju, za pomočnika svoji omahljivosti, za nadomeščevavca svoji grešnosti in za varnega zavetnika ob smrtni uri. Opraviči me torej, o dobrotno Srce, pri Bogu Očetu in odvrni od mene, kar mi je namenila Njegova pravična jeza. O ljubeznivo Srce, celoma zaupam Vate; zavoljo svoje grešnosti se vsega bojim, zavoljo dovršene dobrotnosti Tvoje pa vsega upam. Le to želim, da bi se mi Tvoja ljubezen tako ukoreninila v srcu, da Te ne bom nič več pozabila, ter se nikdar več ločila od Tebe. Spominjajoč

Te na veliko Tvojo dobrotljivost, Te neodjenljivo prosim, naj sem neizbrisno zapisana v Tebi; jaz pa mirno vse sreče čakam zato, ker bom edino Tebi služila v življenju in smrti.“

Kajne, kako pristrčno in odločno se je Marjeta darovala presv Srcu! Gotovo ji je najsv. Srce samo vdihnilo tako lepe sklepe. Iz njene posvetilne molitve se pa še mi učimo, kako se moramo Božjemu Srcu darovati. To ni lahka stvar. Samo malo lepih besedi in sladkih občutkov — to še ni nič! Da je posvetitev kaj vredna, mora priti iz pobožnega srca, v katerem je resna, odločna volja doma.

Če se hočeš prav posvetiti presvetemu Srcu, se moraš najprej odpovedati vsemu, kar Njemu ni všeč — to pa z neomahljivo trdnim sklepom. Ko si tako za prihodnost obljubil, da boš greh sovražil, je treba, da prav ponižno spoznaš, da ga pa dozday nisi. Priznati moraš tudi, da sam iz sebe nisi nič, da pa vse moreš po milostih presv. Srca; zato se samo nanj zanašaj. Saj je Marjeta tudi tako storila.

XIV.

Spravno Obhajilo.

Jezus je naročil alakokški blaženki, naj pobožni ljudje pogosteje prejemajo sv. Obhajilo ter naj ga Mu darujejo v nadomestilo in spravo za žaljenja, ki jih prouzročujejo nehvaležni kristjani Njemu, pričujočemu v sv. Rešnjem Telesu. Imenoval je celo dneve, ob katerih posebno želi takih nadomestilnih ali spravni Obhajil; to so prvi petki vsakega meseca; posebno je pa še priporočil devet takih petkov zaporedoma.

Spravno Obhajilo je torej nekaj, kar si ni izmislila kaka pobožna duša, to je iznajdba samega Božjega Srca.

Je pa tudi res uprav sveto Obhajilo najpripravnejše nadomestilo žaljeni ljubezni v Najsvetejšem. Ljubezen želi združenja. Kdor pristopi prav vredno k sv. temu Obhajilu, prinese že seboj ljubezen, katera se mu v sv. Obhajilu še pomnoži. Tako torej obhajano ljubeče srce res lahko nadomešča za mlačna in nehvaležna srca, ki ne ljubijo.

Vrhtega Božje Srce želi nadomestila najbolj za žalitve, ki jih trpi v svetem Rešnjem Telesu. Kdor se s prav čistim srcem spoštljivo obhaja, res primerno zadostuje prav za te žalitve.

Da bo pa sv. Obhajilo res spravno, da bo res popravilo pomankljivosti mlačnežev ali celo nehvaležnosti žalivcev, ti je treba srce poprej res popolno očistiti in vse dušne moči porabiti, da se vredno pripraviš. Če se pa kak prvi petek ne moreš dovoljno pripraviti in nimaš časa za dostojno zahvaljevanje, je boljše, da odložiš; Gospod gleda bolj na srce kakor na dan.

Ker imajo navadno verniki ob nedeljah več časa za prejem sv. zakramentov kakor pa ob delavnikih, zato podeljuje sv. cerkev za prve nedelje v mesecu iste odpustke kakor za prve petke. Dobra mati katoliška cerkev svojim otrokom tako daje priliko, da bi še obilneje prejemali zadostilna obhajila. Da bi bili pač povsod kristjani za to tako vneti, kakor

so verni Irci. — Eden nemških učenjakov je prišel v glavno irsko mesto Dublin. Bila je prva nedelja v mesecu. Šel je k sv. maši. Tu je videl nekaj, kar doslej še nikjer — enajst sto mladeničev in mož je naenkrat pristopilo k sv. obhajilu. Po sv. maši je radoveden vprašal nekega mašnika, kakšen praznik se slavi danes v tej cerkvi, da je toliko moških obhajancev. Duhovnik je rekel: „To lahko vidite vsako prvo mesečno nedeljo — pa ne samo v tej ampak v več cerkvah tega mesta. Tle možje in mladeniči so vsi v bratovščini presvetega Srca.“ Nemcu je bila najbolj všeč skupnost tolikih moških src.

Mladeniške družbe posnemajte!

Ustanovila se je tudi posebna „družba zadostilnega sv. Obhajila“ Ta ima svoje središče v kraju, kjer je občevala blažena Marjeta s presv. Srcem svojega Ženina. Njena smrtna soba je spremenjena v kapelico; v oltar tiste kapelice se pa spravljajo imena družbenikov zadostilnega sv. obhajila.

Pa tebi ni treba pristopati posebej še v to družbo; zakaj če si zapisan v zelo priporočeno molitveno apostolstvo, in če si se v njem povzpел do 3 vrste, imaš že kar tudi vse odpustke imenovane „družbe zadostilnega sv. Obhajila“.

Kdor pa daruje žaljenemu Srcu zadostilna obhajila, naj še posebno gleda, da bo vse njegovo življenje lepo zadostilo.

XV.

Mesec presv. Srca.

Kar je majnik dobrim otrokom Marijinim, to je junij vnetim častivcem presv. Srca. Ker se obhajata prelepa praznika presv. Rešnjega Telesa in presvetega Srca navadno v tem mesecu, zato je prav, da je ta mesec posvečen najboljšemu Srcu.

Kako boš pa ti obhajal mesec presvetega Srca? Svetujem ti tole:

1. V drugih časih dodajaš večerni molitvi lavretanske litanije, ta mesec jih zamenjaj z litanijami presv. Srca.

2. Tisto škofovo molitev, s katero se vsako jutro združiš s presv. Srcem in njegovimi nameni, ta mesec moli še večkrat na dan. Moli jo tudi med delom prav s premislekom. Če še nisi v molitvenem apostolstvu, glej, da vsaj do junija postaneš apostol prve vrste. V juniju se pa izkušaj še malo više povzpeti, če ne do tretje pa vsaj do druge vrste.

3. Izvoli si eno čednost presv. Srca, morda tisto, ki je najbolj manjka tvojemu srcu. Na to vsak dan misli, vsak dan se vadi v njej, vsak junijev dan goreče moli tudi med delom, da ti jo presv. Srce dodeli!

4. Bodi vsak dan vsaj duhovno pri sv. maši ter prejmi duhovno sv. obhajilo!

5. Če ne moreš na praznik presveteга Srca k sv. obhajilu, ga prejmi gotovo prav lepo kak drug junijev dan!

6. Vsak dan v juniju kaj beri o presvetem Srcu! Če pa ob delavnikih ne moreš, pa v nedeljah več stori!

Bog daj, da te že letošnji junij približa presv. Srcu, da boš deležen njegovih obljubljenih krasnih daril!

Tako sem ti naštel več načinov, na katere pobožni kristjani časte presv. Srce. Ni pa vse za vsakega. Poizkusi, kaj bo zate pripravno. Da le postaneš dober častivec, pa je dobro; potem naj se pa to zgodi na katerikoli način.

Imenujem tu še en način, o katerem morda prinese več „Bogoljub“.

Nekateri nosijo podobico presv. Srca na prsih, proseč, da bi bilo srce zmir uravnano po čednostih presv. Srca. To je že blažena Marjeta začela. V hudih stiskah se je to že večkrat izkazalo rešilno. Papež Pij so podelili več nepopolnih odpustkov nosivcem podobice presv. Srca. Papež Leon XIII. so pa l. 1900. odobrili poseben škapulir, ki ima na enem koncu podobo presv. Srca, na drugem pa podobo Marije, Matere usmiljenja. Ti podobi gresta res skupaj. Marija je najbližja presvetemu Srcu. Ti se mu boš pa tudi najlaže približal po Mariji!

XVI.

**Kako nas ljubljanski škof vabijo
pod zastavo presv. Srca?**

(Sklep pastirskega lista l. 1902.)

Zberimo se pod zastavo presv. Srca Jezusovega ter ji ostanimo zvesti, kot pravi podložniki najvišjega našega Kralja, Gospoda Jezusa Kristusa. Pa kako bomo zvesto in popolno podložnost izpričevali?

Cesarjem in kraljem smo podložni, ako jim izpolnjujemo voljo v vsem, v čemer nam morejo po pravici zapovedovati. Torej bomo tudi Gospodu Jezusu popolno pokorščino in podložnost dokazovali s tem, če si resno prizadevamo uravnati vse življenje po Njegovi sveti volji. Izpolnjevati moramo zapovedi Božje, zapovedi cerkvene in dolžnosti svojega stanu, ker tako hoče Jezus Kristus, naš Bog, naš Zveličar in naš Kralj. To je neizmerno važno za našo častnost in za našo večnost. Poslušajte!

Mi vsak dan molimo, delamo in trpimo; v tem je vse naše življenje. Ako molimo,

delamo in trpimo po volji Božji, ker Bog hoče, da smo Njegovi služabniki, priznamo, da smo od Njega odvisni, da je On naš Gospod; in On je obljubil, da tako službo in podložnost poplača v večnosti, akoravno smo vse to že kot stvar Božja samo po sebi Bogu storiti dolžni.

Na oltarju v tabernaklju pa imamo Gospoda našega Jezusa Kristusa, po katerem hoče Bog nad nami vladati; in edino ona dela naša sprejme Bog, ki so storjena in Njemu darovana po Gospodu Jezusu Kristusu. Saj more samo Gospod Jezus Kristus, ker ni le pravi človek, v času rojen iz Marije Device, ampak tudi pravi Bog, od vekomaj rojen iz Boga Očeta, Boga častiti, slaviti in Mu podložnost izkazovati, kakor se Veličastvu Božjemu spodobi.

Ako hočemo torej Boga prav počastiti in Mu pristojno podložnost izkazovati, moramo se družiti z Jezusovim Srcem, ki v presv. Rešnjem Telesu živi in Boga časti ne samo v Svojem, ampak tudi v našem imenu, ako se mi ž njim družimo.

Božje Srce Jezusovo namreč v tabernaklju res živi, ni mrtvo, in živi edino zato, da pospešuje slavo Božjo in naše zveličanje; nameni Njegovi so najbolj sveti, najbolj vzvišeni, najbolj uravnani po volji nebeskega Očeta, torej najbolj popolni, da, neskončno popolni in zaslužni, saj prihajajo iz Božjega Srca.

Ravno tako neskončno popolna in zaslužna bo tudi naša molitev, naše delo in trpljenje, ako to družimo z nameni Božjega Srca Jezusovega. In kako lahko se to godi! Reci samo: „O presveto Srce Jezusovo, molitve, dela in trpljenja današnjega dneva darujem Tebi na tiste namene, ki jih imaš Ti na naših oltarjih.“ Ako vsako jutro tako vzdihnemo, dali smo vsem svojim delom največjo, da, neskončno notranjo vrednost; in vse naše življenje potem izpričuje podložnost Jezusu Kralju ter se vrši pod zastavo Srca Jezusovega, ki je zastava kraljestva Božjega na zemlji.

Še bolj popolno in Srcu Jezusovemu še bolj dopadljivo bo pa naše darovanje

in naša podložnost, ako se združimo z Devico Marijo, Materjo Jezusovo. Sami smo kaj slabi, vsak dan Srce Jezusovo žalimo; zato si komaj upamo k Njemu. O pridružimo se Devici Mariji, ki je tudi nam Mati, pribežališče grešnikom, in po njenih rokah darujmo Božjemu Srcu Jezusovemu v tabernaklju svoje molitve, dela in trpljenja. Iz rok prečiste Device in Matere Marije bo pa Gospod Jezus Kristus vse to kaj rad sprejel. Recimo torej vselej pri jutranji molitvi: „O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva na vse tiste namene, ki jih imaš Ti na naših oltarjih.“

Presveto Srce Jezusovo pa mnogi žalijo. Nekateri ga kar naravnost tajé, pre-mnogi so do njega v tabernaklju hladni in mrzli, koliko jih je, ki ga žalijo s smrtnimi grehi! Poglejmo le nepokorščino v družinah, pijanstva, pretepe in ponočevanja pri mnogih nesrečnih naših mladeničih, nečiste misli, želje, besede in grehe marsikje pri naši mladini! Po-

glejmo večkratna sovraštva in kletve med sosedi in raznimi stanovi, vedna zaničevanja in zasramovanja cerkve, duhovnikov, redovnikov in poštenih katoličanov. So celo, ki se prizadevajo po časnikih, shodih in gostilnah, da bi vas odvrnili od cerkve, odvrnili od spoštovanja do od Boga vam poslanih namestnikov, odvrnili od prejetja svetih zakramentov, od poslušanja besede Božje! Ali ni vse to upor proti Bogu in proti Gospodu in Kralju Jezusu Kristusu!? Ali se s temi silnimi grehi to presv. Srce ne venča iznova s trnjevo krono, iznova ne pribija na križ, iznova surovo ne prebada? In to morebiti tudi v naših hišah, v naši fari, v naši cerkvi! Oh, ali je to podložnost, izkazovana Bogu in Gospodu našemu Jezusu Kristusu? Ali je to hvaležnost, ki smo jo Mu dolžni, ker se je za nas v hlevčku rodil, je za nas trpel bičanje, trnjevo krono in naj-sramotnejšo smrt na križu? Ali je to zvestoba pod zastavo Božjega Srca Jezusovega, pod katero edino se moremo zveličati? Kaj bo, ko pride v oblakih

neba kot Kralj večnosti sodit žive in mrtve!

Kaj ne, kako smo zaslepljeni! To kličem vsem stanovom, posebno pa vam, krščanskim mladeničem! Zakaj se sramujete Gospoda svojega Jezusa Kristusa? Zakaj ne marate priti k tabernaklju, k mizi Gospodovi? Zakaj se premnogi bojite stopiti pod zastavo prečiste Device Marije, da bi se pod to zastavo vojskovali zoper silovite strasti svojega srca? Zakaj mnogi ne zapustite nesramnih, Bogu zoprnih in za vas nečasnih razvad: pijančevanja, ponočevanja, nesramnega petja, surovega vpitja, vasovanja, zapeljevanja, pretepa s pestmi, koli, da, celo z noži. O moj Bog, kako sramotite sebe, svoje družine, svoje fare in vse svoje slovensko ljudstvo, ki ga zavoljo vas po svetu grdé, da je surovo in razdivjano, kažoč na pretepe in poboje med vami!

Mladeniči, pogledjte vendar na svojega Boga, na svojega Jezusa, na svoje starše, na svojo čast in srečo! Posebno vas, ki ste še mlajši, ki še niste pohujšani, ki

ste še nedolžnega srca, prosim, nikar ne zahajajte v slabe, nesramne, surove tovarišije starejših svojih drugov; odločite se od njih, pristopite pod zastavo Device Marije in po njej pod zastavo presv. Srca Jezusovega, da odstranite vse one zastarane grdobije med mladeniči, pa živite lepo veselo, trezno, sramežljivo, krotko, pošteno, sebi v čast, pa tudi v čast svojim družinam, v čast domači fari in vsemu našemu slovenskemu ljudstvu! O mladeniči, pri vsaki sveti maši se vas posebno spominjam, in srce mi krvavi, ko čujem, kako so nekateri med vami umazani in divji in nepoboljšljivi. Poslušajte moj glas, glas svojih duhovnih pastirjev in glas tužnih svojih staršev!

Vsi pa, ki Gospoda Jezusa ljubimo, ki vsak dan iz srca molimo: „Pridi k nam Tvoje kraljestvo“, kaj hočemo storiti gledajoč vso to nerazumljivo upornost proti Bogu, proti Jezusu Kralju? Ali nas ne bo srce gnalo, da Mu mi po svojih močeh zadoščujemo za vsa žaljenja, ki jih trpi bivajoč med nami v presvetem

Rešnjem Telesu? Da ga odškodujemo?
Pa kako?

Udeležujte se mnogoštevilno pobožnosti do presv. Srca Jezusovega vsakega prvega petka ali vsake prve nedelje v mesecu; prihajajte radi vse nedelje na skupno poklonstvo in češčenje Gospoda Jezusa v tabernaklju, ki je ječa ljubezni; pristopajte pogosto k mizi Gospodovi, posebno Marijini sinovi in Marijine hčerke in varujte se vsakega greha! Pa tudi molitve, dela in trpljenja svoja darujte presv. Srcu Jezusovemu v spravo za vsa omenjena in še druga strašna žaljenja, ki jih mora gledati in trpeti, bivajoč v Zakramentu ljubezni.

Zato zgoraj omenjeno molitev še izpopolnim in vas prosim, da jo takole molite: „O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva, prvič Tebi v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v sv. Rešnjem Telesu, in drugič s Teboj Bogu Očetu na vse tiste namene, ki jih imaš Ti na naših oltarjih. Tvoji smo,

in Tvoji hočemo biti ter se Ti danes zopet radovoljno posvetimo.“

Prosim vas, starši, prosim vas, mladeniči in dekleta, prosim vas, otroci, pridajte to molitev jutranji molitvi, da vse svoje življenje posvetite, da vsemu dejanju in nehanju daste neizrekljivo velike vrednosti za celo večnost, da ž njo pripoznate nad seboj Jezusa, Kralja; ž njo stopite vsak dan pod zastavo presv. Srca Jezusovega kot zvesti podložniki kraljestva Božjega na zemlji!

Ako to storite, izpolnujete namen, za voljo katerega ste ustvarjeni; tako namreč Boga spoznavate, ga ljubite in mu služite. Dá, služite mu ravno tako, kakor Bog in Zveličar sam želi, razodevši nam za naše sedanje hude čase svoje ljubezni polno Srce!

K r a t e k p o d u k.

Znamenje sv. križa.

V imenu Očeta in Si+na in Svetega
† Duha. Amen. (50 dni odpustka vsakikrat.)

Katere resnice moramo pred vsem natančno znati in verovati?

Pred vsem moramo natančno znati in verovati šest temeljnih resnic, namreč:
1. da je Bog; 2. da je Bog pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje; 3. da so tri božje osebe: Oče, Sin in Sveti Duh; 4. da se je Bog Sin, druga božja oseba, včlovečil, da bi nas s svojo smrtjo na križu odrešil in večno zveličal; 5. da je človeška duša neumrjoča; 6. da je milost božja k zveličanju potrebna.

Kaj nam je razen šest temeljnih resnic še zapovedano znati?

Razen šest temeljnih resnic nam je še zapovedano znati: 1. apostolsko vero; 2. Gospodovo molitev ali očenaš in

češčenamarijo; 3. deset božjih in pet cerkvenih zapovedi; 4. sedem svetih zakramentov; 5. najpotrebnejše nauke o krščanski pravičnosti.

Apostolska vera.

Verujem v Boga, Očeta vseмогоčnega, stvarnika nebes in zemlje. — In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega; — ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device; — trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen; — šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal; — šel v nebesa, sedi na desnici Boga, Očeta vseмогоčnega; — od ondod bo prišel sodit žive in mrtve. — Verujem v Svetega Duha; — sveto katoliško Cerkev, občestvo svetnikov; — odpuščenje grehov; — vstajenje mesa; — in večno življenje. Amen.

Gospodova molitev.

Oče naš, kateri si v nebesih! — Posvečeno bodi tvoje ime: — pridi k nam tvoje kraljestvo; — zgôdi se tvoja volja,

kakor v nebesih, tako na zemlji; — daj nam danes naš vsakdanji kruh; — in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom; — in nas ne vpelji v skušnjava; — temveč reši nas hudega. — Amen.

Češčenamarija.

Češčena Marija, — milosti polna; — Gospod je s teboj; — blagoslovljena si med ženami, — in blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus. — Sveta Marija, — mati božja, — prosi za nas grešnike, — zdaj in ob naši smrtni uri. — Amen.

Kako se glasi deset božjih zapovedi?

Deset božjih zapovedi se glasi: 1. Veruj v enega samega Boga. 2. Ne imenuj po nemarnem božjega imena. 3. Posvečuj praznik. 4. Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji. 5. Ne ubijaj. 6. Ne prešestuj. 7. Ne kradi. 8. Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega. 9. Ne želi svojega bližnjega žene. 10. Ne želi svojega bližnjega blaga.

Kako se glasi pet cerkvenih zapovedi?

Pet cerkvenih zapovedi se glasi:
1. Posvečuj zapovedane praznike. 2. Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih s spodobno pobožnostjo pri sveti maši. 3. Posti se zapovedane postne dni. 4. Spovej se svojih grehov postavljenemu spovedniku vsaj enkrat v letu, in o velikonočnem času prejmi sveto Rešnje Telo. 5. Ne obhajaj ženitve o prepovedanih časih.

Kako se glasi sedem svetih zakramentov?

Sedem svetih zakramentov se glasi:
1. sveti krst, 2. sveta birma, 3. sveto Rešnje Telo, 4. sveta pokora, 5. sveto poslednje olje, 6. sveto mašniško posvečenje, 7. sveti zakon.

Kateri so poglavitni grehi?

Poglavitni grehi so: 1. napuh, 2. lakomnost, 3. nečistost, 4. nevoščljivost, 5. požrešnost, 6. jeza, 7. lenoba.

Kateri so grehi zoper Svetega Duha?

Grehi zoper svetega Duha so: 1. predrzno v božjo milost grešiti; 2. nad božjo milostjo obupati; 3. spoznani krščanski resnici se ustavljati; 4. svojemu bližnjemu zaradi milosti božje nevoščljiv biti; 5. do lepega opominjevanja otrplo srce imeti; 6. v nespokornosti trdovratno ostati.

Kateri so vnebovpijoči grehi?

Vnebovpijoči grehi so: 1. radovoljni uboj; 2. mutasti ali sodomski greh; 3. zatiranje ubožcev, vdov in sirot; 4. delavcem in najemnikom zaslužek zadrževati ali utrgovati.

Kateri so tuji grehi?

Tuji grehi so: 1. v greh svetovati; 2. greh veleovati; 3. v drugih greh privoliti; 4. druge v greh napeljevati; 5. drugih greh hvaliti.

Katere so „božje“ čednosti?

„Božje“ čednosti so: vera, upanje in ljubezen.

Kaj je krščanska vera?

Krščanska vera je nadnaravna, od Boga vlita čednost, po kateri imamo zaradi resničnosti božje za resnico vse, kar je Bog razodel in nam po katoliški Cerkvi zapoveduje verovati.

Kaj je krščansko upanje?

Krščansko upanje je nadnaravna, od Boga vlita čednost, po kateri zaradi božje vsemogočnosti, dobrotljivosti in zvestosti trdno in zanesljivo pričakujemo vse, kar nam je Bog obljubil zaradi zaslužnja Jezusa Kristusa.

Kaj je krščanska ljubezen?

Krščanska ljubezen je nadnaravna, od Boga vlita čednost, po kateri Boga zavoljo njegove neskončne popolnosti in dobrote ljubimo nad vse, sebe in bližnjega pa zavoljo Boga.

Tri božje čednosti.

(Odpustek 7 let in 7 kvadragen vsakikrat. —
Ta odpustek ni navezan na določen obrazec.)

Dejanje vere.

Verujem v tebe, pravi, troedini Bog, Oče, Sin in Sveti Duh, ki si vse ustvaril, ki vse ohranjuješ in vladaš, ki dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin božji včlovečil, da nas je s svojo smrtjo na križu odrešil, in da nas Sveti Duh s svojo milostjo posvečuje. Verujem in trdim vse, kar si ti, o Bog, razodel ter nam po sveti katoliški Cerkvi zapoveduješ verovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog, sam na sebi resnica in torej ne moreš ne goljufati ne goljufan biti. V tej veri hočem živeti in umreti. O Bog, poživi mojo vero!

Dejanje upanja.

Upam in trdno pričakujem, o Bog, da mi boš po zasluženju Jezusa Kristusa dal večno zveličanje, ki si ga obljubil vsem,

kateri izpolnjujejo tvoje zapovedi. Zato tudi upam od tebe odpuščenja svojih grehov in vseh drugih milosti, katerih potrebujem, da si zaslužim večno zveličanje. Vse to upam od tebe, ker si vsemogočen, neskončno dobrotljiv, usmiljen in zvest in torej moreš in hočeš izpolniti, kar si obljubil. V tem upanju hočem živeti in umreti. O Bog, potrdi moje upanje!

Dejanje ljubezni.

O moj Bog! Ljubim te nad vse, ker si največja dobrota in neskončno popoln in torej zavoljo samega sebe vreden vse ljubezni. In ker ljubim tebe, ljubim tudi svojega bližnjega, prijatelja in neprijatelja, in ga hočem ljubiti kakor samega sebe. V tej ljubezni do tebe hočem živeti in umreti; rajši hočem dati vse, kakor tebe in tvojo ljubezen s kakim grehom izgubiti. O Bog, vnemaj bolj in bolj mojo ljubezen do tebe!

Katere čednosti se imenujejo „dejanske“ čednosti?

Vse krščanske čednosti, razven treh božjih, se imenujejo „dejanske“ čednosti, ker store Bogu dopadljiva dejanja.

Katere so štiri poglavitne čednosti?

Štiri poglavitne čednosti so: 1. modrost, 2. pravičnost, 3. srčnost, 4. zmernost.

Katere čednosti so nasprotne sedmim poglavitnim grehom?

Sedmim poglavitnim grehom so nasprotne te-le čednosti: 1. napuhu ponižnost; 2. lakomnosti radodarnost; 3. nečistosti čistost; 4. nevoščljivosti dobrohotnost; 5. požrešnosti zmernost; 6. jezi potrpežljivost; 7. lenobi gorečnost.

Kako se glasi osem blagrov?

Osem blagrov se glasi: 1. „Blagor ubogim v duhu; ker njih je nebeško kraljestvo; 2. Blagor krotkim; ker bodo

zemljo posedli. 3. Blagor žalostnim; ker bodo potolaženi. 4. Blagor tistim, ki so lačni in žejni pravice; ker bodo nasičeni. 5. Blagor usmiljenim; ker bodo dosegli usmiljenje. 6. Blagor tistim, ki so čistega srca; ker Boga bodo gledali. 7. Blagor mirnim; ker bodo imenovani otroci božji. 8. Blagor tistim, ki preganjanje trpé za voljo pravice; ker njih je nebeško kraljestvo.“ (Mat. 5, 3—10.)

Katere čednosti nam posebno priporoča Jezus Kristus v svetem evangeliju?

Jezus Kristus nam v svetem evangeliju posebno priporoča: 1. iskati najprej božje kraljestvo in njegovo pravico; 2. zatajevati samega sebe; 3. nositi svoj križ; 4. hoditi za Kristusom; 5. biti krotak in ponižen; 6. ljubiti sovražnike; dobro storiti tistim, ki nas sovražijo; moliti za tiste, ki nas obrekujejo in preganjajo.

Katera so najimenitnejša dobra dela?

Najimenitnejša dobra dela so: molitev, post in miloščina.

Katera telesna dela usmiljenja nam sveto pismo posebno priporoča?

Sveto pismo nam posebno priporoča ta-le telesna dela usmiljenja: 1. nasičevati lačne; 2. napajati žejne; 3. sprejemati popotnike; 4. oblačiti nage; 5. obiskavati bolnike; 6. reševati jetnike; 7. pokopavati mrličé.

Katera duhovna dela usmiljenja nam sveto pismo posebno priporoča?

Sveto pismo nam posebno priporoča ta-le duhovna dela usmiljenja: 1. svariti grešnike; 2. učiti nevedne, 3. prav svetovati dvomljivcem; 4. tolažiti žalostne; 5. potrpežljivo prenašati krivice; 6. iz srca odpustiti razžalivcem; 7. Boga prositi za žive in mrtve.

Katere so štiri poslednje reči?

Štiri poslednje reči so: smrt, sodba, pekel in nebesa.

Jutranja molitev.

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

O moj Bog! Molim te v največji ponižnosti. Verujem v tebe, ker si neskončno resničen; upam v tebe, ker si vsemo-gočen, neskončno dobrotljiv in zvest; ljubim te nad vse, ker si neskončno popoln in ljubezniv. Zahvalim te za vse dobre, ki si mi jih kdaj skazal, zlasti pa, da si me tudi to noč tako milostno varoval. — Tebi v čast bodi vse, kar bom danes mislil in govoril, delal in trpel. Zato združim vse to z namenom in zaslužanjem Jezusa, Marije in vseh svetnikov in tako združeno tebi darujem. Želim se udeležiti vseh svetih maš, ki se bodo danes darovale (po svetu) in vseh odpustkov, ki jih morem dobiti s svojimi molitvami in drugimi dobrimi deli.

Trdno sklenem, ogibati se vsakega greha, posebno pa tistega, ki mi je prišel že v navado. Daj mi milost, o Bog, da bom vestno izpolnjeval ta svoj sklep!

„Sladko srce mojega Jezusa, daj, da te ljubim vedno bolj in bolj!“ (300 dnij odpustka vsakikrat.)

„Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje!“ (300 dnij odpustka vsakikrat.)

Sveti angel varuh, moj sveti patron in vsi svetniki božji, prosite zame!

Angelovo češčenje.

(Odpustek 100 dnij vsakikrat, če molimo, kadar zvoní, angelovo češčenje, in sicer klečé, — v soboto zvečer, v nedeljo in o velikonočnem času pa stojé. O velikonočnem času pa se moli namestu angelovega češčenja molitev „Raduj se, kraljica“. Kdor pa te molitve ne zna, naj moli tudi v tem času angelovo češčenje, da dobi odpustek. Zadostuje pa za odpustek samo angelovo češčenje brez naslednje vrstice, odgovora in molitve.)

1. Angel Gospodov je oznanil Mariji, in spočela je od Sv. Duha. — Češčena Marija . . .
2. Glej, dekla sem Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi. — Češčena Marija . . .
3. In Beseda je meso postala in med nami prebivala. — Češčena Marija . . .

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica.
O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l í m o .

Milost svojo, prosimo te, o Gospod, v naša srca vlij, da, ki smo po angelovem oznanjenju spoznali včlovečenje Kristusa, tvojega Sina, po njegovem trpljenju in križu dosežemo častitljivo vstajenje. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.
(Zvečer se še pristavi za verne duše v vicah:)

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti.

V. Naj počivajo v miru.

O. Amen.

(Odpustek 200 dnij enkrat na dan, če se te vrstice molijo trikrat na dan.)

Oče naš. — Češčena Marija. — Verujem v Boga. — Čast bodi Očetu.

Večerna molitev.

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Moj Gospod in moj Bog! Molim te in zahvalim te za vse dobrote, ki si mi jih tudi danes skazal na duši in telesu. Ali sem pa tudi vsako prav porabil? In ali sem izpolnjeval tvoje zapovedi? Pomagaj mi, da o tem dobro izprašam svojo vest.

O moj Bog! Ti in vsi moji grehi so mi resnično žal, ker sem ž njimi zaslužil, da me po vsej pravici kaznuješ. Žal so mi, ker sem tebe, svojega najboljšega Očeta, največjo in preljubeznivo dobroto, ž njimi razžalil. Trdno sklenem, s tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne grešiti.

V tvoje roke, o Bog, izročim svoje telo in svojo dušo; tebi priporočim tudi svoje starše, sorodnike in dobrotnike, žive in mrtve.

Obišči, prosimo te, o Gospod, to bivališče in odženi od njega vsa zalezovanja hudobnega duha; tvoji sveti angeli naj v njem stanujejo, da nas varujejo v miru, in tvoj blagoslov bodi vedno nad nami. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev pred podobo sv. družine.

O preljubezniivi Jezus, ki si na zemlji izvoljeno družino posvetil z neizrekljivimi čednostmi in zgledi svojega domačega življenja, ozri se milostno na to našo družino, ki klečé pred teboj prosi tvoje milosti. Spomni se, da je ta družina tvoja, ker se je tebi posebno posvetila in darovala. Varuj jo milostno, reši jo nevarnosti, pridi ji na pomoč, da v posnemanju tvoje svete družine ostane stanovitna; tako, da ti bo na zemlji zvesto služila in te ljubila, potem pa v nebesih večno hvalila.

O Marija, presladka Mati, prosimo te tvojega varstva, s trdnim zaupanjem, da bo tvoj edinorojeni Sin uslišal tvoje prošnje.

In tudi ti, častitljivi očak, sveti Jožef, pridi nam na pomoč s svojim mogočnim varstvom in izroči po Mariji naše prošnje Jezusu. Amen. (300 dnij odpustka vsakikrat za ude družbe krščanskih družin.)

„O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!“ (100 dnij odpustka enkrat na dan.)

Jezus, Marija, Jožef! Vam podarim svoje srce in dušo svojo.

Jezus, Marija, Jožef! Stojte mi na strani v zadnjem boju.

Jezus, Marija, Jožef! Naj združen z vami mirno izdihnem dušo svojo. (300 dni odpustka vsakikrat, ako se molijo vsi trije vzdihljeji; 100 dni vsakikrat, ako se moli le eden.)

Sveti rožni venec.

I. Veseli del,

ki se moli zlasti od adventa do posta.

Vera, Oče naš in trikrat Češčena Marija z dostavkom: 1. ki nam poživi pravo vero, 2. ki nam daj trdno upanje, 3. ki nam užgi pristrčno ljubezen. Skrivnosti: 1. ki si ga Devica od svetega Duha spočela, 2. ki si ga Devica pri obiskanju Elizabete nosila, 3. ki si ga Devica rodila, 4. ki si ga Devica v templju darovala, 5. ki si ga Devica v templju našla.

II. Žalostni del,

ki se moli zlasti v postu.

Vera, Oče naš in trikrat Češčena Marija z dostavki: 1. ki nam potrdi naš

spomin, 2. ki nam razsvetli našo pamet, 3. ki nam omeči našo voljo. Skrivnosti: 1. ki je za nas krvavi pot potil, 2. ki je za nas bičan bil, 3. ki je za nas s trnjem kronan bil, 4. ki je za nas težki križ nesel, 5. ki je za nas križan bil.

III. Častitljivi del,

ki se moli zlasti od velike noči do adventa.

Vera, Očenaš, trikrat Češčena Marija z dostavki: 1. ki nam vodi naše misli, 2. ki nam vodi naše besede, 3. ki nam vodi naša dejanja. Skrivnosti: 1. ki je od mrtvih vstal, 2. ki je v nebesa šel, 3. ki je svetega Duha poslal, 4. ki je tebe, Devica, v nebesa vzel, 5. ki je tebe, Devica, v nebesih kronal.

Molitev „Pod tvojo pomoč“ in v čast svetemu Jožefu.

Po tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica; ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša

besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l í m o.

Milost svojo, prosimo te, o Gospod, v naša srca vlij, da, ki smo po angelovem oznanjenju spoznali včlovečenje Kristusa, tvojega Sina, po njegovem trpljenju in križu dosežemo častitljivo vstajenje. Po istem Kristusu Gospodu, našem. Amen.

V. Prosi za nas, sveti Jožef.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l í m o.

Naj nam, prosimo te, o Gospod, zasluženje ženina tvoje presvete matere Marije pomaga, da, česar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno. Kateri živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

„Češčena bodi kraljica.“

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena. K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh obrni torej, naša besédnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blagoslovljeni sad svojega telesa, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija.

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molím o.

Vsemogočni večni Bog, ki si dušo in telo častite Device in Matere Marije, da bi vredno bivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo Svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smrti rešeni. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev „spomni se“.

Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, ki je pod tvoje varstvo pribežal, tebe pomoči prosil in se tvoji priprošnji priporočal. S tem zaupanjem navdan, hitim k tebi, o devic Devica in mati; k tebi pridem in pred teboj vzdihujoč grešnik stojim; nikar ne zavrzi, o mati Besede, mojih besed, temveč milostno slušaj in usliši me. Amen. (300 dni odpustka vsakokrat.)

Molitev k svetemu angelu varuhu.

Sveti angel varuh moj,
Bodi vedno ti z menoj;
Stoj mi noč in dan na strani,
Vsega hudega me brani!
Prav prisrčno prosim te,
Varuj me in vâdi me!

ali

Angelček božji, ki varuh si moj,
Po višji dobroti sem varvanec tvoj,
Razsvetluj me, varuj me,
Vôdi in vladaj me! Amen.

Ponovitev krstne obljube.

O Bog, Oče, Sin in Sveti Duh! — Jaz, tvoj otrok — poklekнем v ponižnosti — pred tvoje božje veličastvo — in te molim z največjim spoštovanjem. — Zahvaljujem te iz celega srca — za vse dobre, — katere si mi skazal; — posebno pa se zahvaljujem — za milost svetega krsta. — Čeprav se pri svojem krstu — nisem zavedal, — kako sveto zvezo — si sklenil ti z menoj — in jaz s teboj, — vendar sedaj ponavljam — prostovoljno in s prisrčno hvaležnostjo — to sveto zvezo, — in hočem vekomaj — biti in ostati — tvoj zvesti, pokorni otrok. — Zato se odpovem — hudobnemu duhu in vsemu njegovemu dejanju — in vsemu njegovemu napuhu. — Verujem v tebe, Bog Oče, — vsemogočni stvarnik nebes in zemlje. — Verujem v tebe, o Jezus Kristus, ki si pravi in edini Sin božji — in naš Gospod, — ki si bil za nas rojen — iz Marije Device — in si za nas trpel. — Verujem v tebe, o sveti Duh. — Verujem eno, sveto, —

katoliško in apostolsko cerkev, — občestvo svetnikov, — odpuščanje grehov, — vstajenje mesa — in večno življenje. — Obljubim, moj Bog, — da hočem izpolnjevati — tvoje svete zapovedi, — pridno prejemati svete zakramente — in druge zveličavne pripomočke — ter živeti in umreti kot tvoj pokorni otrok. — Daj mi milost, — da nikoli ne prelomim — te svoje obljube, — in da se precej zopet poboljšam, — če se kaj pregrešim, — da tako — dosežem večno življenje, — katero si milostno obljubil. — Ljuba mati Marija, podpiraj me! — Sveti angel varuh, varuj me! — Sveti moj patron, prosi zame! Amen.

Krajše molitve.

Ko greš mimo cerkve ali pozdraviš zakrament svetega Rešnjega Telesa.

Svet, svet, svet si ti, o Gospod, Bog vojskinih trum; zemlja je polna tvoje slave. Slava Očetu, slava Sinu, slava Svetemu Duhu! (Odpustek 100 dni enkrat na dan.)

Hvaljen in češčen bodi najsvetejši zakrament — sedaj in vekomaj. Amen!

Češčen in zahvaljen bodi vsak čas presveti in božji zakrament! (Odpustek 100 dni enkrat na dan.)

Ko se pokropiš z blagoslovljeno vodo.

Pokrižaj se in reci: V imenu Očeta in Sina in svetega Duha. Amen. (Odpustek 100 dni vsakikrat.)

Ko greš mimo križa.

Molimo te, o presveti Gospod Jezus Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil. (Odpustek 100 dni enkrat na dan.)

Vzdihljeji:

K Jezusu.

Hvaljen bodi Jezus Kristus! — Na veke! Amen. (Odpustek 50 dni vsakikrat, če se med seboj tako pozdravimo.)

Jezus, moj Bog, ljubim te nad vse! (Odpustek 50 dni vsakikrat.)

Moj Jezus, usmiljenje! (Odpustek 100 dni vsakikrat.)

Jezus, krotki in iz srca ponižni, vpo-
dobi po svojem moje srce! (Odpustek
300 dni enkrat na dan.)

K preblaženi Devici Mariji.

Sladko srce Marijino, bodi moja re-
šitev! (Odpustek 300 dni vsakikrat.)

Češčeno bodi sveto in brezmadežno
spočetje presvete Device Marije, Matere
božje! (Odpustek 300 dni vsakikrat.)

K sv. Jožefu.

Sveti Jožef, vzgled in varuh častivcev
presvetega Srca Jezusovega, prosi za nas!
(Odpustek 100 dni enkrat na dan.)

V skušnjavah.

Raje umreti, ko grešiti!

O moja gospa, o moja Mati, spomni
se, da sem tvoj! Varuj me, brani me
kakor svojo last in posestvo! (Odpustek
40 dni, kolikorkrat se moli v skušnjavah.)

Pri delu in trpljenju.

O Jezus, vse iz ljubezni do tebe!

Kratka maša,

pri kateri se premišljuje, moli sv. rožni venec,
ali pojó pesmi.

Začetek.

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Večni Bog, nebeški Oče, ki si usmiljen do vseh, kateri te ljubijo, ozri se milostno tudi name grešnika! Iz srca mi je žal, da sem te razžalil s svojimi grehi, in trdno sklenem, več ne grešiti.

Tvojemu veličastvu hočem darovati nedolžno jagnje Jezusa, tvojega ljubega Sina.

Naj bo ta presveta daritev tebi v spodobno čast in hvalo in v vredno zahvalo za vse prejete dobrote; naj za naše grehe zadostuje tvoji božji pravičnosti, da dobim milost kesanja in pokore in odpuščenje kazni za greh; v zaupanju na to daritev te prosim, daj meni in mojim staršem, dobrotnikom in vsem vernim na zemlji vse dobro za dušo in

telo, vernim dušam v vicah pa večni pokoj. Amen.

Pri evangeliju.

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Moj Gospod Jezus Kristus, trdno verujem vse, kar si nam razodel in nam po sveti katoliški cerkvi zapoveduješ verovati. Daj mi milost, to sveto vero pred svetom spoznavati ter po njej živeti in umreti. Amen.

Pri darovanju.

Nebeški Oče, darujem ti po mašnikovih rokah kruh in vino, ki se bosta spremenila v telo in kri Jezusa Kristusa, tvojega Sina. Tebi, živemu in pravemu Bogu, izročim tudi svojo dušo in svoje telo. Sprejmi, Gospod, to našo daritev v hvalo in čast svojega imena in v korist svoje svete cerkve. Amen.

Pri povzdigovanju.

Molim te, presveto Rešnje Telo Jezusovo, zame darovano na križu!

Jezus, vérujem v té.

Jezus, upam v té.

Jezus, ljubim te.

Bodi milostljiv meni ubogemu grešniku.

Molim te presveta Rešnja Kri
Jezusova, zame prelita na križu!

Jezus, tebi živim.

Jezus, tebi umrjem.

Jezus, tvoj sem živ in mrtev.

Odpusti nam, Gospod, ki si
nas odrešil s svojo krvjo; in
usmili se tudi vernih duš v vicah!

*

*

*

Večni Oče, darujem ti predrago Kri
Jezusa Kristusa v zadoščenje za svoje
grehe in za potrebe svete katoliške cerkve.
Amen. (Odpustek 100 dni vsakokrat.)

Pri obhajilu.

O Gospod, nisem vreden, da greš
pod mojo streho, ampak le reci z besedo
in ozdravljena bo moja duša. (Trikrat.)

Duhovno obhajilo.

Moj Jezus, živo verujem, da si v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa resnično pričujoč, in te ponižno molim. Ljubim te nad vse in zato obžalujem vse svoje grehe. Rajši hočem vse pretrpeti, kakor tebe kdaj z grehom izgubiti. Moja duša hrepeni po tebi, moj Bog. Ker te pa zdaj v zakramentu ne morem prejeti, pridi v moje srce vsaj z bogastvom svoje ljubezni . . . Pridi, sprejemem te kakor v resnici pričujočega in se popolnoma sklenem s teboj. Ne dopusti, da bi se kdaj ločil od tebe. Amen.

Pri blagoslovu.

Ko mašnik reče „Ite missa est“, poklekni; in ko blagoslavlja, se pokrižaj, rekoč:

Blagoslovi nas vsemogočni Bog † Oče,
† Sin in Sveti † Duh. Amen.

Zahvala.

Hvala tebi, nebeški Oče, za vse milosti te svete maše. Sprejmi jo v svojo

čast in moje zveličanje. Tvoj sveti blagoslov naj me spremlja po vseh mojih potih in naj me vodi v večno življenje.

Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

Molitve po tihi sveti maši.

Češčenamarija . . . (trikrat.)

Češčena bodi kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni torej naša besednica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blagoslovljeni sad tvojega telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo. O Bog naše pribežališče in naša moč, ozri se milostno na ljud-

stvo k tebi vpijoče; in na priprošnjo častitljive in brezmadežne Device Marije, božje porodnice, svetega Jožefa, njenega ženina, tvojih svetih apostolov, Petra in Pavla in vseh svetnikov, usliši milostno in dobrotno naše prošnje za spreobrnjenje grešnikov, za prostost in povišanje matere svete Cerkve. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju, bodi nam v pomoč proti zlobnosti in zalezovanju hudega duha. Ukroti naj ga Bog, ponižno za to prosimo. In ti, vodnik nebeške vojne, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z božjo močjo v pekel pahnij. Amen. (Odpustek 300 dni. Leon XIII. 6. jan. 1884.)

Sveta maša.

(Po o. P. Arnoudtu, S. I.)

Pred začetkom.

O veliki Bog! Ti si izbral ta kraj sebi v sveto bivališče. Nebeški angeli Te s svetim strahom tu molijo. Jaz nevredni grešnik bi se ne upal njim pridružiti, če bi me Ti sam ne bil povabil. Darujem Ti to sveto mašo na isti namen, ki ga je imel Tvoj Sin takrat, ko je pri zadnji večerji sveto mašo postavil, in takrat, ko se Ti je krvavo daroval na svetem križu.

Podpiraj me, da bom tako pobožen pri tej nekrvavi daritvi, kakor pobožna je stala Marija pod križem, ko je na njem Jezus krvavel; daj, da čutim tisto, kar je čutilo Marijino Srce, ko je sulica odprla presveto Srce umrlemu Sinu.

Začetek.

Mašnik tamle ob oltarjevih stopnicah ponižno priklonjen spoznava svojo greš-

nost. Ti, o sladki Zveličar, si pa sprejel butaro naših grehov nase ter si jo ponižno nosil od revnega betlehemskega hlevca do Olske gore. Tam si prav do tal priklonjen potil krvavi pot; objokoval si nas, kakor nekdanji egiptovski Jožef svoje brate, in iz trpečega Srca Ti je prišel bridek vzdihljaj: „Moja duša je žalostna do smrti.“

O smrtno žalostni Jezus! Tudi moji grehi so žalostili Tebi presveto Srce. Pa moje srce je tako mrzlo, da jih še zdaj dovolj ne obžaluje. Pomagaj mi, da se popolno skesam ter se vseh madežev iznebim. Skesanega in potrtega srca, o Bog, ne boš zavrgel.

Srce Jezusovo, zavoljo naših hudobij potrto, usmili se me!

Slava.

Slava božjemu Srcu v višavi in mir ljudem na zemlji, ki so dobrosrčni! Ti, o Srce učlovečenega Sina božjega, si prineslo našim srcem mir, kakršnega ne

more dati svet. Hvalimo Te, molimo Te, poveljučujemo Te, zahvaljujemo Te z vsemi pobožnimi človeškimi srci vred. O srce večno slavnega Kralja, Srce božjega Jag-njeta, ki odjemlje grehe sveta, usmili se nas. Le Ti si najsvetejše Srce, ker si bilo v najvišjem Gospodu Jezusu Kri-stusu, ki živi in vlada s Sv. Duhom v slavi Očetovi vekomaj. Amen.

Molitev.

O Bog, ki si storil presveto Srce tako ljubeznivo, dodeli nam, da bomo to Srce na zemlji tako častili in ljubili, da bomo ž njim vred Tebe celo večnost ljubili in poveličevali. Amen.

List.

O presveto Srce Sina božjega, ki je vodil preroke in apostole, razsvetluj me, da bom prav umeval, kar so preroki in apostoli učili in pisali. Vtisni se mi v srce in spomin. da bom vedno Nate mislil, vedno Tebe ljubil ter celo življenje Tebi v čast delal in trpel.

Evangelij.

O dobrotno Srce Jezusovo, ki si nas osrečilo z evangelijskimi nauki. Pomagaj nam tudi, da bomo tem naukom pokorni, da bomo torej voljno prenašali križe in težave, da ne bomo src navezavali na minljive zemske zaklade ter da bomo stanovitno premagovali huda nagnjenja v sebi. Oh, kako občutljiva, posvetna, poželjiva so še naša srca; upodobi jih o Jezus po svojem presvetem Srcu in po naukih sv. evangelija!

Vera.

O presveto Srce nezmotljivega Boga, Ti si nam razodelo svete zveličalne resnice in si ustanovilo nezmotljivo sveto katoliško cerkev, da nam iste oznanja. S srcem in jezikom verujem vse, kar veruje in verovati ukazuje Tvoja sveta cerkev. Za to pravo sveto vero sem pripravljen dati tudi življenje, če Ti tako hočeš. Verujem pa to, ker si Ti sama

resničnost, in ker Tvoj Sveti Duh varuje sveto cerkev sleherne zmote. Amen.

Darovanje.

Srce Jezusovo, Ti si najdragocenejša daritev. Jaz se pa pridružim Tebi in tisti veliki Tvoji ljubezni, ki Te je navdajala pri zadnji večerji in pri krvavi daritvi na križu. Tako Tebi pridružen darujem po Tebi svoje srce in vse, kar sem in kar imam, nebeškemu Očetu. Ničesar si ne pridržim. Pa ta moj dar ni vreden Tvojega Očeta. Ti ga pa moreš izboljšati. Tako izboljšanega pokloni skupno s svojim neprecenljivim darom božjemu veličastvu v zahvalo za vse prejete milosti, v spravo za moje in drugih grehe, v zadobljenje tistih milosti, ki jih potrebujem, da bom vekomaj smel biti pri Tebi, o najljubeznivejše Srce!

O preveličastni Gospod nebes in zemlje! Ker je moje srce tako grešno, bi Ti ga nikakor ne upal ponuditi v dar; le misel, da je presveto Srce Tvojega

Sina zmeraj grešnikom usmiljeno odpustilo in je gotovo tudi meni dobrotno vse odpustilo ter mi srce očistilo, le ta misel me je nagnila, da Ti upam darovati tako ubogo srce. Tvoje naj bo za vselej! Svet in greh naj nikdar več ne zavladata v njem!

Predglasje.

Zdajle bi pa tudi jaz rad tako lepo počastil Tebe, o presveto Srce, kakor Te vsekdar vredno časte angeli, svetniki in zemljani, ki so dobrega srca. Da bom to lažje storil, naj mi srce prevzame ogenj Tvojega božjega Srca in naj uniči v njem vse, kar je v njem Tebi nedopadljivega!

O Jezus, Tvoje presv. Srce kar gori same ljubezni do nas. Moje srce je pa zmeraj tako mrzlo. Pač pa želi moje srce, da bi Te vsaj zdaj jelo bolj ljubiti, da bi Te tu smelo slaviti z nebeškimi duhovi, ki Ti neprenehoma kličejo: „Svet, svet, svet je Gospod Bog. Nebo in zemljo napolnjuje Njegovo preslavljenje.“ Zato

se veseli moje srce ter se mi duša raduje v Bogu, svojem Zveličarju.

Presveto Srce, usmili se dobrotno vseh živih, za katere sem dolžan moliti. Pomnoži posebno vsem ljubezen do Tebe. Daj, da bomo vsi, ki nas tu družijo sveta ljubezen, enkrat skupno hvalili Tvojo dobrotljivost v nebesih!

Povzdigovanje.

O moj ljubi Zveličar, zame si se dal povzdigniti na oltarju svetega križa, zame si odprl presveto Srce. Ponižno Te molim. Verujem Nate, upam Vate, ljubim Te iz celega srca. — Presveta Kri, ki si tekla iz božjega Srca v odpuščanje grehov, bodi mi tisočkrat pozdravljena! O Jezus, bodi milostljiv meni, ubogemu grešniku!

Po povzdigovanju.

Poglej, mili nebeški Oče, na naš oltar. Na njem je Tvoj ljubi Sin. Križevo daritev ponavlja, zopet Ti daruje pre-

sveto Srce. Sprejmi ta prečisti dar, to dragoceno zveličansko odkupnino, ki Ti jo je na križu v velikih bolečinah dal Jezus Kristus, ter Ti jo zdaj tu po mašnikovih rokah brez bolečin zopet poklanja v odpuščanje grehov. Ozri se na Njegovo prebodeno Srce, čuj Njegove srčne prošnje! Na križu je tako glasno klical k Tebi, da se je zemlja tresla, da so trde skale pokale. Naj tudi zdaj segajo Njegove želje visoko k Tebi ter naj izprosijo našim trdim, posvetnim srcem, da jih pretrese sv. ljubezen ter se odpro Tvojim milostim.

Spomni se, o Gospod, tudi na duše služabnikov in služabnic I. I.; tem so srca že otrpnila in v grobeh čakajo poveličanega vstajenja. Daj tem in vsem vernim dušam vsled zasluženja večnega mašnika Jezusa večno veselje. Za vse žive in mrtve molimo skupno z Jezusom na oltarju:

Oče naš . . .

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
daj nam mir!

Obhajilo.

O ljubeznivi Jezus, Tebi je v veselje, da bivaš med človeškimi otroki. Prav prijazno nas vabiš k nebeškemu kosilu kličoč nam iz presv. Zakramenta: „Pridite, jejte moj kruh in pijte vino, ki sem ga vam jaz pripravil.“ Koj po smrti si odprl desno prsno stran, da nam je prosta pot do presv. Srca. Prav živo verujem, da tu v podobah kruha in vina živi in bije isto Tvoje usmiljeno Srce; čeprav sem ves grešen, vendar misleč na veliko usmiljenost Tvojega presv. Srca zaupam, da si mi odpustil vse grehe, ki sem jih tako nehvaležno ponavljal. Oh, kako sem mogel biti tako brezsrčen, da sem žalil tako ljubeče Srce! Če bi še enkrat jel živeti, bi tega več ne storil. Zanaprej pa hočem tako lepše živeti in Tvojemu Srcu za svojo grešno preteklost spo-

korno zadostovati. Skrbno se bom pripravil na sveto izpoved, da se bo potem moje očiščeno srce sklenilo s Tvojim dobrotnim Srcem. Za zdaj Te pa prosim: Pridi k meni vsaj duhovno, pošlji mi v revno srce namesto Sebe vsaj ljubezen do Tvojega presvetega Srca. O če bi se ta ljubezen naselila v mojem srcu, potem bi ne želel nobenega drugega bogastva več!

Srce Jezusovo, žareče ognjišče ljubezni, usmili se me!

Po obhajilu.

O ljubi Jezus, Ti si prišel zdaj mašniku v srce in si ga obogatil z nebeškimi milostmi. Usmili se še mene. V litanijah molimo: „Srce Jezusovo, bogato za vse, ki Te na pomoč kličejo.“ O presveto Srce bodi bodi bogato še zame! Ti si dobrote in ljubezni polno. Moje srce je pa tako prazno vsega dobrega; naj pride iz središča vseh src, iz brezdna vseh čednosti vame vir življenja in svetosti, vir tolažbe in miru!

Cerkvena molitev.

Presladki Zveličar! Ti si dovolil, da Ti je vojakova sulica prebodla sveto prsno stran; pri žareči ljubezni Tvojega trpečega in na križu prebodenega Srca Te prosim, daj, da bo moje srce želelo to, kar želi Tvoje vse hvale vredno Srce, da mi bo jenjalo biti posvetno, da bo premišljevalo, kako minljive so vse zemeljske reči, da bo ljubilo samoto ter bo lepo zbrano, da bom tako s Teboj vred skrito v Bogu živel ter zavselej v Tebi počival. Amen.

Blagoslov.

Moj križani Zveličar! Sveta daritev se končava. V duhu poklekneš k orožju sv. križa proseč, da pride iz presv. Srca blagoslov name in na nas vse. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Konec.

O Bog, pomagaj mi, da bo vse moje današnje dejanje in nehanje dopadljivo presv. Srcu. Vse, kar bom danes delal

in trpel, polagam v božje Srce Tvojemu Sinu. Po Njem, v Njem in ž Njim darujem vse svoje početje v povečanje Tvoje časti, v prid sveti cerkvi, v blaginjo vsem živim in v tolažbo ubogim dušam v vicah. Ker sem bil med sv. mašo premalo zbran, naj neskončno dobrotno presveto Srce to nadomesti. Amen.

Izpovedne molitve.

Pred izpraševanjem vesti.

Pridi, sveti Duh, razsvetli mi um, da prav spoznam svoje grehe; nagni mi voljo, da se jih resnično kesam, odkritosrčno izpovem, zanje zadoščujem in se resno poboljšam:

Izpraševanje vesti.

Premisli, kaj si grešil zoper božje in cerkvene zapovedi, katere poglobitve grehe si storil. Če pogosto prejemaš sv. zakramente, se izprašaj lahko kar na kratko, kaj si grešil zoper Boga, zoper svojo dušo in zoper bližnjega.

Pač tudi preudari, če si stanovskim dolžnostim ustrezal. Marsikateri oče se malo meni za dušno in telesno srečo otrok; marsikateri gospodar nima krščanske ljubezni do podložnih, posebno za njih duše mu je malo mar. To so velike reči, ki se jih je treba izpovedati. Enako se morajo obtožiti otroci, posli in drugi podložni, če niso bili višjim vdani. Velikrat se sovražni, nevoščljivi, škodoželjni, žaljivi, opravljeni, obrekljivi, podpihujoči, zasramujoči ljudje nič ne spomnijo na veliko hudo, ki so ga prizadejali bližnjemu z jezikom in peresom ali so

vsaj to storiti želeli v srcu. Če kdo goljufijo nekoliko bolj zvito izpelje, in mu zato svetna sodnija ne more blizu, hoče tudi pred vestjo veljati za poštenega. Bližnjemu vzeti premoženje, zdravje, življenje — no to se še vsakemu zdi hudo; ukrasti vero, nedolžnost . . . to mnogi prezro kot malenkost. In tuji grehi, o teh se malo izprašujejo. Pa če je kdo sokriv požiga, se bo pač še obtožil; če pa ni zaščitil, da splava bližnjemu posvečujoča milost in dušni mir po vodi, tega pa ne. Da bere protiverske spise, vsrkava veri sovražne nazore in jih razširja, to tudi prezre. Vpijaniti koga, tudi ni izlepa komu greh.

Pri izpraševanju vesti je gledati, da ne boš komarjev precejal, kamel pa požiral. Za smrtne grehe glej, da nobenega ne prezreš; tudi število teh po moči preudari. Če te moti kak dvom, prosi izpovednikovega pojasnila.

Kes in trdni sklep.

Da bo tvoj kes res dober, da bo prihajal res iz srca, premisli štiri reči:

1. Poglej v lastno dušo. Kako lepo podobo si je Bog ustvaril v njej. Koliko je Zveličar trpel, da ti je zaslužil sv. zakramente in ti ž njimi čistil božjo podobo. Greh je pa to lepo podobo skrunil.

2. Poglej v pekel! Premisli, kakšen kraj je to, kdo je tam, koliko časa že, koliko časa

še . . . Kdo je še hujši kakor pekel? Greh! Če bi greha ne bilo, bi tudi pekla ne bilo.

3. Ozri se v nebesa! Tam je bilo nekdaj še več angelov; pa greh jih je veliko spremenil v hudiče. Greh je torej grši kakor hudobni duh.

4. Poglej še na Kalvarijo! Božji Sin silno trpi. Le greh je tega kriv. — Ali ni greh res največje hudo?

Nato lahko še razmišljaš, kdo je tisti, ki si ga ti tolikokrat in tako zelo užalil. Bog je to, ki je povsod: ti si pa vpričo njega grešil, Bog je to, ki je neskončno svet in zato greh neizmerno sovraži; ti imaš pa tega sovražnika božjega v duši. Vsepravični Bog, ki mora vsak greh kaznovati, ta je užaljen. Neskončno usmiljeni Bog, ti je že tolikrat dobrotno odpustil; od tega si se ti nehvaležno obrnil. Povrni se k njemu ter prosi odpuščanja.

Pri Bogu Očetu stori kakor izgubljeni Sin, ki je ves solzan pokleknil pred očeta in rekel: „Oče grešil sem zoper nebesa in tebe, nisem vreden, da bi se imenoval tvoj sin.“

Pri Bogu Sinu naredi kakor Magdalena pod križem, ki je vsa skesana gledala v desno stran, ki jo je sulica prebodla. Misli, da ti govori presveto Srce Jezusovo s križa: „Priatelj, ali ti nisem izkazoval zmeraj le dobrote? Zakaj si grešil ter me izdal v tako bridko smrt.“

Pri Svetem Duhu stori, kar je storiti nevesti, ki je prejela pri sv. krstu od tega nebeškega ženina dragoceno oblačilo nedolžnosti, pa je nato postala grdo nezvesta.

Tako in podobno vzdihuj, potem pa moli s čutečim srcem:

„O moj Bog! Vsi moji grehi so mi resnično žal, ker sem ž njimi zaslužil, da me po vsej pravici kaznuješ. Žal so mi, ker sem Tebe, svojega najboljšega Očeta, največjo in preljubeznivo dobroto, ž njimi razžalil. Trdno sklenem, s Tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne grešiti.“ Amen.

Po izpovedi moli:

O ljubi nebeški Oče! Kako veliko milost si mi zopet izkazal. Odpustil si mi grehe in kazni zavoljo zasluženja Jezusovega. Zopet se smem imenovati Tvoj otrok; zahvaljujem Te za to veliko dobroto. O da bi pač za vselej mogel dober ostati. Pa sem tako omahljiv. Podpiraj me, ljubi Oče, da premagam vse izkušnje ter Ti zvesto služim.

O presveto Srce, ki si zaslužiło odpušćanje grehov, pomagaj mojemu očišćenemu srcu, da Te nikdar več ne užali.

O ljuba Gospa presvetega Srca, bodi varihinja mojega srca!

Sveti angel varih, brani me pred hudim sovražnikom! Amen.

S v e t o O b h a j i l o.

Predobhajilne molitve.

Jezus, moj Bog in Rešenik bo prišel zdaj meni v srce. Prav tisti Jezus, ki je kot ljubeznivo dete ležal v betlehemskih jaslicah, tisti, ki so ga pastirci tako prijazno gledali, tisti, ki so ga sveti trije kralji prav ponižno molili, tisti, ki ga je Marija podala v naročje starčku Simeonu. K meni pride dobri prijatelj, ki je na križu zame umrl, ki je častitljiv vstal iz groba, ki se je veličasten preselil v nebesa na desnico Očetovo. Obišče me On, ki ga molijo angeli, On, pred katerim se

pripogibajo vsa kolena v nebesih, na zemlji in pod zemljo. — Pa zakaj, o Jezus, prideš k meni? Zakaj se hočeš skleniti z menoj? Zato, da me obogatiš s svojimi milostmi. Oh, kako dober si! Veš pa tudi, da sem jaz ubog, grešen človek. O Jezus jaz Tebe nisem vreden. Stori me Ti sam vrednega. Tista ljubezen, ki Te je nagnila, da si postavil sveto Obhajilo, naj Te tudi gane, da mene storiš svetega Obhajila vrednega.

O Marija, ki si nekdam na zemlji pripravljala stanovališče svojemu božjemu Sinu, pripravi še meni srce v vredno bivališče Njemu!

Svetniki božji, ki ste nekdam tako vredno prejeli sv. Obhajilo, in vi nebeški angeli, ki Jezusa tu v tabernaklju molite, prosite zame!

O Jezus! Jaz imam vse za resnico, kar si Ti razodel; verujem tudi, da si Ti v Zakramentu sv. Rešnjega Telesa resnično pričujoč; saj si Ti to sam zatrdil.

O Jezus! Pridružim se svetnikom in angelom ter Te molim v presv. Zakra-

mentu. Priznavam Te za Gospoda, Boga, Stvarnika in Rešenika.

O Jezus! Ti mene tako zelo ljubiš; jaz sem pa Tebe prav velikokrat, in še hudo žalil. Zdaj so mi pa vsi grehi prav srčno žal.

Zavoljo tolike grešnosti nisem vreden, da bi se Tebi bližal. Pa Vate zaupam; reci le besedo in ozdravljena bo moja duša.

Ljubeznivi Zveličar! Tvoje usmiljeno Srce se hoče pridružiti mojemu revnemu srcu, da ga posveti in osreči. Tega trdno pričakujem od Tvoje dobrotности.

O Jezus! Ti si me ljubil do križeve smrti in ljubeče mi celo hočeš biti pri sv. Obhajilu v jed. Zdaj Te bom tudi jaz ljubil. Zate bom živel, Zate umrl.

Pridi, o Jezus, pridi, prilasti si moje srce, celoma naj bo Tvoje. Pridi, naseli se v mojem srcu ter vsekdar kraljuj v njem!

Duša Kristusova, posveti me!

Telo Kristusovo, zveličaj me!

Kri Kristusova, napoji me!

Voda, iz strani Kristusove, operi me!

Trpljenje Kristusovo, potrdi me!
O dobri Jezus, usliši me!
V svoje rane skrij me!
Od Tebe ločiti se, ne pusti me!
Pred hudim sovražnikom brani me!
V smrtni uri pokliči me!
In k sebi priti povabi me!
Da s svetniki Tvojimi hvalim Te!
Na vekov veke vse. Amen.

Poobhajilne molitve.

Nauk.

Prvi poobhajilni trenutki so silno imenitni; saj je v tvojem srcu tisti, ki te je odrešil in te bo enkrat sodil. Kaj vse lahko izprosiš pri Njem. Posebno ti svetujem tole:

1. Ko si prejel Jezusa, se méni samo ž Njim in samo Zanj; ne méni se pa za svet, saj imaš v sebi Stvarnika nebes in zemlje. „Kaj imam v nebesih in kaj ljubim na zemlji razen Tebe.“

2. Z edini se kar najprisrčneje z Jezusom v ljubezni in ponižnem zaupanju. Saj prav zato se ti dá v jed, da sta medsebojno v eno združena: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v Meni in Jaz v njem.“

3. Prosi Jezusa, da te izboljša, da ti srce upodobi po Svojem Srcu, da ti vtisne v srce ponižnost, pohlevnost, čistost in druge čednosti presvetega Srca, da moreš reči z apostolom: „Jaz živim, pa ne jaz, marveč Kristus živi v meni.“

Sveta Terezija pravi, da bi na tak način človeka že eno samo sveto Obhajilo posvetilo. Če pa ne moreš pri enem samem obhajilu svet in popolno Kristusov postati, pa prejemaj sveto Obhajilo večkrat in si izkušaj prilastiti zmir več duha Kristusovega in pa lepih lastnosti presvetega Srca. Moli prav premišljeno: „Duša Kristusova... (str. 192.) Pa pri vsaki vrsti počakaj in iz lastnega srca kaj pristavi. Tu pripomnim, da je prav to, kar se v čutečem lastnem srcu rodi, več vredno, kakor pa najlepše dolge molitve, ki se bero manj čuteče iz kake knjige. Ljubiti, zahvaljevati, prositi... more vsako srce brez knjige. Ko pa prosiš, prosi veliko!

Češčenje.

Preljubi Jezus! Ti si Gospod nebes in zemlje, jaz pa ubogi zemljan; vendar si se ponižal, da si prišel pod mojo revno streho ter si se tako tesno z menoj združil. V sebi Te ponižno molim z vsemi nebeškimi in zemeljskimi stvarmi.

Zahvala.

Kako naj Ti poplačam ta dobrotni obisk? Tudi, če bi mi vse stvari pomagale, bi Te ne mogel dovolj zahvaliti. Vem pa, kaj posebno hočeš v zahvalo.

Posvečenje.

Moje srce hočeš. Ti si ga ustvaril, Ti si ga na križu z lastno Krvjo odkupil. Ti si si ga pri sv. Zakramentih velikokrat prilastil; Tvoja last je torej, in kolikor je še moje, Ti ga zdaj darujem, da bo odslej celoma le Tvoje. Posvečujem Ti dušo in telo, izročam se Ti celega. Amen.

Prošnja.

O Jezus, imam Te sredi svojega srca, moj si! Prišel si pa vame le, da me osrečiš, da mi dobrot podeliš. Hočeš celo, da Ti naštejem, česa potrebujem. Zaupa joče Ti povem, da mi manjka posebno ponižnosti; Ti jo pa imaš v obilici: vse-

mogočni Bog si, pa si se prikazal v jasticah v podobi majhnega kruha v hišico mojega srca. Daj mi nekoliko svoje ponižnosti! Ti si bil trideset let pokoren Mariji in Jožefu; jaz pa le nerad ubogam; pomnoži mi pokorščino! Jaz sem nepotrpežljiv, manjka mi krotkosti; če me obišče le mala težava, že godrnjam; Ti si pa tako voljno in potrpežljivo nosil težki križ na Kalvarijo; daj mi nekoliko od svoje potrpežljivosti. — Ne pripusti, da bi mi kdaj nečiste misli oskrunile dušo, ali da bi nesramežljive želje omadeževale srce, ali da bi mi kako nespodobno dejanje onečastilo telo, ki je Tvoj tempelj, in si ga zdaj iznova posvetil. Večaj mi moči, da premagujem vse izkušnje; zalezovanj hudega sovražnika me obvaruj! Zakleni me v presveto Srce, da Te bom zvesto ljubil do smrti.

Blagoslovi, ljubi Jezus, moje domače, naše duhovnike, prijazne in sovražne, pravične in grešne bližnjike! Posebno Ti priporočam tiste, ki sem dolžan moliti zanje. Usmili se vseh! Tudi verne duše

v vicah naj Tvoje usmiljeno Srce reši in osreči. Amen.

Ponovitev krstne obljube.

(Glej str. 164.)

Molitev za odpustke.

Glej moj ljubeznivi in dobrotljivi Jezus, v Tvoji presveti pričujočnosti poklekнем na tla in Te prosim prav goreče: vtisni globoko v moje srce dejanje vere, upanja in ljubezni! Obudi mi kesanje nad mojimi grehi in trdni sklep, da Te nikoli več ne bom razžalil! Poln ljubezni in sočutja premišlujem Tvoje svete petere rane govoreč v duhu besede, ki jih je zapisal o Tebi, moj Jezus, prerok David: „Roke in noge so mi prebodli; vse kosti so mi prešteli.“ (Ps. 21, 17, 18.)

Vsi verniki, ki se skesano izpovedo in prejmo sveto Obhajilo ter molijo to molitev pred svetim razpelom, zadobe popolni odpustek, če molijo razen tega še v namen svete cerkve. V ta namen

moli šestkrat očenaš, češčena Marija in čast bodi Očetu; po besedah: „Blažen je sad tvojega telesa, Jezus“ — prideni sledeče prošnje:

Da sveto katoliško cerkev povišaš in poveličaš.

Da poglavarja svete katoliške cerkve blagosloviš in ohraniš.

Da sovražnike svete katoliške cerkve ponižaš in izpreobrneš.

Da krščanskim kraljem in ljudstvom mir in pravo edinost dodeliš.

Da krivoverce in nevernike razsvetliš in grešnike izpreobrneš.

Da vsem umrlim pravovernim dušam večni mir dodeliš.

Litanije

presvetega imena Jezusovega.

Gospod, usmili se nas!
Kristus, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!
Jezus, sliši nas!
Jezus, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
Bog Sin, Odrešenik svetá,
Bog Sveti Duh,
Sveta Trojica en sam Bog,
Jezus, Sin živega Boga,
Jezus, odsvit Očeta,
Jezus, žar večne luči,
Jezus, kralj veličastva,
Jezus, solnce pravice,
Jezus, Sin Marije Device,
Jezus ljubeznivi,
Jezus čudoviti,
Jezus, močni Bog,
Jezus, oče prihodnjega veka,
Jezus, angel velikega sklepa,
Jezus najmogočnejši,

usmili se nas!

Jezus najpotrpežljivejši,
Jezus najpokornejši,
Jezus krotki in iz srca ponižni,
Jezus, ljubitelj čistosti,
Jezus, naš ljubitelj,
Jezus, Bog mirú,
Jezus, začetnik življenja,
Jezus, zgled čednosti,
Jezus, goreči ljubitelj duš,
Jezus, naš Bog,
Jezus, naše pribežališče,
Jezus, oče ubogih,
Jezus, zaklad vernih,
Jezus, dobri pastir,
Jezus, prava luč,
Jezus, večna modrost,
Jezus, neskončna dobrota,
Jezus, naša pot in naše življenje,
Jezus, veselje angelov,
Jezus, kralj očakov,
Jezus, voditelj apostolov,
Jezus, učitelj evangelistov,
Jezus, srčnost mučencev,
Jezus, luč spoznavavcev,
Jezus, čistost devic,

usmili se nas!

Jezus, krona vseh svetnikov,
Bodi nam milostljiv, prizanesi nam, o Jezus!
Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus!
Vsega hudega,
Vsega greha,
Svoje jeze,
Skušnjav hudega duha,
Večne smrti,
Zanemarjanja tvojih navdihov,
Po skrivnosti svojega svetega včlo-
večenja,
Po svojem rojstvu,
Po svojem detinstvu,
Po svojem božjem življenju,
Po svojih trudih,
Po svoji smrtni bridkosti in svojem
trpljenju,
Po svojem križu in svoji zapušče-
nosti,
Po svojih bolečinah,
Po svoji smrti in svojem pokopu,
Po svojem vstajenju,
Po svojem vnebohodu,
Po svojih radostih,
Po svojem veličastvu,

reši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe svetá,
prizanesi nam, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe svetá,
usliši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe svetá,
usmili se nas, o Jezus!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

Molímo.

Gospod Jezus Kristus, ki si rekel:
„Prosíte in se vam bo dalo; iščíte in boste
našli; trkajte in se vam bo odprlo“; daj
nam, te prosimo, gorečnost svoje božje
ljubezni, da te bomo s celim srcem, z
besedo in dejanjem ljubili in neprenehoma
hvalili.

Daj nam, Gospod, da vedno v sebi
ohranimo strah in ljubezen do tvojega
svetega imena, ker nikdar ne nehaš vo-
diti teh, ki jih utrdiš v stanovitnosti svoje
ljubezni. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj
do vekomaj. Amen. (Odpustek 300 dni en-
krat na dan.)

Cerkvene molitve o vélikih Gospodovih praznikih.

Rojstvo Gospodovo.

Danes je bil rojen Kristus; danes se je prikazal Zveličar; danes pojó na zemlji angeli in se veselé nadangeli; danes se radujejo pravični, rekoč: Slava Bogu na višavah, aleluja!

V. Razodel je Gospod, aleluja.

O. Naše odrešenje, aleluja.

M o l í m o. Daj prosimo, vsemogočni Bog, da nas reši novo rojstvo tvojega edinorojenega Sina, ki nas drži stara sužnost pod jarmom greha. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Obrezovanje Gospodovo.

O velika skrivnost dediščine: deviško telo je postalo tempelj božji; ni bil omažeževan On, ki se je po njej včlovečil; vsa ljudstva bodo prihajala, rekoč: Slava tebi, Gospod!

V. Razodel je Gospod, aleluja.

O. Naše odrešenje, aleluja.

Molimo. O Bog, ki si po rodovitnem devištvu blažene Marije podelil človeškemu rodu dar večnega zveličanja, daj nam, naj čutimo, da prosi za nas ona, po kateri nam je došla sreča, prejeti začetnika življenja, Gospoda našega, Jezusa Kristusa, tvojega Sina. Amen.

Razglašenje Gospodovo.

Praznujemo sveti dan, ki je s tremi čudeži poveličan: danes je Modre zvezda pripeljala k jaslicam; danes se je voda spremenila v vino na ženitnini; danes se je Kristus dal Janezu v Jordanu krstiti, da bi nas odrešil, aleluja.

V. Kralji iz Tarza in z otokov bodo ponudili daril.

O. Kralji Arabije in Sabe bodo prinesli darov.

Molimo. O Bog, ki si današnji dan po zvezdi vodnici razodel svojega edinorojenega Sina, podeli nam milostno,

da, ki smo te že spoznali po veri, zagledamo lepoto tvojega veličastva v nebesih. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Ime Jezusovo.

Imenuj njegovo ime „Jezus“, zakaj on bo odrešil svoje ljudstvo njegovih grehov, aleluja.

V. Ime Gospodovo bodi češčeno, aleluja.

Molimo. O Bog, ki si svojega edino-rojenega Sina odločil za Odrešenika človeškega rodú in zapovedal dati mu ime Jezus, daj milostno, da bomo njegovo obličje gledali in uživali v nebesih, čigar sveto ime častimo na zemlji. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sveta družina.

Pouči nas, Gospod, z zgledi svoje družine in vodi naše (stopinje) noge na pot mirú.

V. Storil bom, da bodo vsi tvoji otroci poučeni od Gospoda.

O. In dal bom obilno usmiljenje tvojim sinovom.

Molím o. Gospod Jezus Kristus, ki si posvetil domače življenje z neizrekljivimi čednostmi, ko si bil pokoren Mariji in Jožefu, daj nam po njuni pomoči, da se bomo poročili ob zgledih tvoje svete družine ter dospeli v njeno večno družbo. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Vstajenje Gospodovo.

To je dan, ki ga je naredil Gospod. Radujmo in veselimo se v njem.

Molím o. O Bog, ki si današnji dan po svojem edinorojenem Sinu premagal smrt in nam odklenil vrata večnega življenja, naše sklepe, ki jih navdihuješ, s svojo milostjo, tudi spremljaj s svojo pomočjo. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Vnebohod Gospodov.

O kralj veličastva, Gospod moči, ki si se danes zmagoslavno vzdignil nad vse

nebeške višave, ne zapusti nas sirot, temveč pošlji nam od Očeta obljubljenega Duha resnice, aleluja.

V. Gospod v nebesih, aleluja.

O. Si je pripravil sedež, aleluja.

M o l í m o. Prosimo, vsemogočni Bog, daj nam, ki verujemo, da je tvoj edino-rojeni Sin, naš Odrešenik, današnji dan šel v nebesa, da bi tudi mi s svojim duhom prebivali v nebesih. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Binkošti.

Danes je dopolnjenih petdeset dni, aleluja; danes se je Sveti Duh v ognju prikazal apostolom in jim je dal svoje darove; poslal jih je po vsem svetu oznanjat in pričevat: Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, aleluja.

V. Oznanjali so apostoli v raznih jezikih, aleluja.

O. Velika dela božja, aleluja.

M o l í m o. O Bog, ki si današnji dan srca vernih učil po razsvetljenju Svetega

Duha, daj, da bomo v istem Duhu spoznali, kaj je prav, in se vedno veselili njegove tolažbe. Amen.

Presveto Rešnje Telo.

O sveta večerja, v kateri se prejme Kristus, obhaja spomin njegovega trpljenja, napolni duša z milostjo in nam podeli zastava prihodnje slave.

V. Kruh iz nebes si jim podelil, aleluja.

O. Ki ima vso sladkost v sebi, aleluja.

Molím o. O Bog, ki si nam v čudežnem zakramentu zapustil spomin svojega trpljenja, daj nam, te prosimo, tako častiti svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi, da bomo vedno v sebi čutili sad tvojega odrešenja. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj.

Odg. Amen.

Obletnica posvečenja vseh cerkvá.

O kako strašen je ta kraj; resnično, tu ni nič drugega kakor hiša božja in vrata nebeška.

V. Tvoji hiši, o Gospod, se spodobi svetost.

O. Vse dni na veke.

Molím o. O Bog, ki nam vsako leto obnavljaš dan posvečenja te božje hiše in nam daješ, da zdravi obhajamo vedno svete skrivnosti; usliši prošnje svojega ljudstva in podeli, da bo vse dosegel in se razveselil, kdorkoli pride na ta sveti kraj prosit dobrot. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev za vse potrebe.

Molím o. Vsemogočni večni Bog, nebeški Oče, poglej z očmi svoje neskončne milosti naše bridkosti, nadloge in težave. Usmili se vseh vernih kristjanov, za katere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal in tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odvrni, milostljivi Oče, zaslužene šibe, sedanje in prihodnje ne-

varnosti, pogubne upore, vojsko, draginjo, bolezni in žalostne hude čase.

Vsemogočni večni Bog, usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga v svojem usmiljenju po poti večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo želel in z vso močjo izvrševal, kar je tebi ljubo.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih, glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga postavil za pastirja naši škofiji; podéli mu, da bo tistim, čez katere je postavljen, koristil z besedo in dejanjem in tako s čredo, ki mu je izročena, dosegel večno življenje.

O Bog, varih vseh kraljestev, podeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se premaga sovražnik, da bo, ki je po tvoj volji postal cesar, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in potrdi v vsem dobrem duhovske in deželske gosposke in oblasti, da bodo pospeševali vse to, kar more pripomoči k tvoji božji časti, k

našemu zveličanju, k miru in sreči vsega krščanstva.

Prosimo tudi, kakor ti hočeš, da moramo prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in uboge kristjane, za žive in mrtve.

Podeli nam, o Bog mirú, pravo edinost v veri brez razdora in ločitve. Obrni naša srca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Užgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsej pravičnosti, da ti bomo kot tvoji pokorni otroci v življenju in smrti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod, bodi vedno priporočeno vse naše dejanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smrt. Daj nam tvojo milost tukaj uživati in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselju in zveličanju hvalili in molili. To nam podeli, Gospod, nebeški Oče, po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, našem Gospodu in Odre-

šeniku, ki s teboj živi in kraljuje v ediniosti Svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vedno pri nas.
O. Amen.

Oče naš . . . Češčena Marija . . . (trikrat.) Čast bodi Očetu.

Litanije

presvetega Srca Jezusovega.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik svetá,

Bog Sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Srce Jezusa, Sinú večnega Očeta,

Srce Jezusovo, v Materi Devici od

Svetega Duha upodobljeno,

Srce Jezusovo, z Besedo božjo v

osebi zedinjeno,

Srce Jezusovo, neskončno veli-

častno,

Srce Jezusovo, sveti tempelj božji,

Srce Jezusovo, šotor Najvišjega,

Srce Jezusovo, hiša božja in vrata

nebeška,

Srce Jezusovo, žareče ognjišče lju-

bezni,

usmili se nas!

Srce Jezusovo, posoda pravice in
ljubezni,
Srce Jezusovo, dobrote in ljubezni
polno,
Srce Jezusovo, globočina vseh čed-
nosti,
Srce Jezusovo, vse hvale vredno,
Srce Jezusovo, kralj in središče
vseh src,
Srce Jezusovo, v katerem so vsi
zakladi modrosti in vednosti,
Srce Jezusovo, v katerem biva vsa
polnost božanstva,
Srce Jezusovo, nad katerim ima
Oče posebno veselje,
Srce Jezusovo, iz čigar polnosti smo
vsi prejeli,
Srce Jezusovo, hrepenenje večnih
višav,
Srce Jezusovo, potrpežljivo in ne-
skončno usmiljeno,
Srce Jezusovo, bogato za vse, ki
te kličejo,
Srce Jezusovo, vir življenja in sve-
tosti,

usmili se nas!

Srce Jezusovo, sprava za naše grehe,
Srce Jezusovo, z zasramovanjem
nasičeno,

Srce Jezusovo, zavoljo naših hudobij potrto,

Srce Jezusovo, do smrti pokorno,

Srce Jezusovo, s sulico prebodeno,

Srce Jezusovo, vir vse tolažbe,

Srce Jezusovo, naše življenje in
vstajenje,

Srce Jezusovo, naš mir in naša
sprava,

Srce Jezusovo, daritev za grešnike,

Srce Jezusovo, zveličanje v tebe
upajočih,

Srce Jezusovo, upanje v tebi umirajočih,

Srce Jezusovo, sladkost vseh svetnikov,

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas, o Gospod!

usmili se nas!

V. Jezus krotki in iz Srca ponižni.
O. Upodobi naše srce po svojem
Srcu.

Molímo.

Vsemogočni večni Bog, ozri se na
Srce svojega preljubega Sina in na nje-
govo češčenje in zadostovanje, ki ti ga
opravlja v imenu grešnikov, in po njem
potolažen odpusti njim, ki prosijo tvo-
jega usmiljenja, v imenu istega tvojega
Sina Jezusa Kristusa, ki s teboj živi in
kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog
od vekomaj do vekomaj. Amen. (Odpustek
300 dni.)

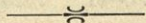
Posvetitev presvetemu Srcu Jezusovemu.

Presladki Jezus, Zveličar človeškega
rodu, ozri se na nas, ki v globoki po-
nižnosti klečimo pred tvojim oltarjem.
Tvoji smo, tvoji hočemo biti. Da bi pa
mogli biti s teboj trdneje sklenjeni, glej,
zato se danes vsak izmed nas radovoljno
posvetí tvojemu presvetemu Srcu.

Tebe mnogi niso nikdar poznali in mnogi so tvoje zapovedi zaničevali ter te zavrgli. Usmili se obojih, dobrotljivi Jezus, in potegni vse k tvojemu svetemu Srcu. Kralj bodi, Gospod, ne samo vernih, ki niso nikdar odpadli od tebe, temveč tudi izgubljenih sinov, ki so te zapustili; daj, naj se skoraj vrnejo v Očetovo hišo, da ne poginejo od uboštva in lakote. Kralj bodi tistih, ki jih slepi verska zmota ali loči razkol, in pokliči jih nazaj v zavetje resnice in k edinosti vere, da bo kmalu en hlev in en pastir. Kralj bodi tudi vseh tistih, ki živé v stari zmoti poganstva; reši jih iz teme in privedi jih k luči v božje kraljestvo.

Daj, Gospod, svoji Cerkvi varno in blagonosno prostost; daj vsem narodom red in mir; daj, da se bo od kraja do kraja zemlje razlegal en glas: Bodi hvala Božjemu Srcu, ki nas je rešilo, njemu čast in slava vekomaj! Amen.

Oče naš . . . Češčena Marija . . . (trikrat). Čast bodi Očetu.

Lavretanske litanije Matere Božje.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik svetá,		
Bog Sveti Duh,		
Sveta Trojica, en sam Bog,		

Sveta Marija,	}	prosi za nas!
Sveta Mati božja,		
Sveta devic Devica,		
Mati Kristusova,		
Mati milosti božje,		
Mati prečista,		
Mati brezmadežna,		
Mati nedolžna,		
Mati deviška,		
Mati ljubezniva,		
Mati čudovita,		
Mati dobrega svéta,		

Mati Stvarnikova,
Mati Odrešenikova,
Devica najmodrejša,
Devica častitljiva,
Devica hvalevredna,
Devica mogočna,
Devica milostljiva,
Devica verna,
Podoba pravice,
Sedež modrosti,
Začetek našega veselja,
Posoda duhovna,
Posoda časti vredna,
Posoda vse svetosti,
Roža skrivnostna,
Stolp Davidov,
Stolp slonokosteni,
Hiša zlata,
Skrinja zaveze,
Vrata nebeška,
Zgodnja danica,
Zdravje bolnikov,
Pribežališče grešnikov,
Tolažnica žalostnih,
Pomoč kristjanov,

prosi za nas!

Kraljica angelov,	}	prosi za nas !
Kraljica očakov,		
Kraljica prerokov,		
Kraljica apostolov,		
Kraljica mučencev,		
Kraljica spoznavavcev,		
Kraljica devic,		
Kraljica vseh svetnikov,		
Kraljica brez madeža iz- virnega greha spočeta,		
Kraljica presvetega rož- nega venca,		

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

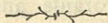
Oče naš . . . Češčena Marija . . . itd.

V. Prosi za nas, sveta božja porod-
nica.

O. Da postanemo vredni obljub Kri-
stusovih.

M o l í m o .

Podeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da se bomo vedno veselili zdravja na duši in na telesu, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device rešeni sedanje žalosti in deležni večnega veselja. Po Kristusu, Gospodu našem Amen. (Odpustek 300 dni vsakikrat.)

Cerkvene antifone in prošnje k Materi Božji.

A. Od prve adventne nedelje do božiča.

Premila Mati Zveličarjeva, ki si in ostaneš vrata nebeška in morska zvezda, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega Stvarnika čudežno rodila; ti, Devica prej in slej, ko si iz Gabrielovih ust prejela oznanenje: usmili se grešnikov!

V. Angel Gospodov je oznanil Mariji.
O. In spočela je od Svetega Duha.
M o l í m o. Milost svojo, prosimo te,
Gospod, v naša srca vlij, da, ki smo
po angelovem oznanjenju spoznali včlo-
večenje Kristusa tvojega Sina, po nje-
govem trpljenju in križu dosežemo ča-
stitljivo vstajenje. Po istem Kristusu, Go-
spodu našem. Amen.

Namesto zgoranje antifone se moli na
p r a z n i k

brezmadežnega spočetja:

Danes je pognala mladika iz korenine
Jesejeve; danes je bila brez vsakega ma-
deža spočeta Marija; danes je ona stari
kači strla glavo. Aleluja.

V. Brezmadežno spočetje je danes svete
Marije Device.

O. Ki je z deviško nogo kači glavo
strla.

M o l í m o. O Bog, ki si po brezma-
dežnem spočetju Device pripravil vredno
bivališče svojemu Sinu, prosimo te, ki
si jo zavoljo smrti istega svojega Sina

obvaroval vsakega madeža, daj, da po njeni priprošnji čisti pridemo k tebi. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

B. Od božiča do svečnice.

Premila Mati . . . (kakor zgoraj).

V. Po porodu si Devica ostala čista.

O. Prosi za nas, sveta božja porodnica.

M o l í m o. O Bog, ki si po rodovitnem devištvu blažene Marije podelil človeškemu ródu dar večnega zveličanja, daj nam, naj čutimo, da prosi za nas ona, po kateri nam je došla sreča, prejeti začetnika življenja, Gospoda našega Jezusa Kristusa, tvojega Sina. Amen.

Svečnica.

Namestu zgoranje molitve se moli:

Danes je blažena Devica Marija v templju darovala dete Jezusa in Simeon ga je poln Svetega Duha vzel v svoje naročje ter je hvalil Boga na veke.

V. Odgovor je prejel Simeon od Svetega Duha.

O. Da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Maziljenca Gospodovega.

M o l í m o. Vsemogočni večni Bog, ponižno prosimo tvoje veličastvo: daj, da se bomo, kakor je bil tvoj edino-rojeni Sin današnji dan kot človek v templju darovan, tudi mi z očiščenimi srci tebi darovali. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

C. Od svečnice do velikega četrтка.

Bodi češčena, nebes kraljica;
Češčena, angelov gospa;
Češčena, korenina; češčena, vrata,
Iz katerih je svetu luč prisijala.
Veseli se, Devica častitljiva,
Nad vse krasna!
Bodi pozdravljena, o prelepa,
In prosi za nas Kristusa!

V. Daj, naj te hvalim, o sveta Devica.

O. Daj mi pomoč zoper sovražnike tvoje.

Molím o. Podeli milostljivi Bog, pomoč naši slabosti, da, ki obhajamo spomin svete božje porodnice, s pomočjo njenih prošenj vstanemo od svojih grehov. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oznanjenje Marijino.

Namestu zgoranje molitve se moli:

Angel Gabriel je oznanil Mariji, rekoč: Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti med ženami!

V. Zdrava, Marija.

O. Milosti polna.

Molím o. O Bog, ki si hotel, da se je po angelovem oznanjenju včlovečila tvoja Beseda iz telesa Device Marije, daj nam, ponižno te prosimo, da nas bo ona, o kateri verujemo, da je resnično božja Mati, pri tebi podpirala s svojo priprošnjo. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

D. Od velike sobote do prve pobinkošne nedelje.

Raduj se, kraljica nebeška, aleluja.
Zakaj On, ki si ga bila vredna nositi,
aleluja.

Je vstal, kakor je rekel, aleluja.

Prosi za nas Boga, aleluja.

V. Veseli in raduj se, Devica Marija,
aleluja.

O. Ker je Gospod res vstal, aleluja.

Molimo. O Bog, ki si po vstajenju svojega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, svet razveselil; daj, prosimo, da po njegovi Materi Devici Mariji dosežemo veselje večnega življenja. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

E. Od prve pobinkošne nedelje do adventa.

Češčena bodi, kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci: k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni torej,

naša besédnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blagoslovljeni sad tvojega telesa. O milostljiva, dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molím o. Vsemogočni večni Bog, ki si dušo in telo častite Device in Matere Marije, da bi vredno bivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo Svetega Duha pripravil; daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zla in večne smrti rešeni. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

O praznikih se zgoranja antifona z molitvijo lahko izpusti ter moli cerkvena molitev za dotične praznike.

Vnebovzetje Marijino.

Danes je Marija Devica šla v nebesa; veselite se, zakaj s Kristusom kraljuje na veke.

V. Povišana je sveta božja porodnica.
O. Nad angelske zbore v nebeško kraljestvo.

Molím o. Odpusti grehe svojim služabnikom, prosimo, Gospod; da bomo, ki ti ne moremo dopasti s svojimi deli, rešeni po priprošnji Matere tvojega Sina, našega Gospoda, ki s teboj živi in kraljuje od vekomaj do vekomaj Amen.

Rojstvo Marijino.

Tvoje rojstvo, božja Mati Devica, je oznanilo veselje celemu svetu; zakaj iz tebe je izšlo solnce pravice, Kristus naš Bog, ki je uničil prokletstvo in dal blagoslov; in zmagal smrt ter nam podaril večno življenje.

V. Rojstvo je danes svete Marije Device.

O. Katere slavno življenje je v čast vsej Cerkvi,

Molím o. Svojim služabnikom, prosimo, Gospod, podeli dar nebeške milosti, da, ki nam je rojstvo blažene Device

postalo začetek rešenja, nam tudi slovesni spomin njenega rojstva donese rast miru. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Ime Marijino.

Blagrovali me bodo vsi rodovi, ker se je Bog ozrl na nizko deklo.

V. Daj, naj te hvalim, o sveta Devica.

O. Daj mi moč zoper sovražnike tvoje.

M o l í m o. Daj, prosimo, vsemogočni Bog, da bodo tvoji verni, ki se radujejo imena in varstva presvete Device Marije, po njeni milostni priprošnji rešeni vseh nadlog na zemlji in da bodo zaslužili, priti v večno veselje v nebesih. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

„Pod tvojo pomoč.“

(Naj se moli vselej.)

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častitljiva in blažena

Devica, naša gospa, naša srednica, naša besédnica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o. Častita priprošnja blažene in vedno slavne Device Marije naj nas brani, prosimo, Gospod, in naj nas dovede v večno življenje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev k svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri služabnik, ki ga je Gospod postavil črez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l í m o. Naj nam pomaga, prosimo te, Gospod, zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije, da nam bo podeljeno po njegovih prošnjah, česar naša

slabost ne more doseči. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev za vse potrebe.

Ponižno te prosimo, Gospod, razveži milostno naših grehov vezi, in po prošnjah svoje izvoljene Matere, ljube Device Marije, in vseh svojih svetnikov ohrani nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše družine v vsej svetosti. Očisti grehov in hudobe vse naše sorodnike in prijatelje in napolni jih z lepimi čednostmi. Podeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino. Skaži milost našim prijateljem in neprijateljem. Obváruij to duhovnijo z vsemi, ki v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji in podeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu mir in pokoj.

Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., vso našo du-

hovsko in deželsko gosposko in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega hudega. In tvoj blagoslov pridi iz nebes na nas in ostani vedno pri nas. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

V. Božja pomoč ostani vedno pri nas.
O. Amen.

Oče naš . . . Češčena Marija . . . (trikrat). Čast bodi Očetu . . .

Pri rožnivenški pobožnosti v oktobru

se po lavretanskih litanijah moli namesto molitve „k svetemu Jožefu“ in „za vse potrebe“ samo naslednja molitev:

K tebi, o sveti Jožef, pribežimo v svojih stiskah, in ko smo na pomoč poklicali tvojo presveto nevesto, prosimo zaupljivo tudi tvojega varstva. Pri ljubezni, ki te je vezala z brezmadežno Devico, božjo Materjo, in pri očetovski ljubezni, s katero si objemal dete Jezusa, te ponižno prosimo, ozri se milostno na dediščino, ki jo je pridobil

Jezus s svojo krvjo, in pomagaj nam v naših potrebah s svojo močjo in priprošnjo.

Varuj, o preskrbni varih svete Družine, izvoljeno ljudstvo Jezusa Kristusa; odvrni od nas, ljubeznipolni Oče, vsako kugo zmot in greha. Podpiraj nas milostno iz nebes, naš premogočni varih, v tem boju zoper moči teme, in kakor si nekdanj otel dete Jezusa iz smrtne nevarnosti, tako brani zdaj božjo Cerkev sovražnega zalezovanja in vsakega nasprotovanja. Varuj nas vsekdar, da bomo po tvojem zgledu in s tvojo pomočjo mogli sveto živeti, srečno umreti in doseči večno zveličanje v nebesih. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... (trikrat). Čast bodi Očetu.

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Oče nebeški, vsemogočni

Bog,

Sin, vsega sveta rešnji Bog,

Sveti Duh, resnični Bog,

Sveta Trojica, en sam Bog,

} usmili se
nas!

Sveta Marija,

Sveta Mati božja,

Sveta devic Devica,

Sveti Mihael,

Sveti Gabriel,

Sveti Rafael,

} prosi za nas!

Vsi sveti angeli in nadangeli,

Vse svete vrste zveličanih

duhov,

} prosite
za nas!

Sveti Janez Krstnik,

Sveti Jožef,

} prosi za nas!

Vsi sveti očaki in preroki prosite za nas!

Sveti Peter,
Sveti Pavel,
Sveti Andrej,
Sveti Jakob,
Sveti Janez,
Sveti Tomaž,
Sveti Jakob,
Sveti Filip,
Sveti Jernej,
Sveti Matej,
Sveti Simon,
Sveti Tadej,
Sveti Matija,
Sveti Barnaba,
Sveti Luka,
Sveti Marko,

} prosi za
nas !

Vsi sveti apostoli in evan-
gelisti,

Vsi sveti učenci Gospodovi,
Vsi sveti nedolžni otroci,

} prosite
za nas !

Sveti Štefan,
Sveti Lavrencij,
Sveti Vincencij,

} prosi za
nas !

Sveta Fabijan in Sebastijan, prosita za nas !

Sveta Janez in Pavel,	}	prosita za nas!
Sveta Kozma in Damijan,		
Sveta Gervazij in Protazij,		

Vsi sveti mučenci, prosite za nas!

Sveti Silvester,	}	prosi za nas!
Sveti Gregorij,		
Sveti Ambrozij,		
Sveti Avguštin,		
Sveti Hieronim,		
Sveti Martin,		
Sveti Nikolaj,		

Vsi sveti škofje in spoznavavci, prosite
za nas!

Vsi sveti učeniki, prosite za nas!

Sveti Anton,	}	prosi za nas!
Sveti Benedikt,		
Sveti Bernard,		
Sveti Dominik,		
Sveti Frančišek,		

Vsi sveti mašniki in leviti, prosite za nas!

Vsi sveti menihi in puščavniki, prosite
za nas!

Sveta Marija Magdalena, prosi za nas!

Sveta Agata, prosi za nas!

Sveta Lucija,
Sveta Neža,
Sveta Cecilija,
Sveta Katarina,
Sveta Anastazija,

} prosi za
nas!

Vse svete device in vdove, prosite za
nas!

Vsi svetniki in svetnice božje, prosite
za nas!

Bodi nam milostljiv, prizanesi nam, o
Gospod!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega,
Vsega greha,
Svoje jeze,
Nagle in neprevidene smrti,
Skušnjav hudega duha,
Jeze, sovraštva in vse hude
volje,
Duha nečistosti,
Treska in hudega vremena,
Šibe potresa,
Kuge, lakote in vojske,
Večne smrti,

} reši nas, o Gospod!

Po skrivnosti svojega sve-
tega včlovečenja,
Po svojem prihodu,
Po svojem rojstvu,
Po svojem krstu in svetem
postu,
Po svojem križu in trpljenju,
Po svoji smrti in svojem po-
kopu,
Po svojem svetem vstajenju,
Po svojem čudežnem vnebo-
hodu,
Po prihodu tolažnika Svetega
Duha,
Na dan sodbe,
Mi grešniki,
Prizanesi nam,
Odpusti nam,
Pripelji nas k pravi pokori,
Vladaj in ohrani svojo sveto
Cerkev,
Ohrani apostolskega pastirja
in vse cerkvene stanove v
svoji sveti veri,
Ponižaj sovražnike sv. Cerkve,

reši nas, o Gospod!

prosimo te, sliši nas!

Varuj našega cesarja,
Daj krščanskim kraljem in
oblastnikom mir in pravo
soglasje,

Daj vsemu krščanskemu ljud-
stvu mir in edinost,

Potrdi in ohrani nas vse v
svoji sveti službi,

Povzdigni naše misli k ne-
beškim željam,

Povrni vsem našim dobrot-
nikom z večnimi darovi,

Reši duše naše in naših bra-
tov, sorodnikov in dobrot-
nikov večnega pogubljenja,

Daj in ohrani sad zemlje,

Daj vsem vernim dušam večni
pokoje,

Usliši nas,

Sin božji,

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
prizanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
ušliši nas, o Gospod!

prosimo te, sliši nas!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . (dalje tiho).

V. In ne vpelji nas v skušnjava.

O. Temveč reši nas hudega.

Psalm 69.

O Bog, pridi mi na pomoč; * Gospod hiti mi pomagat.

Osramočeni naj bodo in naj se sramujejo, * kateri mi strežejo po življenju.

Zavrnejo naj se in sram jih bodi, * kateri mi hudo želé.

Zavrnejo naj se hitro osramočeni, * kateri se mi posmehujejo.

Radujejo in veselé naj se pa v tebi vsi, kateri te iščejo; * in kateri ljubijo tvoje odrešenje naj vedno govore: Hvaljen bodi, Gospod!

Jaz pa sem ubožec in siromak, * Bog, pomagaj mi.

Moj pomočnik in moj Odrešenik si ti, * Gospod, nikar se ne mudi!

Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu; * kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

V. Pomagaj svojim služabnikom.

O. Ki v te zaupajo, moj Bog.

V. Bodi nam, Gospod, močen stolp.

O. Pred sovražnikom.

V. Nič naj ne opravi sovražnik pri nas.

O. In sin krivice naj se ne loti nam škodovati.

V. Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehih.

O. In ne povračuj nam po naših hudobijah.

V. Molimo za našega papeža I.

O. Ohrani ga, Gospod, poživljaj in osrečuj ga na zemlji, in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov.

V. Molimo za našega škofa I.

O. Gospod, ohrani in varuj ga vsega hudega.

V. Molimo za našega cesarja I.

O. Ohrani, Gospod, našega cesarja in usliši nas ta dan, ko kličemo k tebi.

V. Molimo za svoje dobrotnike.

O. Povrni milostno, Gospod, vsem, ki nam zavoljo tvojega imena kaj dobrega storé, z večnim življenjem.

V. Molimo za verne mrtve.

O. Gospod, daj jim večni pokoj in večna luč naj jim sveti.

V. Naj počivajo v miru.

O. Amen.

V. Molimo za svoje brate, katerih ni tukaj.

O. Pomagaj svojim služabnikom, ki v te zaupajo, moj Bog.

V. Pošlji jim, Gospod, pomoč iz svetišča.

O. In varuj jih s Sijona.

V. Gospod, usliši moje molitev.

O. In moje klicanje naj pride k tebi.

M o l í m o .

O Bog, ki ti je lastno, da vedno usmiljenje skazuješ in prizanašaš, usliši

naše prošnje; naj nas in vse tvoje služabnike, katere vklepajo grehov vezi, odveže tvoje dobrotno usmiljenje.

Usliši, prosimo, Gospod, naše ponižne prošnje in odpusti nam grehe, ki se ti jih obtožimo, da nam z odpuščanjem vred dobrotljivo mir podeliš.

Skaži nam milostljivo, Gospod, neizrekljivo svoje usmiljenje, da nas vseh grehov odvežeš in rešiš kazni, ki jih za svoje grehe zaslužimo.

O Bog, ki te greh razžali in pokora potolaži, ozri se milostno na molitve svojega ljudstva, ki te ponižno prosi; in odvrni šibe svoje jeze, ki jih za svoje grehe zaslužimo.

Vsemogočni večni Bog, usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga v svojem usmiljenju po poti večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo želel in z vso močjo izvrševal, kar je tebi ljubo.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih, glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga postavil za pastirja naši škofiji; podeli mu, da bo

tistim, črez katere je postavljen, koristil z besedo in dejanjem in tako s čredo, ki mu je izročena, dosegel večno življenje.

Prosimo, vseмогоčni Bog, naj tvoj služabnik, naš cesar I., ki je po tvojem usmiljenju sprejel cesarsko vladarstvo, tudi raste v vseh čednostih, da bo z njimi lepo ozaljšan, mogel pregreh se varovati, sovražnike zmagovati in v milosti priti k tebi, ki si pot, resnica in življenje.

O Bog, ki od tebe izhajajo svete želje, dobre misli in pravična dela, daj svojim služabnikom tak mir, ki ga svet ne more dati, da bodo naša srca tvojim zapovedim vdana in da bodo časi s tvojo pomočjo varni in mirni.

Užgi, o Gospod, z ognjem Svetega Duha naša srca, da ti bomo s čistim telesom služili in s čistim srcem dopadli.

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, podeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpuščenje vseh grehov, da s pobožnimi prošnjami dosežejo usmiljenje, ki so ga vedno želeli.

Začni, prosimo, Gospod, naša dejanja s svojim navdihovanjem in spremeljaj jih s svojo pomočjo, da se vse naše molitve in vsa naša dela vselej po tebi začnó in po tebi začeta končajo.

Vsemogočni večni Bog, ki gospoduješ nad živimi in mrtvimi in se usmiliš vseh, o katerih veš, da bodo tvoji po veri in dobrih delih, ponižno te prosimo, naj vsi, za katere smo se namenili moliti, ki še živé ali pa so se že ločili s svetá, po prošnjah vseh tvojih svetnikov iz usmiljenja tvoje dobrote dosežejo odpuščanje vseh svojih grehov. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Gospod z vami.

O. In s tvojim duhom.

V. Vsemogočni in usmiljeni Bog naj nas usliši.

O. Amen.

V. In duše vernih naj po milosti božji počivajo v miru.

O. Amen.

Cerkvene molitve o zapovedanih praznikih svečnikov.

Sveti Štefan.

Štefan poln milosti in moči je delal velika znamenja med ljudstvom.

V. S slavo in častjo si ga ovenčal, Gospod.

O. In postavil si ga nad dela svojih rok.

Molimo. Daj nam, prosimo, Gospod, posnemati, kar obhajamo, da se bomo učili ljubiti tudi sovražnike, ker častimo onega, ki je tudi za preganjavce prosil Gospoda našega, Jezusa Kristusa, tvojega Sina, ki s teboj živi in kraljuje od vekomaj do vekomaj. Amen.

Sveti Jožef.

Glejte zvesti in modri služabnik, ki ga je Gospod postavil nad svojo družino.

V. Slava in bogastvo je v njegovi hiši.

O. In njegova pravica ostane vekomaj.

Molimo. Naj nam pomaga, prosimo te, Gospod, zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije, da nam bo podeljeno po njegovih prošnjah, česar naša slabost ne more doseči. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Sveti Peter in Pavel.

Danes je Simon Peter stopil na les križa, aleluja; danes je ključar nebeškega kraljestva radosten hitel h Kristusu; danes je apostol Pavel, luč vseh narodov, nagnil glávo in bil za Kristusovo ime z mučeništvom ovenčan, aleluja.

V. Oznanjali so dela božja.

O. In razumeli so njegova dejanja.

Molimo. O Bog, ki si današnji dan posvetil z mučeništvom svojih apostolov Petra in Pavla; daj svoji Cerkvi, da bo v vsem poslušala zapoved onih, po katerih je sprejela začetek svete vere. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Vsi svetniki.

O kako veličastno je kraljestvo, v katerem se s Kristusom radujejo vsi svetniki! Ogrnjeni v bela oblačila gredó za jagnjetom, kamorkoli gre.

V. Radovali se bodo svetniki v slavi.

O. In veselili se bodo v svojih bivališčih.

Molím o. Vsemogočni večni Bog, ki nam daješ zasluge vseh tvojih svetnikov častiti na en praznik, prosimo te, ko si nam število priprošnjikov toliko pomnožil, podeli nam zaželjeno bogastvo svojega usmiljenja. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oče naš . . . Češčena Marija . . . (trikrat.) Čast bodi Očetu.

Opomba o blagoslovu.

Kadar se sveti blagoslov podeli po rimskem obredu, se slovenska molitev k presvetemu Rešnjemu Telesu opusti. Kadar pa se moli, je njeno mesto pred blagoslovom, torej po sklenjenih molitvah litanij.

P e s m i

k presvetemu Rešnjemu Telesu.

1. „Častimo te“ in „Sveto“.

(Pred blagoslovom.)

Častimo te, kruh živi angelski,
Ti pravi človek vkup in večni Bog
nebeški.

Sveto, sveto, sveto,
Sveto, vedno sveto
Jezusovo je telo
V zakramentu moljeno.

(Po blagoslovu.)

Nikdar nas ne zapusti,
O Jezus vse sladkosti,
Zlasti pa poslednji čas
Bodi, Jezus, ti pri nas.

2. „O zveličavna hostija.“

(O salutaris.)

O zveličavna hostija,
Ki nam odpiraš sveti raj,

Glej, sila stiska nas strašná,
Pomagaj nam in nas krepčaj.

3. „V zakramentu.“

(Tantum ergo.)

V zakramentu vse sladkosti
Počastimo Jezusa,
V novi daje nam skrivnosti
Rajski kruh zveličanja;
V naših čutov pa slabosti
Trdna vera nas krepča.

* * *

Čast in slava razodeva,
Naj se Očetu večnemu!
Čast in slava naj odmeva
Sinu njega ljubemu;
Čast enaka naj se peva
Vedno Duhu Svetemu.

Molitev pred blagoslovom.

V. Kruh iz nebes si jim podelil. (Aleluja.)

O. Ki ima vso sadkost v sebi. (Aleluja.)

Molimo. O Bog, ki si nam v čudežnem zakramentu zapustil spomin svojega trpljenja, daj nam, te prosimo, tako častiti svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi, da bomo vedno v sebi čutili sad tvojega odrešenja. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

Hvalite Gospoda.

(Prevod za koralno melodijo „Laudate Dominum.)

Hvalite Gospoda slehrna ljudstva, *
hvalite ga zemlje narodi!

Zakaj utrjena je med nami milost njegova, * in božja resnica ostane vekomaj.

Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, * kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

Zahvalna himna.

(Te Deum.)

Tebe Boga hvalimo, * tebe Gospoda
poveličujemo.

Tebe večnega Očeta * časti vsa zemlja.

Tebi vsi angeli, * tebi nebesa in vse
oblasti,

Tebi kerubi in serafi * neprenehoma
prepevajo:

Svet, * svet, * svet si, o Gospod,
Bog vojnih čet!

Polna so nebesa in zemlja * veli-
častva tvoje slave.

Tebe apostolov * preslavni zbor,

Tebe prerokov * glasovita četa,

Tebe mučencev * sijajna vojska,

Tebe po širni zemlji * slavi sveta

Cerkev:

Očeta * neskončnega veličastva,

Tvojega častitega Sina, * pravega in
edinega,

In Svetega Duha, * tolažnika,

Ti Kristus, * kralj veličastva,

Ti si Očetov * večni Sin;

Ti se nisi branil naročja Device, *
da si odrešil človeka.

Ti si premagal želo smrti * in vernim
odprl vrata nebeška.

Ti sediš na božji desnici * v slavi
Očetovi.

Ti boš prišel kot sodnik, * to veru-
jemo.

Tebe torej prosimo, pridi na pomoč
svojim služabnikom, * ki si jih odkupil z
drago krvjo.

Daj, da bomo v večni slavi * prišteti
k tvojim svetnikom.

Odreši svoje ljudstvo, Gospod, * in
blagoslovi svojo lastnino.

Vladaj jih * in povelčaj jih na veke.

Vse dni * tebe slavimo;

In hvalimo tvoje ime vekomaj * in
od vekomaj do vekomaj.

Varuj, Gospod, * nas greha ta dan.

Usmili se nas, Gospod, * usmili se nas!

Skaži nam svoje usmiljenje, Gospod,
* kakor upamo v tebe.

V tebe, Gospod, zaupam, * vekomaj
ne bom osramočen. Amen.

V. Slavimo Očeta in Sina s Svetim Duhom.

O. Hvalimo in povišujmo ga vekomaj.

V. Slavljen bodi, Gospod Bog, na nebu.

O. In hvalevreden in častit in poviševan vekomaj.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje klicanje naj pride k tebi.

V. Gospod z vami.

O. In s tvojim Duhom.

Molimo. O Bog, čigar usmiljenju ni števila in čigar bogastvo dobrotljivosti je neskončno, zahvalimo se tvojemu premilostljivemu veličastvu za podeljene darove; in tvoje milosti vedno prosimo, ne zapusti prosivcev, ki jim podeljuješ, česar želé, temveč pripravi jih za večno plačilo. Po Kristusu, Gospodu našem.

O. Amen.

V. Božja pomoč ostani vedno pri nas.

O. Amen.

Še nekaj molitev.

Za praznik angelov varihov.

A n t. Sveti angeli, naši varihi, branite nas v boju, da se ne pogubimo ob strašni smrti.

V. Pred obličjem angelov ti bom prepeval, moj Bog.

O. Molil bom v tvojem svetišču in hvalil tvoje ime.

M o l í m o. O Bog, ki nam v svoji neizrekljivi previdnosti pošiljaš v varstvo svete angele; daj nam na naše ponižne prošnje, da nas bodo vedno varovali, in da se bomo veselili v njih družbi na večno. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

K žalostni Materi božji.

Ant. Potrla me je bolečina, moje lice je zateklo od jokanja, in stemnile so se moje oči.

V. Kraljica mučencev, prosi za nas!

O. Ti, ki si stala poleg križa Jezusovega.

Molím o. O Bog, v čigar trpljenju je po Simeonovi prerokbi presveto dušo častitljive Device in Matere Marije prebodel meč bolečin, daj nam milostno, da se bomo, ki s častjo obhajamo njene bolečine, veselili blaženega sadu tvojega trpljenja. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Za praznik presv. rožnega venca.

Ant. Blažena mati in nedolžna Devica, častitljiva Kraljica svetá, naj čutijo tvojo pomoč vsi, kateri obhajajo tvoj praznik presvetega rožnega venca.

V. Kraljica presvetega rožnega venca, prosi za nas!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo. O Bog, čigar edinorojeni Sin nam je s svojim trpljenjem, svojo smrtjo in svojim vstajenjem pridobil dar večnega zveličanja; daj nam, te prosimo, da ki premišljujemo te skrivnosti v pre-svetem rožnem vencu blažene Device Marije, da bomo posnemali, kar imajo v sebi, pa tudi dosegli, kar nam obetajo. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev,

s katero se krščanske družine posveté sveti družini.

O Jezus, naš preljubeznivi Zveličar! Prišel si iz nebes, da si razsvetljeval svet s svojim naukom in zgledom, in hotel si večji del svojega zemeljskega življenja preživeti v hišici nazareški, ponižno pokoren Mariji in Jožefu, da si tako posvetil ono družino, ki naj bo zgled vsem krščanskim družinam; sprejmi milostno tudi to našo družino, ki se ti zdaj

podari in posveti. Váruj in brani jo, in utrdi v njej svoj sveti strah ter mir in edinost krščanske ljubezni, da bo vedno bolj podobna božjemu zgledu tvoje svete družine in da njeni udje vsi brez izjeme dosežejo večno zveličanje.

O Marija, preljuba mati Jezusova in mati naša, izprosi po svoji dobroti in milosti, da Jezus milo sprejme to naše posvečenje in nam podeli svoje dobrote in blagodare.

O Jožef, presveti varih Jezusov in Marijin, pomagaj nam s svojo priprošnjo v vseh dušnih in telesnih potrebah, da bomo z Devico Marijo in s teboj vred vekomaj častili in hvalili svojega božjega Zveličarja Jezusa Kristusa.

Sveti križev pot

sv. Leonarda Porto - Mavriškega.

(Neizmerno truda je stalo prirejevanje križevega pota, ker so naši prevodi prerazlični. Ta formular je na novo preveden iz izvirnika, toda v duhu našega jezika in čuvstvovanja. Prednosti naših starih prevodov so pridržane, čeprav se oddaljujejo od izvirnika. Da bo mogoče edinost, zmetujemo nova mašila in lokalizme. Izpuščamo ali izpreminjamo pa take stavke, ki se zlorabijo v trivialnost; tudi nekatere lepe podobe je bilo treba odstraniti, ker so bile za nekatere kraje nemogoče.)

Sveti križev pot je pobožnost, pri kateri v duhu spremljamo božjega Odrešenika ob štirinajstih postajah, odtlej, ko je bil k smrti obsojen, pa dotlej, ko je bil v grob položen, ter ob enem premišljujemo njegovo bridko trpljenje in smrt. (Katekizem opr. 323.)

Priprava.

O pridite, stvari,
Kaj, glejte, se godi:
On, ki nas vse živi,
Strašno za nas trpi.

Molimo.

Začni, prosimo, Gospod, naša dejanja s svojim navdihovanjem in spremljaj jih s svojo pomočjo, da se vsa naša dela vselej po tebi začnó in po tebi začeta končajo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

(Kesanje in namen.) Usmiljeni Jezus, ljubim te nad vse, ker si neskončno popoln in ljubezniv; iz vsega srca se kesam, da sem te razžalil, o največja dobrota.

Darujem ti ta sveti križev pot v čast tistega trpljenja polnega pota, po

katerem si hodil zame ubovega grešnika. Prejeti želim svete odpustke in moliti na vse tiste namene, za katere so bili podeljeni. O Jezus, sprejmi jih zame in (po rokah Marije Device) za uboge verne duše v vica, (zlasti za . . .*)

Daj mi, o Gospod, po tem križevem potu doseči v tem življenju tvojo milost, po smrti pa večno zveličanje. Amen.

*) Naredi namen, en popolni odpustek prejeti zase, druge vse pa daruj vernim dušam, katerim želiš pomagati. Lepa navada je, vse odpustki darovati Mariji Devici, da jih ona obrne v prid tistim dušam, katerim najbolj želi.

- I. Razbičan, zapljuvan
In kronan, zasramovan
Pred sodbo je peljan,
Nedolžen v smrt izdan.

Prva postaja.

Pilat obsodi Jezusa k smrti.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljuj občudovanja vredno ponižnost nedolžnega Jezusa, ko je poslušal in sprejel krivično sodbo. Vedi, da so hudobije tvojega jezika bile tiste lažnive priče, ki so preslepile sodnika, da je

nedolžnega Jezusa obsodil k smrti. Obrni se torej k svojemu ljubezni polnemu Bogu in vzdihni bolj s srcem kakor z usti:

O moj ljubi Jezus, kako neizmerna je tvoja ljubezen! Torej za takó nevredno stvar se ponižaš, da zavoljo nje greš v ječo, sprejmeš vezi in udarce in se daš celo obsoditi k tako sramotni smrti. Oh, to me mora zadeti v srce in ganiti h kesanju nad tolikimi grehi mojega jezika; studijo se mi in bridko jih obžalujem. Zato bom po vsem tem križevem potu prosil in klical: Moj Jezus, usmiljenje! Moj Jezus, usmiljenje!

Oče naš. Zdrava Marija. Čast bodi Očetu.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

II. Glej, križ mu naložé,
Na ranjene rame ;
Oh, Jagnje božje gre
In nese vseh dolgè.

Druga postaja.

Jezus vzame križ na svoje rame.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako je dobri Jezus rado-
voljno objel sveti križ in s kakšno krot-
kostjo je prenašal udarce in žalitve hu-
dobnega ljudstva. Ti pa ves nepotrpežljiv
bežiš pred križem, kar le moreš. Ali ne

veš, da brez križa ne prideš v nebesa? Žaluj vendar nad svojo slepoto, obrni se k svojemu Gospodu in reci:

Ne tebi, o Jezus, ampak meni se spodobi težki križ, ki so ti ga naložili moji grehi! Ljubi Zveličar, daj mi moč, da bom voljno objel vse križe, ki jih zaslужijo moje velike pregrehe. Daj mi tudi milost, da se ločim s tega sveta v ljubezni do sv. križa; goreč od te ljubezni naj tudi jaz želim kakor tvoja služabnica sv. Terezija: Trpeti ali umreti! Umreti ali trpeti!

Oče naš ..

Čast bodi ...

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

III. Opešal je v močeh,
Podre ga križ, naš greh,
Vtopljen v sveta dolgeh
Leži potrť na tleh.

Tretja postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako Jezus zavoljo izgube
toliko krvi oslavljen, prvič pade pod
križem. Glej, kako ga s pestmi bijejo in
z nogami sujejo. In vendar potrpežljivi
Jezus ne odpre svojih ust, ampak trpi in

molči. Ti pa si že zavoljo lahkkih križev nevoljen, godrnjaš, se pritožuješ in morda celo preklinjaš! Odpovej se vendar svoji nepotrpežljivosti in svojemu napuhu, in prosi svojega Gospoda rekoč:

O preljubeznivi Odrešenik! Glej, pred tvojimi nogami kleči nesrečen grešnik. Kolikokrat in kako hudo sem grešil! O Jezus, podaj mi v pomoč svojo sveto roko. Pomagaj, da ves čas svojega življenja več ne padem v smrtni greh in da si tako zagotovim po smrti večno zveličanje.

Oče naš...

Čast bodi...

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

IV. O žalostni spomin
Ko Mater sreča Sin,
Ki meč ji bolečin
Do srca gre globin.

Četrta postaja.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, kolika bolečina je presunila srce
Jezusu in kolika bridkost je zadela srce
Matere Marije, ko sta se srečala! „O ne-
hvaležna duša“ — kliče tebi žalostna
Marija — „kaj ti je storil moj Sin?“ In

v bolečinah te vpraša Jezus: „Kaj ti je storila moja Mati? O zapusti vendar svoj greh, ki je kriv najine bridkosti! Grešnik, kaj praviš na to? — Vzdihi iz srca in reci:

O božji Sin Marijin! O presv. Mati Jezusova! Potrj in skesan klečim pri vajinih nogah. Zakaj jaz sem kriv vajine žalosti; s svojimi grehi sem ostril meč, ki je ranil vajini srca. Ves osramočen in skesan vaju prosim: Odpustita mi, usmiljenje, o Jezus, usmiljenje, o Marija! Podelita mi milost, da vaju ne bom žalil nikdar več in da bom s sočutjem pre-mišljeval vajino trpljenje in vajine bolečine.

Oče naš...

Čast bodi...

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

V. Omagal Jezus je
Od teže križeve;
O Simon, prosim te,
Ne brani križa se!

Peta postaja.

**Simon iz Cirene pomaga Jezusu
križ nositi.**

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, da si ti, kakor ta Simon,
ker si preveč vdan sladnostim tega sveta
in zato križa ne nosiš iz ljubezni do Jezusa,
ampak le z nevoljo, ker se ga ne moreš
ubraniti. Oh, vzdrami že vendar svoje

srce in usmili se svojega težko obloženega Gospoda! Sprejmi radovoljno vse težave, ki ti jih pošilja nebeški Oče, in prizadevaj si, ne samo potrpežljivo jih nositi, ampak zanje Bogu tudi hvalo dajati. Moli torej in reci:

O moj preljubeznivi Jezus! Zahvalim te za premnoge priložnosti, ki mi jih daješ, da bi mogel zate trpeti in zase kaj zaslužiti. O moj Bog, daj mi milost, da bom vse križe tega življenja potrpežljivo nosil in si s tem pridobil večnih dobrot. Daj, da bom tukaj s tebo žaloval, po smrti pa s teboj kraljeval v nebesih.

Oče naš...

Čast bodi...

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

VI. S prtom Veronika
Obriše Jezusa,
V spomin pa vtisk ji da
Obličja svetega.

Šesta postaja.

Veronika poda Jezusu potni prt.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Glej in premišluj na prtú presveto
obličje svojega Zveličarja in ginjen od
ljubezni do njega si prizadevaj, vtisniti si
globoko v srce njegovo podobo. Srečen
boš, ako boš živel s to podobo v srcu;

in nad vse srečen boš, ako boš s to podobo v srcu stopil tudi v večnost. Da boš pa vreden tolike dobrote, obrni se k svojemu Gospodu in prosi ga, rekoč:

O moj trpeči Zveličar! Prosim te, vtisni tudi v moje srce podobo svojega svetega obličja, da bom vedno nate mislil, tvoje bridko trpljenje imel pred očmi in obžaloval svoje grehe. O Jezus, zavoljo tebe hočem svojo dušo napolnjevati z bridkostjo in svoje grešno življenje hočem obsojati do smrti.

Oče naš . . .

Čast bodi . . .

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

VII. Slabosti ves prevzet
Zveličar pade spet:
Od grehov je zadet,
Ki jih ponavlja svet.

Sedma postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako Jezus, tvoj Gospod in
Odrešenik, na zemlji leži; oslabljen od
bolečin, teptan od svojih sovražnikov in
zasramovan od razdivjanega ljudstva. Po-
misli, da ga je ponižala tvoja prevzetnost

in vrgel tvoj napuh. Zapusti vendar svoj greh in z bridkim kesanjem nad svojo preteklostjo skleni, da boš v prihodnje ponižniši. Reci s skesanim srcem :

O presveti moj Odrešenik ! Vidim sicer, da pod težkim križem potrč ležiš na zemlji, vendar te molim in častim, kakor svojega vsemogočnega Boga. Prosim te, zatri mojo prevzetnost. Očisti mi srce vseh ošabnih, častiželjnih in samoljubnih misli. Podpiraj me s svojo milostjo, da bom vse poniževanje sprejel z voljnim srcem in da bom tako zaslužil biti s teboj povišan v nebeškem kraljestvu.

Oče naš ...

Čast bodi ...

V. Usmili se nas, o Gospod !

O. Usmili se nas !

VIII. Usmiljene žené,
Ne jokajte za me,
Točíte le za se
Spokornih src solzé.

Osma postaja.

Jezus tolazi Jeruzalemske žene.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako zelo ti je treba žalovati: najprej zavoljo Jezusa, ki toliko zate trpi; in potem še zavoljo sebe, ki si tako nehvaležen, da si veselja brez greha skoraj misliti ne moreš. Kako moreš

ostati še trd, če premisliš, kaj tvoj Odrašenik zate trpi. Poglej, kako milostljivega se skaže Jezus do žalostnih žen. Obrni se k njemu tudi ti z zaupanjem in moli s skesanim srcem:

O moj ljubeznivi Izveličar! Zakaj se moje srce ne razjoka od žalosti! Solz prosim, o Jezus, solz žalovanja in sočutja, da dosežem tako usmiljenje, kakor si ga skazal žalujočim ženam. O Gospod, ozri se name z milostnimi očmi, da bom tudi jaz tebe poln tolažbe mogel videti po svoji smrti.

Oče naš...

Čast bodi...

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

IX. Zveličar omedli,
Pod križem spet leži;
Naj vendar se zbudi,
Kdor v grehu še živi.

Deveta postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, s koliko bolečino Jezus tretjič pade pod križem. Glej, kako Zveličarja, to krotko in nedolžno jagnje, neusmiljeno sujejo in semtertje vlačijo. O nesrečni greh, ki samega Sinú bož-

jega tako grozovito mučiš! Grešnik, ali ni tvoj ves potrti Jezus vreden tvojih solz? Reci torej z žalostnim srcem:

Vsemogočni Bog, ki držiš s svojim prstom nebo in zemljo, kdo te je tako neusmiljeno vrgel! Oh, to so storile pregrehe, v katere sem se povračal, in krivice, ki sem jih ponavljal. Od grehov ni nehala moja hudobnost in tako sem ž njimi množil tvoje bolečine. Toda poglej, o Gospod, zdaj skesan klečim pri tvojih nogah in s tvojo milostjo trdno sklenem: Ne bom grešil nikdar več, moj Bog, nikdar več!

Oče naš . . .

Čast bodi . . .

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

X. Ko pride na goró,
Obleko mu vzemó,
In za naš greh dadó,
Pijačo mu grenkó.

Deseta postaja.

**Jezusa slečejo in mu ponudijo
vina z žolčem.**

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, moja duša, kako Jezusa
vsega ranjenega zdaj še slečejo, in kako
mu ponudijo grenke pijače. Poglej, kako
Gospod trpi za tvojo nesramežljivost in
nezmernost. Ali ga moreš pogledati brez

sočutja? Poklekni k nogam svojega tako osramočenega Zveličarja in reci:

O žalostni Jezus, kolik je razloček med teboj in menoj! Ti si ves ranjen, s krvjo oblit in poln grenkosti, jaz pa ves v prijetnosti, ničemern in poln sladnosti, ali vsaj želim tak biti. Oh, jaz nisem na pravi poti! Moj Bog, daj mi milost, da izpremenim svoje življenje, in ogreni mi vse posvetne prijetnosti, da bom namestu njih odslej želel okušati le bridkosti tvojega trpljenja, in da bom tako vreden, uživati kdaj s teboj nebeško veselje.

Oče nas . . .

Čast bodi . . .

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

XI. Na križ ga položé,
Razpno roke, noge,
In z žreblji spet nove
Mu rane naredé.

Enajsta postaja.

Jezusa na križ pribijejo.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj neizrekljive bolečine, ki jih je občutil Jezus, ko so mu na rokah in nogah meso in žile z žreblji prebodli. Kako je to, da se tvoje srce ne potopi v žalosti, ko vidiš, da tvoji grehi tako

neusmiljeno mučijo Zveličarja. Vsaj zdaj nad svojimi grehi žaluj in moli:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! Presuni vendar moje trdo srce s sveto ljubeznijo do tebe. In ker so moji grehi krivi, da so ostri žeblji tvoje roke in noge prebodli ter te pribili na križ, daj mi to milost, da dušna bolečina prebode tudi moje srce in na križ pribije vse moje hude želje. Naj bom v življenju in smrti s teboj križan, v nebesih pa s teboj poveličan.

Oče naš . . .

Čast bodi . . .

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

XII. Na križu Bog visi,
In sveta teče kri:
Za grehe vseh ljudi
Zveličar smrt stori.

Dvanajsta postaja.

Jezus umrje na križu.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Povzdigni svoje oči in premišluj, kako
tvoj Odrešenik na križu visi in umira. Glej,
kako smrtno bled je njegov sveti obraz.
Poslušaj njegove svete besede: za svoje
sovražnike moli; skesanemu razbojniku
obljubi sveti raj; svojo mater izroči Janezu
in svojo dušo priporoči nebeškemu Očetu.

Slednjič nagne glavo in umrje. — Tako je torej tvoj Odrešenik umrl; umrl na križu zavaljo tebe! O moja duša, glej mrtvo obličje Zveličarjevo in ne hodi proč drugače kakor le z globokim kesanjem. Objemi sveti križ in vzdihni k Jezusu:

O ljubljeni Zveličar! Spoznal sem, da so moji grehi tebi vzeli življenje. Nisem vreden tvojega usmiljenja, ker sem te križal. Ali, koliko tolažbo čuti moja duša, ko slišim, da si na križu molil tudi za tiste, ki so te križali! Kaj naj torej storim zate, ki si toliko storil zame! Glej, moj Bog, zavaljo tebe odpustim vsem, ki so me kdaj razžalili, in želim dobro vsem ljudem. Tako upam, da bom srečno umrl v tvoji ljubezni, kakor skesani grešnik, ki je umiral na tvoji desnici in slišal tvoje besede: Danes boš z menoj v raj.

Oče naš ...

Čast bodi ...

V. Usmili se nas, o Gospod!

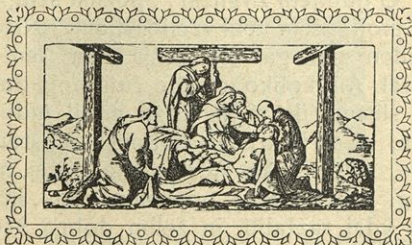
O. Usmili se nas!

XIII. O Mati usmiljena,
Daruj nam Jezusa,
Ko gledaš žalostna
V naročju mrtvega.

Trinajsta postaja.

**Jezusa snamejo s križa in položé
Mariji v naročje.**

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako oster je bil meč bolečin, ki je prebodel srce Mariji, ko je vzela v naročje svojega mrtvega Sina. Ko ga je gledala vsega ranjenega, so se ji ponovile vse bolečine njenega rahlo-

čutnega srca. Ali kaj je bil ta meč, ki jo je ranil? Greh je bil, ki je vzel življenje ljubljenu Sinu. Obžaluj torej svoj nesrečni greh, združi svojo žalost s solzami žalostne Matere Marije in reci :

O Kraljica mučencev, kdaj bom vreden, prav spoznati tvoje bolečine! Kdaj bom vreden, čutiti jih s teboj in nositi jih v svojem srcu! O nebeška Gospa, izprosi mi to milost, da bom vedno žaloval za voljo svojih grehov, ki so tebi prizadeli toliko trpljenja. Naj s teboj tukaj žalujem in trpim, upam in ljubim, potem pa v tvojem varstvu umrjem in pridem v tvojo družbo.

Oče naš . . .

Čast bodi . . .

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

XIV. V grob položenega
Molimo Jezusa,
In zaklenimo ga
V grob srca svojega.

Štirinajsta postaja.

Jezusa položé v grob.

V. Molimo te, Kristus, in te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako so žalovali in jokali
sv. Janez, Marija Magdalena in vsi pri-
jatelji Jezusovi, ko je bilo njegovo telo
v grob položeno. Najbolj pa premišluj,
kako neutolažljivo bridkost je čutilo srce
Matere Gospodove, ko je videla, da nima

več ljubega Sina. Ko v duhu gledaš njene solze, se moraš pač sramovati, da si med svetim križevim potom pokazal tako malo sočutja. Vzdrami se vsaj v zadnjem trenutku! Poljubi spoštljivo kamen svetega groba, položi v duhu vanj svoje srce in v bridki žalosti moli k svojemu Gospodu:

O usmiljeni Jezus, ki si hotel iz ljubezni do mene sprejeti tolike bolečine križevega pota, molim te v grobu ležečega. Po zasluženju svojega trpljenja mi podeli milost, da prejmem za popotnico v večnost — tvoje presveto Rešnje Telo; moje zadnje besede naj bodo: „Jezus, Marija, Jožef“; in naj bo, kakor tvoj, tudi moj zadnji vzdihljaj: „Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo.“ Z živo vero, trdnim upanjem in gorečo ljubeznijo naj s teboj in za tebe umrjem, da pridem s teboj uživat veselje od vekomaj do vekomaj.

Oče naš . . .

Čast bodi . . .

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Sklep: O Jezus, hvali naj
Ves svet te vekomaj.
Po svoji smrti daj
Nam priti v sveti raj.

Sklepna molitev.

Molímo. O Bog, ki si z drago krvjo svojega edinorojenega Sinú hotel posvetiti križ v znamenje življenja, prosimo te, daj, da se bodo vsi, ki se veselé poveličanja svetega križa, veselili povsod tudi tvojega varstva. Po Kristusu, Gospodu našem.

O. Amen.

Sveti križev pot.

O presveto Srce, ki živiš tu v tabernaklju, Ti si dalo nekaj svetemu Petru in sveti Magdaleni dar spokornih solza. Prenaredi zdajle še meni grešno srce, da si bom s popolnim kesanjem dušo očistil ter bom tako vreden odpustkov sv. križevega pota.

1. Postaja.

Pilat obsodi Jezusa k smrti.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Ti, o Jezus, si judovskemu ljudstvu izkazal toliko dobrot; pa Judje so Ti bili nehvaležni, po krivem so Te tožili, ter celo sodnika prisilili, da Te je krivično obsodil.

O presveto Srce, Ti si molče sprejelo krivično obsodbo, to pa iz ljubezni do mene, jaz sem pa Tebe doslej vseeno nehvaležno žalil. Zanaprej bom pa greh sovražil ter bom tudi jaz iz ljubezni do Tebe voljno trpel, če me bodo ljudje krivično dolžili.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

2. *Postaja.*

Jezus si zadene križ.

V. Molimo Te, presveto Srce,
O. Ki si nas rešilo.

Velika je bila križeva teža, pa še večja je bila ljubezen razbičanega Jezusa; zato je z veseljem sprejel breme našega zveličanja.

Pozdravljam Te, presveto Srce, ki si tako rado zame trpelo! Tudi jaz bom iz ljubezni do Tebe rad trpel ter Ti vsak dan iznova vsa trpljenja daroval. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

3. Postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Vsemogočni Bog leži na tleh, ker se ustvarjeni človek povišuje.

O presveto Srce, ki si iz ljubezni do mene pripustilo padec tolikega ponižanja, daj, da pade iz mojega srca vsa prevzetnost, ter da začnem posnemati Tvojo sveto ponižnost. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

4. Postaja.

Jezus sreča žalostno mater.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Kdo more občutiti, koliko bolesi sta čutili obe najbolj usmiljeni Srci, ko sta se srečala trpeči Sin in najsočutnejša Mati?

O najusmiljenejši Srci, imejta usmiljenje tudi z mojo grešno dušo! Podelita mi, da bom tudi jaz usmiljenega srca, da bom enkrat dosegel usmiljenje. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

5. *Postaja.*

Simon pomaga Jezusu križ nositi.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Ko Ti je tujec Simon, čeprav prisiljen, pomagal križ nositi, si ga gotovo poplačal s prijaznim pogledom in pa z milostjo, da je zanaprej zaslužno prenašal križe.

O presveto Srce, podpiraj me, da ne bom le svojih križev voljno nosil, marveč da bom še drugim iz ljubezni do Tebe v križih pomagal. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

6. *Postaja.*

Veronika poda Jezusu potni prt.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

O najlepši obraz, kako si v trpljenju ves izpremenjen! Komaj si še malo prejšnjemu podoben!

O mili Jezus, moje srce bi moralo biti lepa podoba Tvojega najčistejšega Srca in moja duša lep odsvit Tvoje najsvetejše duše. Da bi tako bilo, si mi v bridkem trpljenju zaslužil sv. zakramente. Pri sv. krstu si storil v meni podobnost, ki so je bili še angeli veseli. Greh je pa to podobnost žalostno izpremenil. O, upodobi moje srce zopet po svojem Srcu. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

7. *Postaja.*

Jezus pade drugič.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Jezusove telesne moči so že vse oslabiljene; zopet je padel; pa če prav tako slab; je vendar zopet vstal.

O presveto Srce, pomagaj meni in vsem, da vselej hitro vstanemo, kolikorkrat pademo v mlačnost ali celo v grehe. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me.

8. *Postaja.*

Jezus sreča Jeruzalemčanke.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Jeruzalemčanke so bile usmiljenega srca in so objokovale Tvoje trpljenje. Tvoje Srce pa je bilo še bolj usmiljeno, pozabilo je nase ter jim je svetovalo, naj spokorno objokujejo grehe. Da ne boš zastonj trpel zanje in njih otroke.

Na nespokorni Jeruzalem so prišle hude stiske, ker ni sprejel milosti, ko si mu jih ponujal. Daj mi, o Jezus, da ne zamudim tudi jaz! Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me.

9. Postaja.

Jezus pade tretjič.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

O Jezus, Ti si že tretjič na tleh pod težo človeških grehov. Kaj si mi hotel zaslužiti s ponovljenimi padci?

Mislil si na mojo omahljivost. Ponavlja je si padel in ponavlja je vstal, da si mi zaslužil zaupanje, da me hočeš večkrat vzdigniti, če me večkrat potlači grešnost. Pomagaj mi, o presveto Srce, da v slabostih ne obupujem, marveč se vselej zaupno k Tebi zatekam. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

10. Postaja.

Jezusa slečejo.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Zoperna je bila grenka žolčeva pijača Jezusovim ustom, skelele so ga vsled slečenja ponovljeno krvaveče rane, najbolj pa mu je žalilo najsramežljivejše Srce slečenje samo.

Pijančevanje, ničemurnost in nečistovanje so tisti grdi grehi, ki so trpljenje te postaje zakrivili. O presveto Srce, daj mi, da bom zmeren v uživanju, skromen v noši in čist v čustvovanju. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

11. Postaja.

Jezusa pribijajo na križ.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Jezus je pohlevno legel na križ, stegnil roke ter je pripustil, da so mu žreblji napravili štiri velike nove rane.

O Jezus, pri bolečinah, ki si jih trpel ob križanju, Te prosim, pomagaj mi, da jaz starega človeka v sebi križam ter začnem posnemati lepe čednosti Tvojega presvetega Srca. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

12. Postaja.

Jezus umira.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Tri bridke ure opravlja presveto Srce krvavo daritev, potem je jenjalo bítí, in sulica mi ga je odprla.

O presveto Srce, ki si me ljubilo v življenju in ob smrti ter me še ljubiš v tabernaklju, daj, da tudi jaz živim in umrjem v Tvoji ljubezni. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

13. Postaja.

S križa snetega Jezusa polože Mariji v naročje.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Mrtvega Sina ima v svetem naročju
Mati ljubezni. Njene oči mu gledajo z
živo vero v odprto Srce. Srce ji še bije,
ker trdno zaupa, da bo Sinovo Srce
zopet oživel.

Za Tvoje mrtvo Telo o Jezus, je bil
gotovo najvrednejši mrtvaški oder brez-
madežno naročje najčistejše Matere. Pri
svetem Obhajilu pa prideš meni živ na
jezik in v srce, daj, da bosta vselej oba
čista. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

14. Postaja.

Jezusa polagajo v grob.

V. Molimo Te, presveto Srce.

O. Ki si nas rešilo.

Ko so najsvetejše Truplo položili v grob, so grob zaprli in zapečatili, da bi ga kdo ne vzel.

Ko pride Jezus pri sv. Obhajilu zopet k meni, bom tudi jaz zaprl grob svojega srca, da mi greh nikdar ne vzame tega najboljšega prijatelja. Amen.

Oče naš . . .

V. Presveto Srce.

O. Usmili se me!

S k l e p.

Odobri, o presveto Srce, kar so naša slaba srca zdaj površno storila. Usmili se tudi ubogih duš v vicah! Amen.

Oče naš . . .

Kazalo.

Stran

I. Poprej križeva zastava, nato šele zastava presv. Srca s križem . . .	1
II. Kdo je že prej častil presv. Srce, predno se je isto razodelo blaženi Marjeti Alakok?	7
III. Češčenje se prične	11
IV. Kaj častimo, če častimo presveto Srce?	27
V. Kaj obljublja presv. Srce svojim častivcem?	33
1. Dal jim bom vse milosti, ki jih potrebujejo v svojem stanu	34
2. Njihovim družinam bom dajal mir . . .	35
3. Še celo stanovanja jim bom blagoslovil, če bodo imeli in častili v njih podobo mojega Srca	37
4. V trpljenju jih bom tolažil	40
5. Varno zavetje jim bom v življenju in posebno ob smrtni uri	40
6. Vsa dela in podjetja jim bom zelo blagoslavljal	42
7. Grešniki bodo našli v mojem Srcu mir in neizmerno morje usmiljenja . .	46
8. Mlačne duše postanejo goreče . . .	47

9. Goreče duše se bodo povspele prav hitro do velike popolnosti	49
10. Duhovnikom bom delil milost, da bodo ganili tudi najbolj zakrknjena srca . . .	51
11. Vsi tisti, ki bodo širili to pobožnost, bodo vpisani v mojem srcu in se ne bodo nikdar več iz njega izbrisali . .	55
12. Tistim, ki bodo v mojem Srcu iskali milosti in darov, jih bom delil z neomejeno mero	59
VI. Koliko ti še manjka, da postaneš pravi častivec presv. Srca?	60
VII. V čem obstoji pobožnost do presvetega Srca?	66
1. Češčenje	66
2. Hvaležnost in ljubezen	70
3. Prošnja za odpuščanje in pokora . . .	79
VIII. Posnemajmo čednosti presvetega Srca!	85
1. Ponižnost presv. Srca	86
2. Krotkost	88
3. Gorečnost	93
4. Pokorščina	95
5. Ljubezen	98
6. Svetost	100
IX. Nameni presv. Srca in tvoji nameni	103
X. Kaj je apostolstvo molitve?	
Apostolstvo molitve	108

XI. Bratovščina presv. Srca Jezusovega	117
1. Dolžnosti	119
2. Koristi — Odpustki	120
XII. Častna straža	123
XIII. Praznik presv. Srca	125
XIV. Spravno obhajilo	128
XV. Mesec presv. Srca	131
XVI. Kako nas ljubljanski škof vabijo pod zastavo presv. Srca?	134

Kratek poduk.

Znamenje sv. križa	143
Apostolska vera	144
Gospodova molitev	144
Češčenamarija	145
Tri božje čednosti	149
Jutranja molitev	154
Angelovo češčenje	155
Večerna molitev	156
Molitev pred podobo svete družine	158
Sveti rožni venec	159
Molitev „Pod tvojo pomoč“ in v čast svetemu Jožefu	160
„Češčena bodi kraljica“	162
Molitev „spomni se“	163
Molitev k sv. angelu varuhu	163
Ponovitev krstne obljube	164

	Stran
Krajše molitve	165
Vzdihljeji	166

Kratka maša, pri kateri se premišljuje,
moli sv. rožni venec ali pojó pesmi.

Začetek	168
Pri evangeliju	169
Pri darovanju	169
Pri povzdigovanju	169
Pri obhajilu	170
Pri blagoslovu	171
Zahvala	171
Molitve po tihi sv. maši	172

Sveta maša. (Po o. P. Arnoudtu, S. J.)

Pred začetkom	174
Začetek	174
Slava	175
Molitev	176
List	176
Evangelij	177
Vera	177
Darovanje	178
Predglasje	179
Povzdigovanje	180
Po povzdigovanju	180
Obhajilo	182
Po obhajilu	183
Cerkvena molitev	184
Blagoslov	184
Konec	184

Izpovedne molitve.

	Stran
Pred izpraševanjem vesti	186
Izpraševanje vesti	186
Kes in trdni sklep	187
Po izpovedi moli	189

Sveto Obhajilo.

Predobhajilne molitve	190
Poobhajilne molitve	193
Češčenje	194
Zahvala	195
Posvečenje	195
Prošnja	195
Ponovitev krstne obljube. (Gl. str. 164.)	
Molitev za odpustke	197

Litanije presv. imena Jezusovega 199***Cerkvene molitve o velikih Gospodovih praznikih.***

Rojstvo Gospodovo	203
Obrezovanje Gospodovo	203
Razglašenje Gospodovo	204
Ime Jezusovo	205
Sveta družina	205
Vstajenje Gospodovo	206
Vnebohod Gospodov	206
Binkošti	207
Presveto Rešnje Telo	208
Obletnica posvečenja vseh cerkvâ	208

Molitev za vse potrebe 209

Litanije presv. Srca Jezusovega . 213

Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu . . . 216

Lavretanske litanije Matere Božje 218

***Cerkvene antifone in prošnje k
Materi Božji.***

A. Od prve adventne nedelje do božiča . 221

B. Od božiča do svečnice 223

Svečnica 223

C. Od svečnice do velikega četrтка . . . 224

Oznanjenje Marijino 225

D. Od velike sobote do prve binkoštné
nedelje 226

E. Od prve binkoštné nedelje do adventa 226

Vnebovzetje Marijino 227

Rojstvo Marijino 228

Ime Marijino 229

„Pod tvojo pomoč.“ (Naj se moli vselej) 229

Molitev k sv. Jožefu 230

Molitev za vse potrebe 231

Pri rožnivenški pobožnosti v oktobru 232

Litanije vseh svetnikov 234

Psalm 69 240

***Cerkvene molitve o zapovedanih
praznikih svetnikov.***

Sveti Štefan 246

Sveti Jožef 246

VII

	Stran
Sveti Peter in Pavel	247
Vsi svetniki	248

Pesmi k presv. Rešnjem Telesu.

1. „Častimo te“ in „Sveto“	249
2. „O zveličavna hostija“	249
3. „V zakramentu“	250
Molitev pred blagoslovom	250
Hvalite Gospoda	251
Zahvalna himna	252

Še nekaj molitev.

Za praznik angelov varihov	255
K žalostni Materi božji	256
Za praznik presv rožnega venca	256
Molitev, s katero se krščanske družine posveté sveti družini	257

Sv. križev pot

sv. Leonarda Porto-Mavriškega	259
Priprava	260
Sklepna molitev	290

Sv. križev pot

Sklep	305
-----------------	-----

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000373501

COBISS

